

DOCTORUL DE ALÂNĂ

Seria The Next Door Bad Boy (Cartea 2)

LAUREN WOOD

Copyright © 2019 de Lauren Wood

Toate drepturile rezervate.

În niciun fel nu este legală reproducerea, duplicarea sau transmiterea oricărei părți a acestui document, fie prin mijloace electronice, fie în format tipărit. Înregistrarea publicației este strict interzisă și orice stocare a acestui document nu este permisă decât cu permisiunea scrisă a editorului. Toate drepturile rezervate.

Autorii respectivi dețin toate drepturile de autor care nu sunt deținute de editor.

Creat cu Vellum

CUPRINS

Prolog

1. Liz
2. Glenn
3. Liz
4. Liz
5. Glenn
6. Liz
7. Glenn
8. Liz
9. Glenn
10. Liz
11. Glenn
12. Liz
13. Glenn
14. Liz
15. Liz
16. Glenn
17. Liz
18. Glenn
19. Liz
20. Glenn
21. Liz
22. Glenn
23. Liz
24. Glenn
25. Liz
26. Glenn

Epilog

Tot de Lauren Wood

Despre autor OFERTA GRATUITA EXCLUSIVA

NOTA AUTORULUI

Hi! Aceasta este a doua carte din seria The Bad Boy Next Door și probabil că veți dori să începeți cu prima carte aici:

[Miliardarul de alături \(The Bad Boy Next Door Cartea 1\)](#)

PROLOG

GLENN

S ceva s-a mișcat și l-am prins cu coada ochiului. Când m-am dus să văd ce este, am știut că atenția mea era exact ceea ce încerca să fie captat.

„Glenn, mă bucur să te văd. Crezi că m-ai putea ajuta cu rochia mea foarte repede? Nu știi de ce le fac ca să nu te poți îmbrăca și dezbraca singură.”

M-am uitat o clipă în jur, de parcă cineva avea să sară afară și să-mi spună să mă opresc. Poate că îl căutam pe fratele ei Mario, ca să stric momentul. Am putut vedea pielea netedă a spatelui ei în timp ce cobora jos în spatele fermoarului spre spatele ei. Nu era prima dată când o văzusem puțin prea mult pe Liz, dar de data aceasta părea să mă deranjeze și mai mult decât înainte.

„Sigur, Liz. Unde mergi îmbrăcat așa? Se pare că nu faci nimic bun.”

Rochia era prea scurtă și știam că dacă era sora mea mai mică, nu mi-aș dori ca ea să plece așa din casă. Nu când erau tipi ca mine care aveau să poftească după ea. Am înghițit greu. Nu înțelegea cât de frumoasă era? Nu cred că știa cu adevărat răul pe care l-a făcut fiecărui bărbat pe care l-a întâlnit. Dar, poate că a făcut-o.

Știam că lui Liz îi plăcea să joace jocuri și avea o privire răutăcioasă în ochi când privirea noastră gay s-a întâlnit în sfârșit.

„Voiam să ies la o petrecere. Știi cum merg lucrurile astea.”

Chiar dacă Liz era cu un an în urmă cu mine la școală, era deja invitată la petreceri de seniori. Știu că l-a deranjat pe Mario, pentru că nu a avut de ales. Nu avea cum să facă nimic pentru a-i împiedica pe

oameni să-și observe sora, deși a încercat din răsputeri. Era genul de femeie care se făcea remarcată, indiferent dacă fratele ei furios era chiar lângă ea sau nu. Pentru majoritatea oamenilor nu ar conta. În acest moment, aproape că nu a contat pentru mine și ea era sora celei mai bune prietene ale mele.

Mâinile îmi tremurau, în timp ce îmi făceam curajul să îndeplinesc sarcina. Fermoarul mi s-a simțit delicat în mâinile mele și degetele mele au trecut de-a lungul pielii ei calde și suplă, în timp ce făceam ce avea nevoie. Tremuram de nevoie, dar eram încrezător că făcusem o treabă bună ascunzând-o. Liz nu a putut ști niciodată ce mi-a făcut. Dacă ar ști cât de mult o vreau, nu m-ar lăsa niciodată să uit.

S-a întors când am terminat. Eram atât de aproape că Liz era practic în brațele mele. Am vrut să o trag mai aproape. Am vrut s-o sărut trăgând fusta scurtă în sus câțiva centimetri care ar fi nevoie pentru a o pune pe restul ei în vizorul meu. Știam că odată ce a mers la acea petrecere, fiecare bărbat de acolo avea să vrea să facă exact același lucru pe care mă gândeam să îl fac acum.

„Vrei să vii cu mine?”

„Mario și cu mine ieșim. Ești prea tânăr să mergi la aceste petreceri.”

Lui Liz nu i-a plăcut răspunsul meu și buzele i s-au întins puțin pentru a protesta. Pielea roz plinuță mă chinuiește mai departe. Am vrut să-i dau un moment să-l scoată.

Apropierea mea de ea mi-a făcut ceva și reamintirea că era sora celor mai bune prietene ale mele a fost suficientă pentru a mă face să mă retrag. Nu puteam face asta, oricât de mult mi-aș fi dorit.

„Hai, Glenn. Știi că vrei. Te uiți la mine ca toți ceilalți băieți. Ei nu cred că sunt prea tânăr. Sunt destul de mare.”

Atunci mi-am dat seama că știa în mod explicit ce îmi face. Era râs în ochii ei și mă deranja. De ce era atât de greu de înghițit? Totul la ea se simțea ca un drog și eram dependent. Partea cea mai proastă era că și ea știa asta.

„Va trebui să trec de Liz.”

„S-ar putea să nu mai ai o șansă.”

Probabil că avea dreptate. Plecam în curând la facultate și nu aveam să fiu prin preajmă. Nu aş mai vedea-o multă vreme, dar poate că era bine. Ea ştia prea multe, m-a făcut să o vreau prea mult. Nu se putea, oricât de mult mi-am dorit-o în tot acest timp. Aveam să fiu medic într-o zi și nu aveam de ce să-mi mai fac griji pentru femei.

CAPITOLUL I

LIZ

eu a întârziat. Știam că lui Mario i-ar fi bine. Știa că, deși locuiam unul lângă altul, nu reușeam să ajung la timp. Am încercat, chiar am făcut-o, dar a fost imposibil.

Când am ajuns la casa lor, era deja plină de lume. Văzusem toate mașinile parcate în față și știam că botezul avea loc în curând. A trebuit să intru acolo. Trebuia să fiu nașa până la urmă. Trebuia să fiu acolo pentru asta.

Rochia mea era încă puțin șifonată. L-am găsit depus pe podea de unde l-am încercat și l-am aruncat înainte. Părul meu era dezordonat și știam că în curând voi fi în fața tuturor. Poate că ar fi trebuit să-mi întind întârzierea încă cinci minute pentru a arăta mai prezentabil.

„Hei Liz. Mă bucur să văd că ai reușit. Traficul a fost rău?”

Mario zâmbea, dar tonul lui îmi spunea că era supărat. Nu l-aș putea învinovăți, nu chiar. Știam că asta era mare lucru pentru el și soția lui, Latica. Părinții ei muriseră când ea era tânără, fără nimic la locul său, iar ea trecuse de la un membru al familiei la altul până când a ajuns la vârsta suficientă pentru a trăi singură. Ea nu a vrut asta pentru copiii lor. A fost o onoare pentru ea să mă întrebe, având în vedere cât de mult a pus în el.

„Îmi pare rău Mario. Chiar sunt.”

„Arăți o mizerie fierbinte. Tocmai ai intrat dintr-o noapte de petrecere?”

I-am aruncat o privire murdară. Nu arătam așa de rău, nu-i așa? Nu am petrecut atât de mult pe cât credea familia mea, dar am fost de

acord cu asta. A fost mai ușor așa.

„Nu, tocmai m-am trezit. Alarma mea nu a sunat, apoi m-am uitat și era deja târziu. Știi că nu-l folosesc niciodată pentru nimic. Sunt surprins că chiar l-am pornit.”

S-a batjocorit și am intrat împreună la petrecere. Mario era supărat, dar, ca orice altceva, mă ierta și mergeam mai departe.

„Liz, într-o zi va trebui să-ți iei o slujbă adevărată și să te trezești înainte de prânz, ca toți ceilalți. Nu poți continua să te prefaci că ești încă adolescent.”

Mi-am încrețit nasul. Sincer, nici măcar nu părea o idee foarte bună. Nu știu de ce toată lumea era atât de bucuroasă că îmbătrânește pentru a-și umple farfuria cu responsabilități. Nu am înțeles.

„Ei bine, să sperăm că ziua aceea nu va veni niciodată. Prefer să pictez și să scriu poezie.”

Mario doar a clătinat din cap. Nu trebuia să întreb că a vrut să spună; Știam deja. El a spus clar de foarte mult timp.

„Fii norocos că amândoi avem o încredere, altfel ai ști bine ideea despre ce este un artist înfometat.”

„Vând lucruri.”

„Uh huh.”

Mario nu mi-a luat niciodată arta în serios și, dacă am fost sincer cu mine, nici nu am luat-o în serios. Avea dreptate să spună că fondul fiduciar de la mama și tata m-a ajutat cu siguranță să fac ceea ce îmi doream, dar îmi plăcea să cred că aș putea să-mi fac arta ca o meserie, dacă chiar ar fi trebuit. Dar nu am făcut-o.

„Deci, pe cine ai ales ca naș?”

S-a uitat la mine, cu scuze în ochi. Știam înainte să spună ceva.

„Nu-mi spune^”

„Știi cine este, așa că nu-ți voi spune. S-a întors de la rezidențiat și va sta cu mine o vreme până când va găsi ceva aici. Știți cum este piața, sau cred că nu ați ști.”

Am încercat să mă prefac că știu, dar amândoi știam mai bine.

— Bine, atâta timp cât nu trebuie să fiu în preajma lui.

„El este nașul, va trebui să fii în preajma lui. Glenn nu e chiar așa de rău. Vă frecați unul pe celălalt în mod greșit.”

Nu aveam de gând să intru în asta cu el. Glenn era fantezia oricărei femei, dar problema era că el știa asta. Erau artificii, de fiecare dată când eram unul lângă celălalt. Nu credeam că de data aceasta va fi altfel. Nu mi-a plăcut cât de îngâmfat era și nu-i plăcea cât de sinceră eram.

„Voi juca frumos pentru Stephen, dar asta e.”

„Destul de bună soră. Acum încercați să nu dați bara prea devreme. Să trecem măcar de partea care ține copilul.”

Aveam de gând să protestez și să-i spun că era doar ridicol, dar amândoi știam că nu era deloc prost. Se știa că devin un pic bărbătesc uneori. Asta a fost orice ocazie și uneori nu a fost întotdeauna în cele mai bune momente.

„Nu-ți face griji, frate. Încă mai am mahmureală de aseară, așa că sunt deja puțin bărbătoasă.”

L-am plesnit o dată în piept, tare și apoi am plecat. Latica arăta radiantă și am putut vedea că strălucea. Părul ei castaniu închis strălucea sub lumini, la fel ca pielea ei fără cusur maro deschis. M-a văzut și a zâmbit. Oricât de mult credea fratele meu că sunt un lacheu, soția lui nu și am format o legătură strânsă. Am încercat să fiu mai corect când am fost în preajma ei, așa că a fost un lucru bun. Aveam nevoie de mai multe influențe bune în viața mea.

„Sunt atât de fericit că ai venit.”

Ea a zâmbit și m-a îmbrățișat. Știam că nu era sarcastică. Locuiam alături, literalmente la mai puțin de cincizeci de metri distanță, dar Latica era atât de fericită să mă vadă. Uneori eram umilit de spiritul ei.

„Nu l-aș fi ratat pentru toată lumea. Știu cât de mult înseamnă asta pentru tine.”

A început să aibă ochii în lacrimi și am tras-o pentru o îmbrățișare laterală. Familia ei era foarte rezervată. Îi trebuise timp să se

obișnuiască cu afecțiunea, dar totuși și-a sprijinit capul pe umărul meu.

„Dacă ți s-a întâmplat ceva ție și Mario, Latica, aș avea grijă de ei ca și cum ar fi ai mei. Știi asta. Mă voi asigura întotdeauna că sunt în siguranță și fericiți.”

Latica mi-a aruncat un zâmbet larg, sincer. „Știu, de aceea te-am ales. Mario l-a ales pe Glenn pentru că se întorc foarte departe, dar eu te-am dorit pe tine.

„Ei bine, sunt aici pentru tine Latica, doar știi asta.”

Ea s-a îndepărtat și și-a limpezit ochii cu degetele. Latica spunea ceva și cuvintele ei deveneau mai slabe, când m-am uitat și l-am văzut pe Glenn intrând înăuntru. A întârziat ca mine, dar Mario nu a avut nicio muștrare. L-a bătut pe spate, a zâmbit și i-a oferit de băut. Am încercat să nu mă gândesc la dublu standard.

Am vrut să-l ignor pe Glenn. Problema cu el era că era al naibii de frumos. Zâmbetul lui a spus lumii că știa asta. Glenn era cu aproape un picior mai înalt decât mine și nu era decât muschi din ceea ce vedeam. Costumul lui era croit pe corp și nu ascundea niciunul dintre bicepșii duri sau pieptul larg al bărbatului de dedesubt.

Ochii verzi ai lui Glenn m-au tras în sus și i-am ținut privirea pentru o clipă. A fost ceva acolo, a fost întotdeauna, dar am ignorat-o și ne-am batjocorit unul împotriva celuilalt. A fost mai ușor așa.

M-am întors, uitând de privirea înțeleghătoare din ochii lui și de râșnetul de pe chipul lui. Aș putea trăi fără să văd toate astea.

CAPITOLUL 2

GLENN

chiar nu știu ce ar trebui să fac Mario. Știi că nu fac așa ceva.”

„Este doar o ceremonie. O face pe soția mea să se simtă mai bine, știi.

„Deci, ce caută sora ta aici?”

„Ea este nașa. Chiar te-ai gândit că o să-ți lăsăm grija lui? Haide.”

„Am crezut că este doar o ceremonie Mario.”

„Așa este, dar știi, dacă dăm cu piciorul în găleată, trebuie să intri.”

Nu eram prea sigur de nimic din toate astea, dar bineînțeles că am spus da. Nu-mi plăceau copiii și nici nu-mi plăceau prea mult Latica, dar a întrebat Mario. Ne cunoșteam de la școală și nu aveam cum să-i spun că nu. Făcusem pacte de sânge, luptasem unii cu alții și împotriva altora. Trecusem prin multe. Când un astfel de prieten îți cere să vii și să fii de acord să fii naș, ai spus da.

„Vă face, doar nu, știi, să dai cu piciorul în găleată. Nu știu cum aș potrivi un scaun auto în mașina mea.”

Mario a pocnit pe limba și mi-a spus că sunt la fel de rău ca Liz.

„Ia-l înapoi.”

El a chicotit. „Hai, știu că voi doi nu vă puteți ura atât de mult pe cât pretindeți. Sora mea este o salvă, dar nu poți să nu o iubești.”

„Nu o urăsc, dar din moment ce nu am avut niciodată o surioară sau un frate mai mic, am avut experiența completă cu ea. Cu siguranță ea și-a propus să mă enerveze suficient.”

Mario a fost de acord. „Da, este un demon al naibii când vrea să fie. Dar are o inimă bună și asta este ceea ce contează. Aș ucide pe cineva din cauza ei.”

Nu eram atât de sigură de asta, amintindu-mi bine de vremurile când ea îmi bătuse capul. Eram mai în vârstă acum, imun la capcanele ei, dar nu fusesem întotdeauna așa și Liz ajunsese în puterea ei destul de devreme. Acum că era mai în vârstă, trebuia să mă gândesc că viclenia ei feminină era și mai greu de rezistat decât înainte.

„Cu toate acestea, suntem aici, deci unde este preotul? Nu vreau să înjurăm în fața lui. Probabil că am primit destulă karmă proastă de la liceu.”

Mario a chicotit, dar tot l-a subliniat. A fost un lucru bun, pentru că îmi terminam băutura și bărbatul mai în vârstă mergea pe drumul meu.

„Bun, cel mai bun comportament. Nu mai am nevoie de presă proastă la etaj.

Mario a râs din nou, dar amândoi știam că era adevărul. Cu siguranță am căzut din calea în care am fost învățat când mergeam la biserica părinților mei.

„Să terminăm cu asta. Preotul pleacă când se termină, nu?

„Da și apoi putem petrece ceva. Mătușa Laticăi este aici în weekend și știu că e gata de puțină distracție.”

„Bine, ne vom îmbăta, după ce vom face promisiuni în fața lui Dumnezeu. Acest lucru sună un pic prea mult ca să merg la un studiu biblic înainte.”

„Știu, dar taci, părintele Kernain este chiar acolo și încă crede că sunt un bun creștin.”

„Nu aș vrea să-ți stric rap-ul.”

Preotul a fost prezentat și s-a uitat la mine puțin prea mult. Am fost paranoic pentru o clipă, sigur că putea să-mi vadă toate gândurile și dorințele despre care nu voiam să știe. El a fost un om de credință și eu nu. Nu mai fusese de ceva vreme.

„E bine să vezi că există o prezență atât de bună la vot. Am fost la mulți care au doar o mână de oameni. Îmi place să văd atât de mult din comunitate reunindu-se pentru a sprijini o nouă viață.”

Am fost de acord și am zâmbit, dând din cap uneori când mi s-a părut lucrul de făcut. M-a întrebat puțin despre credință și despre propriile mele gânduri despre ea, dar am rămas scurt și dulce. Cu siguranță știam destule să mă descurc. Abia când a venit Liz și s-a oprit lângă mine, țâșnind la preot, am început să mă clatin. Ea îmi lua mintea de la ce linii încercam să împing.

„Nu-ți face griji, tată, copilul Stephen este pe mâini bune. Trebuie doar să te asiguri că Dumnezeu își face partea lui pentru a-și păstra părinții în siguranță și nimic din toate acestea nu va fi necesar.”

Avea un ton sarcastic la voce și m-am întrebat de ce lăsase cuvintele să sune atât de rău. Liz era de obicei mai bună să ascundă acea parte a ei. Părul ei blond era strâns în sus, într-un nod în vârful capului, iar rochia ei era puțin șifonată. Ochiul ei albaștri care se uitau înapoi la mine nu erau atât de clari pe cât ar fi trebuit să fie. S-ar părea că Liz avea un pic de zi. Încă arăta frumoasă, dar cu siguranță nu era în topul jocului ei. Când era la punct, putea să-i facă pe bărbați să se sufoce cu propria limbă și apoi să râdă despre asta în timp ce încercau să-și tragă sufletul. Mai văzusem și simțisem acele înțelepciuni feminine, chiar dacă acum nu se vedeau nicăieri.

Mario se uita la sora lui, observând cât de neplăcută era, la fel ca mine. El a sugerat să începem, iar eu unul, am fost pentru asta. Nu se știa ce fel de noapte petrecuse și eram gata să termin asta și de dragul meu.

PREOTUL A FOST MILOSTIV ȘI A GRĂBIT BOTEZUL. PENTRU CEVA care a durat doar zece sau cincisprezece minute, chiar a fost multă agitație în legătură cu asta. Nu am văzut mare lucru, dar dacă l-a scos pe Latica din spatele lui Mario, atunci îmi făcusem partea.

Petrecerea de după a fost la fel de bună ca oricare pe care mi-o amintesc. Mătușa lui Latică din afara orașului a luat copilul și apoi, de îndată ce a plecat preotul, toți au coborât. Era ceea ce mă așteptam de la un astfel de eveniment. Cu cât am stat mai mult acolo, cu atât am observat-o mai mult pe Liz. Nu mi-a dat atenție, dar a dansat cu câți bărbați a putut.

Liz era un alt fel de creatură. Ea a părut cea mai ușoară femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Ea nu era, totuși, deloc. A avut o întreținere ridicată. Liz a fost răsfățată de la părinți bogați. Nu a trebuit niciodată să muncească pentru a trăi. Ea trăia fără griji, fără să-și dea seama că cheltuia șase cifre în fiecare an. Din cauza naturii ei lipsite de griji, ea era o enigmă și a atras pe toți în jurul ei. Eram unul dintre acei oameni atrași și am încercat să o ignor cât am putut de bine.

„Vrei să dansezi?”

Când mi-am întors spatele, Liz venise la mine și mă bătuse pe umăr. Vocea ei m-a zguduit și mi-am dat seama cine era.

„De ce aș vrea să dansez cu tine?”

„Pentru că este tradiție. Până la urmă suntem nași.”

„Este doar în nume.”

„Latica o ia în serios. Chiar ai de gând să-mi spui că nu?”

Avea un zâmbet pe față fără de care m-aș fi putut descurca. Întotdeauna cu jocurile. Liz știa că mă are și am luat-o de mână, știind că nu se va termina bine pentru mine.

„Bine, o învârtire pentru tradiție.”

Liz a zâmbit că nu știa că vreau să o refuz. L-a ascuns bine, aproape convingându-mă, până când degetele ei s-au jucat cu părul de la ceafă. Doi puteau juca la acel joc, iar eu am tras-o mai aproape, asigurându-mă că trupul meu se lipește de ea.

— La fel ca pe vremuri, nu?

Corpul ei s-a topit de al meu și a găfâit când alte părți din mine au început să fie cunoscute. M-a împins și s-a încruntat.

„De ce trebuie să-mi strici distracția?”

— Pentru că nu ar trebui să te joci cu capul meu, Liz.

Ea a batjocorit și apoi a chicotit, nefiind în stare să țină o față dreaptă.

„O să fii bine. Oricum nu m-am încurcat cu capul tău. Am vrut doar un mic dans, de dragul vremurilor de demult.”

Femeia a dispărut înainte de a se termina dansul. Am încercat să o fac să vadă că eu sunt cel care se ocupă, dar nu am fost. Intențiile mele s-au întors împotriva mea hardcore. Începeam să cred că mi-am supraestimat mâna.

Liz s-a uitat înapoi o dată, înainte de a găsi un partener de dans mai potrivit. Nenorocitul acela de femeie, jur, a ajuns la mine, chiar și după tot acest timp. Întotdeauna făcuse ceva ego-ului meu și oricărei alte părți din mine.

La naiba Liz.

CAPITOLUL 3

LIZ

QQ teve! Scoală-te!"

„Sunt Charles.”

„Orice ar fi numele tău, trebuie să pleci de aici.

Am oameni care vin la micul dejun și tu nu poți fi aici.” „La naiba, speram că vom putea termina ceea ce am început aseară.”

„Cu greu, nu m-ai lăsa în pace și apoi te-ai irosit să pleci, așa că te-am lăsat să dormi aici. Rețineți că hainele sunt încă îmbrăcate.”

„Atunci, de ce sunt în patul tău?”

„Pentru că ai leșinat și nu te-ai trezit.” "Oh."

A rămas tăcut pentru o clipă, cel mai probabil încercând să-și aducă gândurile împreună cu o durere de cap furioasă, dar nu am avut timp să-l mângâie. Trebuia să plece, altfel urma să fiu acuzat pentru tot felul de lucruri.

„Așa că haide, trebuie să pleci. Fratelui meu nu-i va plăcea să fii aici.”

„Cine este fratele tău?”

„Mario.”

"Oh."

Asta l-a făcut să se miște puțin mai repede și m-am gândit că ar fi trebuit să conduc cu asta. Ar fi fost mai ușor așa.

Aproape ieșise pe ușă și era aproape ocolită, înainte să aud bătaia. Problema cu locul meu a fost că am transformat spatele într-un fel de

dressings, iar ușa din spate era imposibil de accesat.

„La naiba.”

„Mario va fi bine. Putem doar să-i spunem...”

„Nu, o să pleci și să nu spui nimic. Asta ai de gând să faci.”

A încercat să protesteze, dar eu deschideam ușa și îl împingeam pe jumătate afară din ea. Charles, sau orice ar fi numele lui, îmi provocase destule probleme și preluase mai mult de jumătate din patul meu. A dormi cu cineva a fost supraevaluat din câte am văzut. Nu am înțeles care a fost atracția pentru asta.

Eram aproape de bucătărie când Mario și Glenn au intrat. Nu am vrut să-i văd pe niciunul dintre ei. Am vrut să-l văd pe Latica și copilul. Când am întrebat despre ei, niciunul dintre bărbați nu a avut multe de spus pentru o clipă.

„Vine ea sau la asta trebuie să aștept cu nerăbdare în ceea ce privește conversația pentru micul dejun?”

„Ea vine. Ea doar um. trebuie să se îmbrace. Cine naiba a fost acela? Era Charles de la slujba mea?”

Am văzut că fratele meu nu era deloc fericit. Nu știu cine a fost Charles, dar nu mi-a plăcut ce insinua. Tocmai l-am lăsat să doarmă aici, asta e. Era un fel de situație în care am fost prea drăguț și mi-a dat înapoi. Asta s-a întâmplat mult din experiența mea.

„Tocmai s-a prăbușit aici, nu e mare lucru.”

Simțeam și ochii lui Glenn asupra mea.

"Ce?"

"Nimic."

Nu voiam să știu la ce se gândește. Era un ticălos și cel mai probabil avea ceva deștept pe vârful limbii. Era mai bine să o țină, pentru că aveam un sentiment puternic că oricum nu voiam să-l aud.

„Așadar, scoateți tot ce aveți de spus acum, pentru că dacă spuneți ceva în fața lui Latica, vă omor pe amândoi. Bine?”

Amândoi s-au uitat la mine de parcă aș putea să-i atac. Încă mă gândeam la asta, având în vedere că nici capul meu nu era foarte

mulțumit de mine.

„Nu am nimic de spus, Liz. Tu faci tu.”

I-am mulțumit lui Mario pentru permisiunea lui. Glenn, cel puțin, era suficient de deștept încât să-și închidă gura și să nu mai spună un cuvânt despre asta, pentru că o văzuse pentru configurația în care era. Mi-era rușine dacă eram sincer cu mine, dar nu le-aș spune niciodată cum m-au făcut să mă simt. Glenn nu a putut ști niciodată cât de deranjat m-a făcut. Era misiunea mea să-l conving că oricum nu îmi făceam griji pentru el. Ar putea fi greu uneori și acesta a fost unul dintre acele vremuri. Am vrut să mă explic și cum nu eram așa, dar nu a fost de folos.

Latica a apărut în sfârșit și am fost recunoscător să o văd. Ea a adus copilul și, deși Stephen a dormit mai mult decât era treaz, am fost totuși recunoscător să petrec ceva timp cu el. A avea un copil în casă ar garanta că nu trebuie să aud nimic altceva despre vizitatorul meu de dimineață.

Mă țineam ocupat să vorbesc cu Latica. Ne-am înțeles de când ne-am cunoscut prima dată și cred că ea a fost cea mai bună decizie a fratelui meu pe care o luase vreodată. Ea a luminat fiecare cameră în care se afla și era literalmente imposibil să nu o plăcă, doar avea genul ăsta de personalitate.

Ei trei au plecat pentru a doua zi și am rămas cu copilul. Nu era ceva ce făceam în mod normal, dar, din moment ce acum eram nașă, m-am gândit că aș putea la fel de bine să învăț ceva. Știam că este doar un titlu și doar numele, dar o parte din mine a vrut să o ia în serios. Știam că Latica a luat-o în serios.

L-am scos pe Stephen pe veranda din față și am stat acolo o vreme, bucurându-ne de vreme. A fost frumos și însorit afară, dar nu prea cald. A fost genul perfect de zi și singurul lucru care ar fi făcut-o mai bună, ar fi fost dacă Glenn nu ar fi venit cu fratele meu. Era destul de rău că Mario și-a văzut prietenul plecând, și mai rău că Glenn a văzut asta. Nu știu de ce mi-a păsat atât de mult ce credea el despre mine,

dar am făcut-o.

Fratele meu și Latica au plecat să facă niște comisioane împreună și Glenn își spăla mașina. Știam că nu mă vedea pe verandă și așa mi-a plăcut. Tot ce trebuia să facă acum, era să-și dea jos cămașa și cred că aş fi fost în rai. Privindu-l lucrând, mișcându-se, a fost punctul culminant al zilei mele.

M-am pierdut într-o clipă, urmărind cel mai bun prieten al fratelui meu și m-am mulțumit de ziua mea. Abia când Stephen a început să plângă, momentul a fost distrus.

„Hei, nu te-am văzut acolo.”

Nu i-am spus nimic, dar cu siguranță mă gândeam la ceva. Eram oarecum bucuros că mă poate vedea, pentru că cu siguranță îl puteam vedea și cu siguranță nu existau plângeri în calea mea. Omul acela a fost construit ca un zeu. Nu era corect ca toate acestea să fie înfășurate într-un singur tip cu un ego de mărimea Guam și o gură care nu s-a oprit niciodată.

A fost păcat. Chiar a fost.

CAPITOLUL 4

LIZ

„T~ eah, mă ascund și mă bucur de ziua frumoasă.”

„Te bucuri de priveliște?”

Fața mi s-a încins și m-am uitat în jos pentru un minut, gângându-mă la copilul din brațele mele.

„Este perfect. Stephen este perfect pentru a te uita, așa că da, cred că ai dreptate.”

Nu era ceea ce voia să spună, dar acum nu putea să spună nimic din drum. Nu ar fi corect.

„Ai copilul?”

— Da, în timp ce Mario și Latica sunt plecați.

A început să se apropie și ochii mei au fost lipiți de pieptul lui. Era atât de al naibii de sexy și acel rânjet conștient creștea pe față. A fost o față pe care am vrut să-l lovesc, de mai multe ori.

Se aplecă peste marginea verandei și atinse capul bebelușului.

„Este prețios, nu-i așa?”

„Da, este adorabil.”

„Te face să vrei unul?”

am ridicat din umeri. „Într-o zi.”

„Îmbătrânești, Liz; s-ar putea să nu ai pentru totdeauna. Viața va trece pe lângă tine.”

„Asta ți s-a întâmplat? Ai fost plecat de ceva vreme.”

„Am.”

— Și acum ești medic?

„Chirurg creier”.

„Fantezie.”

Nu știam ce altceva să spun. Mâna lui era încă atât de aproape de mine, încât nu puteam să fiu pe mine cel care mă atingea. Întotdeauna a fost greu de înfruntat, dar după ce l-am urmărit atât de mult timp, corpul îmi tremura și era greu să-l unesc. Glenn nu a putut ști niciodată ce mi-a făcut. Pur și simplu nu l-am putut lăsa.

„Nu chiar, trebuia doar să aleg o specialitate. Știi că întotdeauna m-am întrebat cum funcționează creierul nostru.”

„Nu m-am gândit niciodată că asta ești îngrijorat pentru Glenn. Păreai să ai mereu alte lucruri în minte, când era vorba de femei. Nu cred că ești deloc îngrijorat de mintea lor.”

„Asta este adevărat. Mintea unei femei nu trebuie niciodată înțeleasă. Am aflat asta cu mult timp în urmă, Liz. M-ai ajutat.”

Am rânjit puțin mai larg. Știam la ce se referea. Am învățat multe și de la el.

„Tocmai îmi tăiam dinții pe atunci Glenn. Am învățat și eu multe.”

„Pot să văd asta. Arăți bine. Mi se pare că am fost plecat mult prea mult timp.”

„Cât timp ai de gând să stai pe aici?”

„Nu știu. O să văd doar cum merge treaba.”

Întrebarea era, voiam să rămână? Cum ar fi, cu Glenn la tot mai multe funcții, întâlnindu-l tot timpul? Aveam senzația că va fi dificil. Orice se întâmplase între noi înainte, era încă între noi acum. Era rezidual și a fi prea mult în preajma lui s-ar putea dovedi periculos pentru sănătatea mea.

„Ei bine, nimic nu s-a schimbat.”

„Sunt surprins că ești încă aici.”

„Este de ajutor faptul că părinții mei mi-au cumpărat această casă. Este modul lor de a mă ține aproape.”

„Cum sunt?”

„La fel ca întotdeauna.”

„A ta?”

A ridicat din umeri pentru că probabil nu știa. Glenn era un om bun, în ciuda părinților săi, nu din cauza lor.

„Trebuie să-i aduc o sticlă. Vrei să intri?”

Oferta mi-a ieșit din gură înainte să mă pot gândi cu adevărat la ceea ce spuneam. M-am trezit că vreau să vorbesc cu el și, oricât de mult știam că există o tensiune între noi, nu am vrut să plece.

„Sigur. Dar nu pentru mult timp.”

„Eram pe cale să iau niște ceai. Vrei ceva?”

Mi-a mulțumit când i-am întins un pahar.

„Ești bun cu el.”

„Vrei să-l ții în brațe?”

Glenn deodată nu părea sigur și clătină din cap. M-a privit hrănind copilul și ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă. A fost prima dată când am fost atât de aproape unul de celălalt de mult timp. Totuși, nu încercam să joc, nu acum.

„Îmi pare rău dacă ți-am mai bătut capul înainte. Nu am vrut să fac.”

„În regulă, Liz. După cum am mai spus, am învățat.”

„Ce ai învățat?”

„Ei bine, tu m-ai învățat cum să mă plimb zile grele, în primul rând.”

Ochii mei s-au uitat în jos, iar el a râs înainte să se ridice. Devenise nervos și știam că avea de gând să inventeze o scuză pentru a pleca în curând.

„Dar așa cum ai spus, lucrurile s-au schimbat.”

„Nu s-a schimbat atât de mult Liz.”

S-a îndreptat spre ușă, iar eu am avut un moment de bucurie, privindu-l fugind. Glenn era chipeș și îngâmfat, dar tot l-am putut face nervos. Asta m-a făcut fericit. Știu că nu a fost un lucru bun, nu chiar, dar m-am simțit grozav. Nu știu de ce am fost mereu atât de îngrijorat de ceea ce credea Glenn.

Să locuiești cu el alături avea să fie complicat. Trebuia să mă asigur că îmi păstrez distanța. A fost distractiv să mă joc cu el din când în când, dar știam că, dacă ar vrea, ar putea să-mi spună cacealma și eu aș fi cel care se zbate. O mai făcuse o dată și nu l-am lăsat pe lângă el să o fac din nou.

Glenn fusese întotdeauna complicat. Distractiv, dar complicat. Nu m-am putut abține să nu împing ursul din când în când. Dar a trebuit să învăț să fac asta cu puțină distanță între noi. Asta e tot.

CAPITOLUL 5

GLENN

„IT/IT o să arate Mario, mai am câteva ore aici și apoi voi pleca la conferință. Mă întorc în câteva zile și putem vorbi despre asta atunci, dacă vrei.”

„Bine, încercăm să ne dăm seama ce fel de program putem avea. Vreau să te văd înainte să plecăm în vacanță. Am vrut să te văd înainte să plecăm.”

„Bine Mario. Va fi bine să te văd. A trecut ceva timp. Am fost amândoi atât de ocupați, dar, de îndată ce mă întorc de la această conferință, ne vom ajunge din urmă și îmi poți spune ce ai în cap.”

„Da, nu-mi vine să cred cât de mult muncești. Locuim în aceeași casă, dar abia dacă te văd. Nu e de mirare că ești singură.”

„Sunt singură, pentru că femeile sunt prea mult drama pentru mine. Și în plus, mă poți imagina cu o familie? Nu i-aș vedea niciodată.”

Mario mi-a spus să rezist un minut și nu i-am auzit cuvintele înfundate către Latica. Stăteam cu ei de aproape patru luni și aproape că îmi dăduseră speranța că relațiile ar putea funcționa. Au fost mereu fericiți și, deși mi-am dat seama că amândoi erau extrem de obosiți din cauza bebelușului, nu părea să conteze. Și oricât de mult eram de obicei departe de copii în general, mă atașisem de Stephen. A fost greu de făcut.

„Ei bine, oricare ar fi motivul, ar trebui să-ți întemeiezi propria familie într-o zi, Glenn. S-ar putea chiar să-ți placă.”

„Nu știu despre asta, dar știu că dacă ar exista un Latica acolo pentru mine, aş profita de ocazie.”

Mario a avut acel răs bun, care era contagios. „Destul de bun. Ea este a mea totuși. Va trebui să-l găsești pe al tău și a trebuit să merg departe ca să o găsesc.

Am mai vorbit o clipă și am închis cu el. Fusesse ciudat să stau cu ei, dar, în același timp, era exact ceea ce aveam nevoie. Aveam nevoie să mă simt aproape de cineva sau de ceva, indiferent cât de neconvențional ar fi fost.

M-am întors la coșmarul de programare care era pe biroul meu și am încercat să-mi dau seama cum naiba voi face totul. Preluam un cabinet de la un medic care se epuizase și vedeam de ce. Vedeam prea mulți pacienți și programa operații aproape douăsprezece ore, în fiecare zi. Nu știu la ce se gândea, dar acum va trebui să umplu pantofii doctorului Foster. Bănuiesc că perioada lui sabatică a fost într-adevăr un centru de tratament pentru că ar fi trebuit să fi luat un fel de drog, ca să treacă peste zi.

Conferința a fost importantă. Era în domeniul meu de neurologie și a fost o misiune bazată pe fapte care m-a trimis acolo. Știam că nu voi fi foarte eficient, dacă alergam zdrențuit și nu puteam face conferințe pentru a-mi înțelege mai bine domeniul meu.

Telefonul a sunat de mai multe ori în următoarea jumătate de oră, dar nu i-am răspuns. În schimb, încercam să gestionez un program deja imposibil de gestionat, astfel încât să pot găsi o modalitate de a stoarce în câteva zile pentru conferință, cel puțin.

Când am terminat, aveam un program stabilit și speram că va merge. Oricum, urma să fiu obosit în următoarele câteva săptămâni, dar ar merita. Învățarea a fost ceea ce m-a adus în neurologie la început și știam că indiferent de ceea ce vedeam, tratam și învățam, întotdeauna era mai mult de învățat.

CONFERINȚA ERA PLINĂ ȘI NU - MI VENEAE SĂ CRED CÂȚI OAMENI veniseră. Scurgerile de LCR nu au fost cel mai mare sector al domeniului nostru, dar astăzi, parcă era. A fost tot ce am vorbit și am împărtășit informații despre câțiva pacienți de-ai mei care au avut-o. Am învățat multe și ziua se termina, când am primit mai multe apeluri la rând. De obicei, le ignor, dar ceva mi-a spus să-mi verific telefonul.

M-am scuzat de grupul de medici cu care vorbeam și m-am dus pe hol, să văd cine îmi aruncă telefonul în aer așa.

Când nu am recunoscut numărul, l-am sunat înapoi și am așteptat un răspuns. Mă simțeam nerăbdător și eram pe cale să închid, când am primit un răspuns.

„Spitalul Dorian. Vă pot ajuta?”

Știam spitalul. A fost una la care am trimis mulți pacienți acasă. Eram îngrijorat că s-a întâmplat ceva rău cu unul dintre propriii mei pacienți. Tocmai mi-am făcut o craniotomie frontală azi-dimineață înainte de a zbura.

I-am dat femeii numărul meu și apoi am întrebat-o despre ce este vorba.

„Îmi pare rău, doctore, dar nu am niciun bilet pentru dumneavoastră. Ești sigur că nu este cineva în spital pe care să-l cunoști personal?”

„Nu am prea multă familie în preajmă, așa că nu mă pot gândi cine ar fi.”

„Ei bine, ai pe cineva despre care ai vrea să verific? Nu pot numi cu adevărat oamenii care au venit, legile HIPAA și toate celelalte.”

"Am înțeles." Mi-am zguduit creierul, încercând să mă gândesc la cine ar putea fi, despre care să mă sune. Nu mai aveam familie prin preajmă, doar Mario...

„Mario Ruiz”.

Femeia mi-a spus că va verifica, iar eu m-am rugat să nu fie el. Nu știu de ce m-ar suna, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva oribil.

„Da, dar îmi pare rău să spun că el și femeia cu care conducea au venit în DOA.”

Inima mi s-a oprit. Erau morți la sosire. Nu am putut auzi restul a spus femeia. Am închis telefonul sau, mai degrabă, mi-a căzut din mână și mă uitam în spațiu, încercând să-mi dau seama ce naiba tocmai se întâmplase. Dacă tocmai mi-aș fi pierdut cel mai bun prieten. Și femeia. A fost Latica?

Apoi mintea mi-a mers mai repede și a aterizat pe cea mai importantă informație. Dar Stephen? A trebuit să sun înapoi și să întreb de copil, dar nu era în mașină. Am putut să respir din nou, dar a fost încă dureros, cu fiecare respirație intră în plămâni, simțindu-mă ca un foc.

Mintea mea se învârtea cu ce să fac în continuare. făcusem promisiuni. Prietenul meu era mort. Ce naiba trebuia să fac?

CAPITOLUL 6

LIZ

Ce faci?”

„Cine este acesta?”

Vocea chicoti, dar era încordată. Oricine ar fi fost, nu aveau nimic bun de împărtășit cu mine.

„Ai. Chiar nu știi cine este acesta?”

„Acum fac. Ce vrei Glenn? Te-ai închis din nou afară din casă, pentru că sunt la vreo cincisprezece minute? Pictez în acest moment și știu că nu crezi că este atât de important...”

„Deci, nu ți-ai răspuns la telefon.”

„Nu chiar. Tocmai m-am întors la mașină. Ce se întâmplă.”

L-am auzit înjurând pe sub răsuflarea lui și Glenn începea să mă sperie. Nu numai că mă chemase din senin, ceva ce nu se întâmplase niciodată de când îl cunosc. Dar, de asemenea, avea această calitate în vocea lui care m-a făcut nervos ca naiba și nu știam despre ce este vorba.

„Îmi pare rău, Liz. Nu vreau să fiu cel care să-ți spună asta.”

„Ei bine, haide, nu poate merita toată această acumulare Glenn. Așa îți orbiți toată femeia, pentru că poate doar se culcă cu tine ca să te tacă.”

„Serios, Liz, asta nu este o glumă.”

„Ce nu este? Habar n-am despre ce mă suni, așa că scui pă, pentru că am multe de făcut astăzi.

„Nu mai Liz. Îmi pare rău, dar fratele tău și Latica s-au prăbușit cu puțin timp în urmă. Am primit un telefon de la spital și amândoi erau DOA. ”

Spunea cuvinte, dar nu aveau niciun sens. Ce a vrut să spună DOA? Nu a durat însă mult până să-mi dau seama.

"Îmi pare rău. chiar sunt. Nu am vrut să fac asta la telefon, dar sunt în California și nu pot lua un zbor până mâine."

„De ce ai face asta?”

„Ștefan.”

Apoi totul m-a lovit și am simțit că o să plâng. Încă încercam să-mi dau seama despre ce vorbea el cu fratele meu și soția lui, dar apoi a făcut un clic. Au plecat. Copilul lor... nepotul meu era acum orfan. Nu mă puteam decide pentru care îmi frângea inima. Nici nu mi-am putut imagina; tot ce mă puteam gândi era cum se prăbușește lumea mea.

"La dracu. Ștefan. La dracu."

„O să fii bine? Spitalul are pe cineva care încearcă să-l dea de urma. Știi unde este?”

„Da. E la babysitter. Pur și simplu luau niște chestii pentru vacanță; știi sticle mici pentru avion. Oh, Doamne. Cred că o să mă fac rău.”

Și am fost. Totul a apărut și am fost tremurat când mi-am dat seama că, în sfârșit, era încă la telefon. „La naiba, scuze. Trebuie să plec. Mă duc să-l iau.”

„Bine, Liz. Sună-mă în seara asta și anunță-mă că totul este în regulă.”

„De ce aș face asta Glenn? Nici măcar nu ne suportăm unul pe altul.”

Nu spuse nimic o clipă și apoi vocea i se auzi scăzut.

„Pentru că noi suntem nașii Liz și suntem împreună în asta.”

Cuvintele lui mi-au adus o mică fărâmbă de pace, dar mai multe realizări în alta. De unde am știut că această afacere de nașă va fi mai mult decât doar în nume? Simțisem că se va întâmpla ceva din asta,

dar nu bănuisem niciodată că va fi atât de curând. Stephen abia avea patru luni.

Am stat acolo, în mașină, uitându-mă la prânzul meu în pământ și la telefonul în mână. Nu știu ce am de gând să fac, dar știam că trebuie să merg să-l iau pe Stephen. I-am promis să-l cresc și să am grijă de el la fel ca pe a mea. Am vrut să spun asta și nu aveam de gând să-i dezamănesc. Nu am avut timp să mă întristez, pentru că a trebuit să mă concentrez asupra lui Stephen. Știam că era singurul mod în care voi putea să mă descurc.

Cuvintele lui Glenn mi-au răsunat în minte și m-am întrebat dacă se referea la ele. Era medic, sigur, dar restul vieții lui a fost fără griji. Nu l-am văzut niciodată când vorbea serios și se ocupa de afaceri, dar mi-a spus că vom fi împreună. Trebuia să cred. Chiar dacă era o minciună, trebuia să cred că nu voi face asta singură. Nu știu dacă aș fi în stare să mă descurc acum.

După câteva minute, am reușit să mă scot din funk, pentru că trebuia. A trebuit să mă duc să-l iau pe Stephen și să-mi dau seama cumva o modalitate ca asta să funcționeze. Nu am vrut să mă gândesc la cum avea să se desfășoare asta, nu chiar acum. Încă încercam să gestionez ideea de a trăi fără Mario. Părinții noștri au fost rau și ne-am mutat cât de curând am putut. Ne-au dat fonduri fiduciare și fiecare tutore pe care ne-am putea dori vreodată să creștem, dar cam atât. Nu ajunseseră la partea iubirii și încrederii. Eu și Mario am simțit că eram tot ce aveam unul altuia.

Acum nu aveam pe nimeni și nu-mi puteam imagina cum avea să se simtă asta înainte. Apoi m-am gândit la nepotul meu și am devenit și mai încetoșată. Nici nu avea de gând să-și amintească de ele.

Înainte de a putea merge să-l iau pe Stephen, a trebuit să-mi văd fratele cu ochii mei. Trebuia să știu că ceea ce spusese Glenn era real. Am vrut să fie o greșeală, așa că a trebuit să mă duc să văd singur.

Spitalul nu era departe de locul unde locuiam, așa că am trecut pe acolo. Când am ajuns la recepție și i-am spus femeii ce doream, ea a

avut tristețe în ochi. Nici măcar nu am putut să procesez cu adevărat ceea ce se întâmplă. Aveam nevoie. Dar mai întâi trebuia să-l văd pe Mario. Trebuia să văd că el și Latica chiar dispăruseră.

„Îmi pare rău, domnișoară. Au fost băgați jos, la morgă.”

Cuvintele m-au amorțit și am fost de acord.

„Vrei să identifici cadavrul?”

Am fost din nou de acord, dar de data aceasta, ochii mi s-au aburit. Nu mi-am imaginat niciodată că voi fi într-un asemenea scenariu.

„Da, asta trebuie să fac.”

Ea mi-a dat indicații și am rătăcit un timp prin spital, ajungând în cele din urmă cu liftul până la morgă. Era frig în lift, sau propriile mele emoții făceau să se simtă așa.

Când am ajuns acolo jos, am fost întâmpinat de un bărbat blând, mai în vârstă. Aș putea spune că a făcut asta înainte.

"Sunteți gata?"

El știa de ce sunt aici și, deși nu eram deloc pregătit, am dat din cap.

Carl se duse într-un sertar și îl scoase. Era prea asemănător cu filmele. A deschis un alt sertar lângă el și nu a trebuit să trag foaia înapoi ca să știu. Încheietura lui Mario era la vedere și am putut vedea brățara pe care i-o dăruisem cu ani în urmă.

Benzile de culoare împletite împreună au fost distrugerea mea. Am început să plâng chiar atunci și acolo. Fratele meu chiar dispăruse și o parte din mine a vrut să se întindă lângă ei și să nu se mai trezească niciodată.

Am fost o mizerie în timp ce am condus să merg să iau bebelușul, totul alergând în capul meu, oricât am încercat să o opresc. A trebuit să mă opresc de mai multe ori pe drumul de întoarcere, doar pentru că emoțiile îmi luau tot ce e mai bun din mine.

Abia când am tras în sfârșit să-l iau, am început să intru în panică. Nu știam primul lucru despre bebeluși. Ce trebuia să fac? Cred că nici măcar nu am fost făcută să fiu mamă, nu am fost niciodată în „plan”. Dar acum nu exista niciun plan și mă simțeam prost chiar dacă mă gândeam că aș putea îndoi voința universului în fața mea.

Când am ieșit în sfârșit și l-am prins pe Stephen, am știut că nu voi putea spune mare lucru fără să plâng și nu voiam să încep așa. Asta avea să fie pentru mai târziu, când zăceam treaz noaptea, pentru că în momentul de față nu credeam că voi mai putea dormi vreodată.

M-am întors la mine și apoi mi-am dat seama că trebuie să iau niște lucruri de la Mario. A fost greu să merg acolo, văzând toate lucrurile lor și știind că nu se vor întoarce niciodată pentru asta. Muream înăuntru și singurul confort rămas era copilul care se ținea acum de mine și se uita la mine de parcă aș fi fost Latica.

Un sunet angoasă a ieșit de printre buzele mele și am știut că multe din asta au venit cu ideea că ea știa cumva că se va întâmpla. De ce ar fi fost atât de insistat altfel? Acea idee nu mi-a stat bine în stomac și nu știam ce să spun sau să cred despre ea. Eram amorțit.

Hotărând că singurul lucru de făcut era să-l hrănesc pe Stephen și să-l duc în pat, am făcut asta și apoi m-am culcat în creșă. Nu credeam că voi mai dormi vreodată, dar emoțiile crude păreau să-l facă mai ușor să plec. Nu ma durea cel puțin când dormeam.

CAPITOLUL 7

GLENN

eu m-am urcat în avion cât de repede am putut. Nu eram îngrijorat de conferință sau de operațiile stivuite la spital la care trebuia să mă ocup, de pacienți, de orice altceva care părea să conteze atât de mult cu doar câteva ore înainte. Acum tot ce mă puteam gândi era cât de mult îmi doream să mă întorc acasă. Cât de mult îmi doream să-l văd pe Mario din nou.

Botezul mi s-a reluat în cap iar și iar. Știu că Mario a spus că era doar pe nume, dar acum nu a fost. Nimeni nu m-ar învinovăți că am plecat, și a existat o reacție neclintită de a trimite bani și de a pleca. Dar apoi m-am gândit la sora lui și la fiul lui. Nu am putut s-o fac.

Știam că singurul mod în care aveam să pot ajuta, era să fac ceea ce m-am înscris. A fost făcut din impuls, dar acum mi-am dat seama că va fi ceva care mi-a schimbat viața definitiv. Cine ar fi știut că asta se va întâmpla?

Liz fusese ruptă la telefon și mi-am putut imagina doar că încercă să se descurce cu totul. Am vrut să fiu acolo pentru ea. Știu că nu ne-am văzut ochi în ochi în trecut, dar asta nu însemna că aș vrea vreodată să o văd rănită în acest fel. A existat o distanță între noi din cauza lui Mario. Acum mă întrebam cum o să meargă totul, acum că Mario nu mai era.

A trebuit să-mi reamintesc de mai multe ori, înainte să mă întorc acasă. Mario dispăruse. Casa era întunecată când am oprit cu mașina mea. Stăteam cu ei luni de zile și mă făcuseră să simt că fac parte din familie. Am simțit că mi-am pierdut unele dintre ele. Nu știu dacă voi

putea vreodată să iert universul că mi-a luat mai mult.

Când am ajuns la ușa, era descuiată. L-am împins și m-am întrebat de ce nu l-au încuiat înainte să plece. De obicei, erau destul de buni în privința asta.

Era o lumină aprinsă în bucătărie și una de sub camera copilului. M-am dus la ușa închisă și am împins-o. Luminile erau aprinse puternice, dar nu i-a deranjat pe cei doi locuitori care dormeau profund. Nu știu de ce, dar a fost o mare ușurare să-i văd pe cei doi împreună și să nu vin acasă într-o casă întunecată și tăcută. Cred că ar fi fost prea mult, având în vedere tot ce se întâmpla.

„Hai Liz. Hai să te ducem unde să dormi.”

Am tresărit-o și ea a sărit cu cuvintele mele. Apoi m-a tăcut și s-a uitat spre copil.

„Cred că îi este dor de Latica, pentru că i-a luat o veșnicie să se culce cu ceva timp în urmă.”

Se uita la mine de parcă aș fi murit dacă l-aș trezi. Am avut sentimentul că ea a vrut să spună serios. Era un val de emoții pe fața ei și, văzând-o, m-a făcut să merg înainte și să o trag pentru o îmbrățișare. La început a fost rigidă, dar în cele din urmă s-a relaxat.

Când m-am îndepărtat, i-am făcut semn să mă urmeze în restul casei. Trebuia să vorbesc cu ea. Nu știam exact de ce am nevoie. O parte din mine a vrut să se asigure că e bine sau era cineva cu care să împărtășească totul? Era mult de asumat și cu cât încercam să mă gândesc mai mult la asta, cu atât eram mai pierdut într-un val de emoții.

— Nu credeam că vei fi aici până mâine.

„Am atras atenția să ajung aici devreme. Nu știam dacă vei fi aici.”

„Stephen pare mai fericit aici, mai mângâiat. Nu știu ce să fac. Am găsit una dintre cămașile lui Latica în coș și l-am îmbrăcat mai devreme. Asta părea să ajute.”

M-am uitat la cămașa cu pricina și era destul de strâmtă în anumite locuri. Liz era mai grea, și se vedea, dar nu era timp pentru asta, oricât

de grea era durerea. Nu avea să fie atât de ușor să uit pentru ce am fost aici. De ce am fost aruncați împreună într-o astfel de situație.

„A fost o idee foarte bună. Va fi greu pentru el, dar Stephen va afla că ea a plecat. În curând, el va uita cu totul de ea.”

Încercam să o consolez, dar a fost imposibil când a început să-i rupă fața. "Știu. N-o să-și amintească de Latica și ea a fost mama perfectă. Acest lucru este prea mult.”

Alte lacrimi au început să cadă și am tras-o în brațe. Ceva din suspinele care ne-au zguduit pe ea și pe mine să o ținem în brațe, mi-a făcut ceva. Am știut atunci că n-am să o pot lăsa niciodată să plece. A trebuit să fiu alături de ea și să-mi fac partea, dacă nu pentru Mario, atunci măcar pentru sora lui Liz. Trebuia să o protejez de tot ce avea să vină, de parcă n-aș fi putut să-l protejez pe Mario. Nu știu de ce totul părea să se lase la loc, dar acum știam că oricât de tragic ar fi, vom trece peste asta împreună.

I-am spus la fel și în sfârșit a început să se calmeze.

„De ce nu mergem să luăm niște ceai sau cafea, ceva care să te calmeze?”

„Nu cred că va funcționa. Ce-ar fi să facem o percheziție în dulapul cu băuturi alcoolice și să vedem dacă are ceva bun în dulapul cu medicamente?”

Apoi și-a amintit de copil și a oftat. „Nici nu pot că.”

„Ce zici de un pahar de vin? Vom fi în regulă doar cu un pahar de relaxat.”

Părea să aibă nevoie de această permisiune și am fost bucuros să i-o dau. Am mers împreună la bucătărie și am ajuns să împărtășim povești despre Mario pentru următoarea oră. Am băut câteva pahare de vin, dar amândoi aveam nevoie de el.

Stephen, trezindu-se pentru sticla sa, ne-a adus înapoi la realitate, iar conversația de după aceea s-a concentrat mai mult pe detaliile despre modul în care urma să trecem prin acest parteneriat pe care l-

am avut împreună. Nu eram sigură de răspuns, dar știam că trebuie să ajut în orice fel.

„Deci unde ar trebui să stăm aici? E ciudat să stai aici, dar știu că lui Stephen îi place mai mult. Toate lucrurile lui sunt aici.”

„Da, aș fi de acord. Locuiesc deja aici, așa că va ajuta. Doar adu ce vrei, ia-le dormitorul și atunci vei avea locul tău pentru când vrei puțină liniște și eu îl am pe el.”

„Serios, mă vei lăsa să mă relaxez acolo?”

„Desigur. Va trebui să-ți faci arta, să ai ceva timp pentru tine. Când am spus că suntem împreună în asta, am vrut să spun serios.”

„Dar ai un program atât de nebun. L-am văzut postat pe peretele bucătăriei. Este o nebunie.”

„Ei bine, va trebui să repar asta. Nu m-am gândit încă prea mult la asta. Nu am ajuns acolo. Un loc de muncă este un loc de muncă și îl iubesc, dar voi sunteți pe primul loc, întotdeauna.”

Asta părea să o liniștească mai mult decât vinul și am fost recunoscător că am spus-o. Am vrut să se calmeze, să se relaxeze. Trebuia să știe că totul va fi bine.

„Mulțumesc, Glenn. Nu știu ce m-aș face fără tine. Acest lucru este peste ceea ce s-ar aștepta oricine de la tine.”

„De ce, ai făcut aceeași promisiune pe care am făcut-o eu? Îmi țin doar partea mea din ea, la fel ca și tine.”

„Știu, dar Mario este familia mea...”

Nu mi-a plăcut răspunsul. Nu mi-a plăcut că nu suntem.

„Nu este sânge, dar l-am considerat pe fratele tău familia mea de zeci de ani.”

„Știu, ai dreptate. Îmi pare rău. Știu că tu și Mario ați fost întotdeauna apropiați. Cred că te-am văzut mai mult când eram copil, apoi mi-am văzut părinții. Nu am vrut să spun că nu ești.”

I-am făcut semn să plece și i-am spus că e bine. N-am vrut să spun cât de mult au durut cuvintele ei. Nu am înțeles dorința bruscă pe care o aveam de a fi familia ei, dar știam că era complicat. Totul cu Liz

fusese complicat, mai ales în ultimul an, când a început să devină o femeie pe care nimeni nu o putea ignora, nici măcar eu.

„Cred că o să dorm puțin. El se va trezi în curând. Nu știu cum a făcut Latica.”

„Voi face următoarea rotație. Voi pune receptorul în camera mea. Odihnește-te, Liz.”

Mi-am periat buzele ușor de obrazul ei, înainte de a o elibera din îmbrățișare. A fost firesc, dar dintr-o dată nu a fost. Acum eram atent, dar ea părea să nu observe.

„Noapte bună Glenn. Mă bucur foarte mult că ești aici.”

Nu știu de ce, dar ceva a apărut în interiorul meu și nu m-am simțit niciodată mai bine cu o decizie în viața mea. Acesta a fost lucrul corect de făcut, pur și simplu îl simțeam.

CAPITOLUL 8

LIZ

eu a dormit mult timp. Nu știam exact cât timp, dar mi s-a părut ca în mijlocul zilei când am ieșit în sfârșit din cameră. Copilul stătea întins pe pieptul lui Glenn și amândoi dormeau adânc. Cămașa lui Glenn era scoasă și am putut vedea toți mușchii perfecti pe care i-a ascuns. Nu avea trup de medic, nici unul pe care l-aș fi recunoscut. Glenn era dur și slab, abdomenul tăiat și bicepșii cizelați. Nu mi-am putut lua ochii de la el.

Neștiind cât timp am stat acolo, am auzit un zgomot din spatele meu și mi-am dat seama că cineva era la ușă. Am început să merg repede, dar l-am văzut pe Glenn privindu-mă. Fața mi s-a înroșit și am blestemat pe sub răsuflare când am alergat în leagănul pentru copii. Nu eram obișnuit cu acest tip de mediu.

Ajungând la ușă, era un coș cu flori și știam pentru ce sunt. Mario și Latica erau plecați, câțiva oameni știau. A trebuit să-mi dau seama de aranjamentele de înmormântare și m-am simțit copleșită. Mâinile mi-au tremurat când am semnat documentele tipului și i-am mulțumit. Cuvintele sunau goale și exact așa am simțit. M-am simțit de parcă sunt complet gol și nu mai era nimic altceva în mine. Am vrut să existe, dar nu a fost.

„Deja flori?”

„Da, cred că oamenii vor să-și transmită condoleanțe.”

N-a spus nimic o clipă și apoi a bolborosit ceva despre intențiile

oamenilor. Glenn s-a ridicat și l-a pus pe Stephen în leagăn fără să-l trezească. Începeam să cred că era un om magic. Cu siguranță ar putea face mai mult decât am putut eu. Glenn a fost magic cu copilul și le-am mulțumit vedetelor mele norocoase de mai multe ori de când s-a întors.

„Nu știu cum faci asta. De fiecare dată când încerc să-l pun jos, se trezește.”

„O vei primi. Nu aș crede că îți va veni atât de ușor.”

„Ce vrei să spui cu asta?”

Era ca și cum am uitat toate ghimpele pe care ne-am trimis unul altuia de-a lungul anilor. Acea pierdere a memoriei dispăruse acum. Știam că nu putem trăi întotdeauna în balonul fericit și am fost de acord cu asta. După tot ce s-a întâmplat, a fost plăcut să revin la realitate pentru un minut.

„Ei bine, vreau să spun, ești un artist și ești puțin răsfățat. Sunt surprins că ai știut să faci scutecul.”

„L-am privit de câteva ori. Știu cum să o fac.”

Eram jignit, dar superficial. A fost frumos să mă cert cu el puțin.

El a chicotit. „M-ai surprins cu adevărat, Liz. Se pare că există mai mult pentru tine, apoi se vede în ochi.”

Nu l-am întrebat în comparație cu ce, știind că nu mi-ar plăcea răspunsul lui. Îl împingea, dar zâmbetul de pe chipul lui era contagios.

„Mulțumesc că m-ai lăsat să dorm.”

„Te simți mai bine?”

Am ridicat din umeri, pentru că nu cred că o să mă mai simt vreodată mai bine sau bine. Aceasta a fost noua mea normalitate.

„M-aș simți și mai bine dacă aș face mai întâi un duș. Chiar am nevoie. Miros a formulă.”

„Ei bine, arăți bine.”

Asta m-a făcut să fac o pauză, deși nu știu de ce. Știam de multă vreme că îi plăcea ceea ce vedea. A fost o parte din motivul pentru care m-am încurcat cu el în trecut. Dar acum, dintr-un motiv sau altul, acel

compliment a însemnat mult mai mult. Nu m-am machiat, nu am avut duș în câteva zile. Păream o mizerie fierbinte, dar tot mi-a spus ceva drăguț. Acele vremuri însemnau mai mult decât atunci când îmi luasem o oră să mă îmbrac cu grijă și să mă machiez.

„Mulțumesc, Glenn. Mă simt ca o prostie, dar e bine să știu că cineva nu poate vedea.”

„Întotdeauna vei fi frumoasă pentru mine, Liz. Știi asta. Te-am găsit întotdeauna frumoasă și acum nu este diferit. Du-te să faci un duș, fă ce trebuie să faci. Nu am tură până diseară, așa că ai grijă de ceea ce ai nevoie.”

Nu eram sigur ce trebuie să fac, dar știam că trebuie să primesc apeluri.

„Mulțumesc, Glenn. Chiar nu știu ce m-aș face fără tine. Ai fost, grozav. Nu știu ce să mai spun.”

„Nu trebuie să spui nimic. Pentru asta ne-am înscris. Voi fi aici pentru amândoi.”

M-a tras pentru un alt sărut și eu am fost cel care a dus-o la un alt nivel. Nu știu de ce, dar simțirea gurii lui pe a mea, a mâinilor lui în jurul meu, m-a făcut să mă simt mai în siguranță decât m-am simțit vreodată. Știam că pot să trag putere de la el și aveam nevoie de asta chiar acum. M-am simțit atât de neajutorat, de parcă totul era scăpat de sub control. Cu siguranță am scăpat de sub control.

Ceva a trecut peste mine și am vrut să aprofundez sărutul. Nu a fost o greșeală de data asta, ci mai mult planificată. Buzele mele s-au apăsător pe ale lui și abia când mi-am auzit propriul geamăt de plăcere, mi-am dat seama ce făceam. Acest lucru ne-ar complica atât de mult viața, încât era imposibil să vedem o modalitate de a scăpa de ea. Nu știu ce s-a întâmplat între noi, dar complicațiile nu aveau să ajute.

M-am îndepărtat și mi-am cerut scuze. Nu am vrut, dar știam că era lucrul pe care trebuie să-l fac și am fost departe de a-l săruta așa. Era deja o situație destul de grea, fără a o face mai ciudată decât era deja.

„Îmi pare rău Glenn, cred că trebuie să fiu încă obosit.”

— Nu pari obosită, Liz.

Avea ceva în tonul lui, care m-a făcut să mă asigur că nu vreau să mă uit cu adevărat la el. Am intrat în baie fără să mă uit în jur. Nu știu de ce, dar era ceva la sărut, la felul în care m-a ținut și la felul în care m-a făcut să mă simt. Ultimul lucru de care aveam nevoie era de mai multe probleme, dar cu Glenn, începeam să cred că nu prea aveam de ales. Nu cred că aş putea face nimic pentru a o schimba.

Dușul m-a făcut să mă simt mai bine, dar mă gândeam la sărutul pe care l-am început. Nu știu la ce mă gândeam, dar începeam să înțeleg că era timpul să-mi dau seama de unele lucruri. Va trebui să stabilem niște limite, sau acest lucru avea să devină confuz, foarte repede.

Când am ieșit, Stephen era treaz și nu am vrut să o aduc în discuție. Știam că nu va înțelege sau altceva, dar nu mi s-a părut momentul. M-am dus să mă așez cu ei pe canapea și Glenn mi-a amintit blând că am lucruri de care trebuia să am grijă.

„Știu că nu vrei să o faci, dar cel mai bine ar fi să te ocupi de asta acum. Mulți oameni trebuie să știe, nu?”

am fost de acord. Știam că are dreptate, chiar dacă nu voiam să mă gândesc la toți oamenii pe care trebuia să-i sun și să-i spun că Mario și Latica au murit. Ar fi întrebări la care nu am vrut să răspund, iar și iar.

„Pentru a face asta, cred că o să merg la mine acasă pentru puțin timp. Ești sigur că ești bine?”

Mi-a spus că este, iar eu știam că este de încredere, dar ceea ce nu știam, era cum aveam să reușesc vreodată să-l părăsesc. Nu am vrut. M-am simțit protector față de copil, parcă aş fi fost mama lui reală, pentru că acum, eram.

„Da, voi fi bine. Dacă ai nevoie de ceva, sunt aici.”

Ochii lui sclipeau și am ignorat privirea pe care mi-o arunca. A trebuit să iau câteva lucruri pe care să le aduc și eu. Erau multe de făcut. Aveam o listă de cumpărături cu lucruri de făcut, inclusiv

cumpărături. Dar mai întâi, a trebuit să dau niște apeluri pe care nu voiam să le dau. Doar că avea să o facă cu atât mai reală.

CAPITOLUL 9

GLENN

eu Era aproape timpul să merg la muncă. Stephen dormea și eu încercam să-mi dau seama unde era Liz. O văzusem mișcându-se prin casa ei, udând unele dintre plantele ei afară. Dar acum, trecuseră câteva ore de când am văzut-o și nu era nici urmă de ea. Trebuia să mă duc la muncă, dar nu puteam pleca până nu se întorcea ea.

Luând interfonul cu mine, m-am dus acolo și am ciocănit. Nu a fost greu, dar destul de greu încât ar fi trebuit să mă audă. Când nu a făcut-o, am decis că singurul lucru pe care aveam să-l pot face era să o găsesc. Ușa era descuiată și am intrat.

Locul era exact așa cum mi-l aminteam, deși acum se simțea diferit. Era foarte puțină mobilă, deși multe lumânări și plante. Tablouri care erau pe jumătate realizate sau în curs de înrămare, erau împrăștiate în toată sala de mese. Atunci mi-a trecut prin minte cât de multă schimbare trebuie să fie asta pentru ea. Este și pentru mine, dar Liz a fost întotdeauna centrată pe propriile ei activități. Acum toate astea s-au terminat.

Când am găsit-o, stătea pe scaun plângând. Am întrebat-o ce este în neregulă și părea că îi este greu să vorbească.

„Știi, în toată durerea mea și îngrijorarea de toate, știi pe cine am uitat să sun?”

„Nu, cine?”

"Părinții mei. Nu știu cum te-a chemat spitalul și nu ei. A trebuit să sun și să le spun ce s-a întâmplat. Nu credeam că poate fi mai greu, dar

m-am înșelat. Au fost șocați. Mama mea chiar a început să plângă. Nu cred că am mai auzit-o până acum plângând. A fost ciudat.”

„Îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta. Vă cunosc de mult timp, dar v-am întâlnit doar de câteva ori cu părinții. Acum că sunt medic, cred că tocmai m-au sunat”.

„Nu contează. S-a făcut acum. Am stat aici de prea mult timp, nu-i așa?

„Trebuie să merg la muncă...”

„Îmi pare rău, la dracu. Eram în propria mea lume mică sau așa ceva. Nu știu. Tot ce știu este că voi termina restul mâine. Mă duc să mă întind cu micuțul și să dorm puțin. Tot ce vreau să fac este să dorm.”

Am ajutat-o să se întoarcă și m-am asigurat că va fi bine înainte să plec. Nu am vrut să merg, dar a trebuit. Nu a existat niciun act de concediu medical pentru cel mai bun prieten. Și nu era nimic în manual despre a deveni adevăratul tată, în locul nașului. Nu existau reguli pentru asta, așa că va trebui să o țin așa, la fel ca înainte.

CÂND m-am apucat DE MUNCĂ , A FOST AGITAT . Am AVUT MAI MULTE OPERAȚII PE CARE trebuia să le repar din cauza conferinței și asta a însemnat să rezerv sala de operație pentru miezul nopții. Nu dormisem prea mult, dar eram obișnuit cu asta. A trăi cu un mic dictator care a fost necruțător, mi-a amintit de zilele mele în rezidențiat la Urgențe. Acum eram din nou în elementul meu, chiar dacă acum viața mea de acasă era cu mult diferită.

Sărutul pe care l-am primit de la Liz mi-a zăbovit pe buze și o persoană în special, nu a fost mulțumită de distanța pe care o arătam astăzi. Claudia și cu mine ne văzusem dezinvolt, dar am cochetat foarte mult când aveam aceeași tură. Era o asistentă bună și am știut

de la început că nu ar fi trebuit să-mi petrec tot timpul cu ea, pentru că acum eram blocat cu ea, cu privirea murdară toată noaptea.

„Ce se întâmplă cu tine, Glenn? Am avut aproape patruzeci de minute între operații. Nici nu ai vrut să mergi să găsești un loc unde să te ascunzi la etajul trei?

„Sunt doar obosită Claudia. Nu totul este rău. Mai am două operații înainte ca sala să fie preluată înapoi de doctorul Compton.”

Ea și-a împins buza afară într-o bofă. Fața ei atât de acru și vulnerabilă ar funcționa de obicei pentru mine. Aș spune ceva în scuze și aș încerca să o fac să se simtă mai bine. A fost un joc cu ea, dar nu am avut timp sau capacitatea mentală pentru jocurile ei. Tot ce voiam să fac, era să trec peste tură și să ajung acasă.

Încă mă simțeam ca acasă, chiar dacă Mario nu mai era. Știam că o mare parte din asta avea de-a face cu familia instantanee cu care eram acum înșelat, deși nici măcar nu se simțea o povară.

„Hai, Glenn. Știi cum ajung, dacă nu primesc dosarul meu. Am nevoie de ea.”

Încerca să mă convingă că lumea avea să se sfârșească dacă nu iese așa. Din nou, a fost un joc și a fost stricat. Poate că Claudia și Liz aveau mai multe în comun atunci mi-am dat seama.

„Nu pot fi eu cea din seara asta, Claudia. Am avut câteva zile grele și nu am timp pentru asta acum.”

Voiam să-i spun că nu aveam timp pentru prostiile ei, dar asta ar fi fost prea dur și nimic din ceea ce se întâmpla nu era vina ei. Cu câteva zile în urmă, când o dusesem sus și o făcusem pe unul dintre paturile goale, fusese de ajuns. Acum, dintr-un motiv sau altul, pur și simplu nu a fost suficient pentru mine. Nu pe departe.

„Deci, vrei să spui că vrei să fie altcineva?”

În cele din urmă, m-am uitat la femeie. Nu era înaltă ca Liz și era ciudat să compar imediat cele două femei, dar la asta mă gândeam în acest moment. Cum s-a comparat frumoasa Claudia cu femeia dezordonată care fusese acolo să mă vadă azi dimineață? Cu siguranță

au existat o mulțime de diferențe și, deși ambele erau drăguțe, nu pot spune de ce, dar întotdeauna am fost parțial față de Liz. Era un fruct interzis la care mă gândisem doar de mulți ani. Prea multe pentru a numara cu adevărat.

„Dacă ești atât de dornic să găsești pe altcineva, atunci mergi. Nu am timp pentru asta astăzi, așa că faci ce trebuie să faci.”

M-am întors să plec, iar ea m-a oprit. Corpul ei era aproape de al meu, sânii ei s-au periat de brațul meu și, uneori, chiar cred că ea era mult mai bună la asta decât mine.

„Hai, Glenn. Nu vreau să mă cert cu tine. Vă rog.”

„Este doctorul. V-ar face lucrurile mai ușor să vi se reamintească ceea ce suntem unii pentru alții. Ești o asistentă bună, una dintre cele mai bune, dar asta nu funcționează.”

Mi-am tras brațul și am ignorat buzele roșii înșurubate de furie. Era ceva în felul în care ea îmi solicitase atenția care mă deranja cu adevărat. Nu era prima dată, dar acum nu voiam să creadă nimeni că mă dețin, mai ales nu ea.

„Bine doctor, dar faci o greșală.”

Probabil că am fost, dar nu am comentat într-un fel sau altul. Mi-a fost ușor să mă prefac că nu-mi pasă ce s-a întâmplat, dar am făcut-o. Nu aveam nevoie ca ea să vorbească despre relația noastră și m-am certat pentru că am fost atât de rapid să spun ceva. Nu trebuia să merg acolo. Nu ar fi trebuit și am avut sentimentul că voi plăti pentru asta.

Restul serii a fost mai puțin haotic și am fost acasă înainte de a răsări soarele, dar am fost și supărat de conversația cu Claudia. Eram supărat că nu știam ce naiba se întâmplă între mine și Liz. A fost complicat, a fost mereu cu ea, dar acum eram în apropiere, așa că nu era ceva la care să mă gândesc în timpul meu.

Când m-am întors, Liz era în bucătărie și avea copilul în scaunul înalt. Ea râdea cu el și cânta. A fost un moment dulce, care s-a schimbat drastic când am văzut ce purta ea. Camisolul și halatul erau subțiri și deschise la culoare. Ceea ce însemna că puteam vedea fiecare dintre

curbele ei. Era foarte tonică, dar, trăgând-o spre mine pentru sărut, am aflat că și ea cedează. Fundul ei era perspicace, dar moale când l-am prins înaintea.

Cum eram de așteptat să trăiesc cu ea și să nu mă gândesc la toate sau la ceva din toate astea? Părea imposibil.

„Frumoasă dimineața.”

Liz s-a întors și a zâmbit. Aproape că s-a aplecat și mi-a dat un sărut, dar s-a oprit. Am fost puțin dezamăgită, dar tocmai faptul că și-a dorit ea, mi-a spus că mergem în direcția bună.

„Doamne, m-ai speriat Glenn. Nu știam la ce oră ai de gând să fii acasă. Pregătesc micul dejun dacă vrei.”

„Ce faci?”

Și-a încrețit nasul și s-a uitat la tigaie. „Cred că este fulgi de ovăz. Îți plac fulgii de ovăz?”

Am clătinat din cap că nu am făcut-o. Cu siguranță nu a fost ceva ce aș alege să am.

„Nu știu, Latica a făcut-o pentru el, dar nu pare să-i placă versiunea mea.”

M-am uitat în tigaie și am văzut mai mult negru decât bej. Nici ea nu părea să fie foarte bună la gătit.

— Nu zeîta domestică, nu?

„Hai, mă cunoști suficient de mult încât să știi că nu am fost niciodată așa.”

„Ei bine, bine că este mic. Până când îi pasă, îl vei avea jos.”

M-a privit lucrând o clipă, vorbind cu Stephen când a început să se enerveze din cauza vitezei cu micul dejun. Am luat tigaia și am început să fac un lot proaspăt. Eram epuizat de muncă, dar nu era nimic altceva la care să mă gândesc să vreau să fac mai mult.

Liz nu a pus niciodată altceva. Era deja atât de confortabil cu mine, ceea ce era drăguț, dar și periculos. Nu-și făcea griji în legătură cu felul în care era îmbrăcată, deși tot ce mă puteam gândi era cât de mult doream ca ea să înțeleagă cum m-a afectat. Liz chiar nu putea să fie

necunoscută la farmecul ei. Obişnuia să mă legă cu el şi să râdă de el. Acum, se simţea diferit, deşi eram încă în noduri până la sfârşitul nopţii.

M-am culcat singur, gândindu-mă la alegerile pe care le făcusem. Poate ar fi trebuit să accept pe Claudia oferta ei. Cu siguranţă m-ar fi ajutat să dorm, precum şi mi-ar fi ţinut mintea departe de lucrurile rele la care nu ar fi trebuit să mă gândesc. Dacă nimic altceva, cel puţin ar fi luat marginea.

Când m-am trezit un timp mai târziu, m-am dus mai întâi la duş. Mi-a luat un minut să-mi amintesc ce sa întâmplat şi toate schimbările care au avut loc în viaţa mea în ultimele zile.

Am intrat în baie şi primul lucru pe care l-am văzut a fost sutienul care atârna acum de tija de duş. Era a lui Liz şi mâna mea atingea materialul înainte să mă pot opri. Mi-am amintit de cureaua sutienului care i se arăta cu o zi înainte şi mi-am tras mâna, de parcă aş fi fost arsă.

Mi-am făcut duşul repede, având grijă să mă eliberez de toată frustrarea care se îmbuteliază înăuntru. M-am gândit la toate momentele în care am fost încântat de Liz şi am ştiut că va trebui să-mi încetinesc evoluţia. Oricât mi-am dorit-o, ştiam şi că nu era pregătită.

Îeşind, îmi uscam părul, când i-am auzit vocea.

„Te simţi mai bine?”

Ştia ea că am şters unul gândindu-mă la ea? Am luat întrebarea ei greşit pentru o clipă. Apoi, desigur, mi-am dat seama că ea nu ştia şi am chicotit. „Mult mai bine. Dormi şi duşul ajută, ai dreptate.”

Era pe la două după-amiaza. Nu am avut nevoie de mult somn, dar am avut câteva consultaţii la care a trebuit să ajung. Liz avea şi propria ei agendă, aşa că am lăsat-o să mai preia câteva apeluri şi să alerge la pompele funebre, în timp ce eu am pus rezidentul meu să se ocupe de consultaţiile mele. Aveam de gând să-i oprim suficient de mult, ca să-i pot acorda ceva timp.

Avea nevoie de asta, dar era și o pace care o cuprinsese. Nu știu dacă avea grijă de Stephen sau nu, dar ceva o schimbase. Mi-a plăcut cum arăta la ea.

Când Liz a plecat, m-am putut gândi cât de ciudat era, cât de ușor ne căzusem în linie unul cu celălalt. Întotdeauna era ceva între noi și de obicei ieșise ca un fel de ciudă pe care o aveam unul față de celălalt. Nu știu de unde a venit, dar nimic din toate acestea nu era prezent acum. Parcă totul a căzut și a fost ușor, poate prea ușor, pentru că m-a făcut să cred că se întâmplă ceva mai mult între noi, dar aș putea să mă înșel.

Ea s-a întors după câteva ore și am reușit să-mi fac mângâiere, chiar dacă au întârziat puțin. Am fost mai surprins că era o masă gata când am ajuns acasă. Nu era ceva la care mă așteptam, nu de la ea.

Având în vedere fulgii de ovăz din această dimineață, friptura a fost o îmbunătățire enormă.

„Vezi Glenn, ți-am spus că voi înțelege asta.”

„Da, ai făcut-o.”

CAPITOLUL 10

LIZ

L Să trăiesc cu un bărbat, nu era ceva pentru care să fi fost pregătit în viața mea. A te trezi lângă unul care rămăsese pentru că era prea beat, era un lucru. Să stai cu Glenn a fost cu totul altceva. El a fost mereu acolo pentru a ajuta și a fost drăguț, având în vedere că Glenn știa mai multe despre copil decât eu, dar a existat această familiaritate care a venit cu viața sub același acoperiș și pentru mine, asta a fost partea cea mai grea. În timp ce încercam să mă gândesc la orice altceva, nu puteam gândi clar deloc când se plimba în boxeri fără cămașă.

Apoi l-am surprins ieșind de la duș cu doar un prosop înfășurat în jurul corpului său uimitor. Glenn a fost o priveliște destul de mare și, deși comentariile sarcinate au fost atenuate, a existat totuși o înfățișare înflăcărată care nu a putut fi estompată. Chiar și atunci când era acoperit de scuiat, știa cum să fie sexy ca naiba.

Să-i văd corpul dur acoperit de sudoare și sclipind de parcă ar fi fost un zeu a fost prea mult, iar mintea mea era din nou la zgomot.

„Ești bine Liz?”

Aș fi fost în regulă și n-aș fi spus niciodată un cuvânt, dar când a vrut să-mi arunce în față și asta a fost prea mult pentru mine.

„Nu, Glenn, nu cred că sunt.”

Părea îngrijorat și a început să meargă spre mine. Ochii mei stăteau pe legănarea dură care se petrecea între picioarele lui. Gura mea era uscată și nu puteam face nimic în privința asta. Nu părea să înțeleagă cât de nervos m-a făcut. Nu pot spune că îl învinovățesc cu

adevărat. Nu a fost vina lui. Au fost emoții noi din cauza a tot ce se petrecea. Asta e tot. Am fost aruncați împreună într-o situație și sentimentele trebuiau să rezulte.

„Deci, care este problema?”

El chiar nu a înțeles.

„Chiar nu știi? Ce zici de faptul că alergi așa?”

Nu mi-am putut lua ochii de la el și asta m-a făcut să mă simt și mai rău. Ar trebui să reușesc să o țin împreună, dar nu am putut.

„Oh, chiar așa? Ei bine, ce crezi că îmi face, când stai în bucătărie când vin acasă, în mătase practic transparentă?”

Nu mă gândisem cu adevărat la asta. Cămașa mea de noapte era confortabilă și, din moment ce păream dezordonat, nu mă gândisem cu adevărat că el se uită la mine. Acum puteam vedea foamea în ochii lui și era cel puțin deconcertant. A trebuit să mă uit în altă parte. Atenția lui pentru mine era prea mare.

„Era din satin și nu credeam că era transparent.”

„Îți văd sfârcurile și curba fundului tău destul de clare.”

„Ei bine, acum arăți.”

S-a uitat în jos și a zâmbit, acoperindu-se. „Uneori are o minte proprie. Nu mă poți învinovăți. Ești o parte fierbinte, Liz, a fost întotdeauna.”

Am fost în acest moment cu el și apoi a spus așa ceva. Ce trebuia să spun acum? Partea ego-ului lui Glenn ieșea la iveală. Avea acel zâmbet ușor pe care îl văzusem cu multe femei în trecut și nu-mi venea să cred că ar vrea să meargă acolo. Citea greșit situația.

„Mă voi asigura că mă acoper mai bine, dacă vei încerca să faci la fel.”

Știam că nu mă va ajuta acum, dar poate că mă va salva de astfel de momente în viitor.

„Deal, ar trebui să ne acoperim amândoi puțin mai bine.”

„Tu spui asta și știi că vara este chiar după colț.”

Avea această expresie pe față și era atât de îngâmfat încât am vrut

să-l lovesc. Nu știu la ce se gândea, dar aş fi ghicit.

„Sunt sigur că ne vom descurca. Dorm mai mult acum, așa că cred că ar trebui să mă îmbrac mai mult. Nu am înțeles niciodată că mamele nu se pregătesc pentru ziua respectivă, dar înțeleg de ce acum. Nu am timp și în ce timp am; tot ce vreau să fac este să dorm.”

„Ei bine, există și înmormântarea de mâine. Există ceva ce pot face?”

„Nu Glenn, cred că am totul sub control. Părinții mei au ajutat foarte mult. Întotdeauna se apropie și preiau controlul. Așa că i-am lăsat, pentru că mi-am dat seama că ei au mai multă experiență și îl avem pe Stephen. Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult muncă au bebelușii. Ai crede că dacă alți oameni ar ști despre asta, s-ar putea regândi.”

„Te regândești?”

„Nu, deloc.” Am oftat cu voce tare. „Este doar multă muncă. Nu cred că am fost atât de obosit în toată viața mea.”

„Aș fi de acord și am crezut că știu ore lungi. Dar știu că asta a vrut fratele tău, așa că nu mă deranjează. Este calmant, dacă asta are sens.”

"Calmant?"

„Da, nu știu. Minte mea este mai concentrată acum. Mai puține griji. Sună ciudat, dar știu că asta ar trebui să fac și cu cine ar trebui să o fac. Îmi pare rău că s-a întâmplat acest lucru, dar într-adevăr nu există altundeva unde aş prefera să fiu.”

„Hai, Glenn. E dulce și tot, dar sunt sigur că ai prefera să ieși cu una dintre multele tale prietene. I-am văzut venind și plecând când stăteai aici cu Mario.

„Da, știu. Dar niciodată nu este atât de bun pe cât vrei să fie. Nu durează niciodată cu adevărat. Nu știu. Lucrurile se schimbă.”

Am fost de acord, dar nu am fost în stare să exprim astfel în cuvinte. A avut timp la serviciu să se gândească la toate, dar eu nu am făcut-o. Tot ce trebuia să-mi fac griji era copilul. Stephen m-a ținut ocupat, așa că nu mă gândeam la fratele meu și Latica, dar a fost o

complicație în plus când a fost vorba de Glenn. Acum spunea lucruri care aveau să facă și mai dificilă viața cu el.

„În afară de Liz, ce zici de tine? Nu cred că ești atât de nevinovat. Am văzut băieți la tine, dimineața.”

„Acela a fost doar unul dintre prietenii lui Mario care avea prea mult de băut. Avea nevoie de un loc unde să stea.”

„Ce zici de tipul cu pielea întunecată pe care l-am văzut săptămâna trecută?”

Nu știu dacă ar fi trebuit să mă simt ciudat din cauza faptului că a observat atât de multe.

„John este gay, așa că nu cred că vei câștiga asta.”

„Deci, îmi spui că nu te întâlnești cu nimeni?”

„Nu, nu pot spune că am de mult timp. Am vrut doar să mă concentrez pe arta mea. Băieții fac totul mai greu decât trebuie să fie și am un motiv să cred că nu ești diferit.”

„Sunt șocat că ai crede asta.”

„Ei bine, poți fi șocat tot ce vrei, dar știu că ești o veste proastă, Glenn. Ai fost mereu.”

„Deci, de aceea te-ai încurcat cu capul meu?”

Am chicotit, pentru că nu m-am putut abține, dar încruntul lui m-a făcut să încerc. „Eram tânărul Glenn și ai observat. Erai prietenul fratelui meu și eram îndrăgostit de tine. Chiar nu mi-ai da ora din zi. M-a supărat puțin, așa că am vrut să mă observi.”

„Oh, am făcut-o.”

Mi-am amintit bine noaptea și am zâmbit. „Da, știu că ai făcut-o. Dar nu ar fi durat mult. Erai deja jucător pe atunci. Nu te-ai fi interesat foarte mult, așa că a fost cât de departe. Cred că nu a fost suficient să mă observi, am vrut să mă vezi cu adevărat.”

„Te văd acum Liz.” A făcut un pas mai aproape și am tras respirația zdrențuită.

Cuvintele lui m-au făcut să mă întreb dacă este adevărat sau nu. Cu siguranță am vrut să cred că este adevărat. Tot ce mă puteam gândi

era cât de mult îmi doream ca lucrurile să fie altfel. Dar nu așa.

CAPITOLUL II

GLENN

eu nu știu când s-a întâmplat, dar m-am îndrăgostit de Liz. Se uita în spate cu acei ochi albaștri strălucitori ai ei, buzele tremurând puțin. Nici măcar nu s-a uitat la mine o vreme și habar n-aveam de ce nu. Mi-aș fi dorit să știu ce se întâmplă în mintea ei, ar fi ușurat lucrurile.

„Nu te-am urmărit niciodată, pentru că am crezut că te joci.”

„Chiar dacă nu eram eu, Mario era prin preajmă și nu avea cum să te lase să te întâlnești cu sora lui mai mică. Știi cât de protector a fost cu mine.”

„Știu, foarte bine. M-a prins uitându-mă odată și mi-a spus că suntem prieteni, dar că te va ucide.”

Ea a zâmbit: „Da, sună ca Mario”.

A existat tensiune între noi, mai precis identificată, dar, la sfârșitul zilei, încă încercam să-mi dau seama următorul pas. Măine a fost înmormântarea. Nu puteam să facem asta și a trebuit să-i spun la fel de multe. „De ce nu terminăm mâine această înmormântare și apoi ne putem da seama cum să mergem mai departe? A trecut doar o săptămână.”

„Pare mult mai lung decât atât.”

A trebuit să fiu de acord. Mi s-a părut că l-am văzut cu o zi în urmă, dar, în același timp, mi s-a părut că nu mi-am mai văzut cel mai bun prieten de ani de zile. Timpul avea un mod amuzant de a se schimba, în funcție de perspectivă.

„Știu. Să trecem mâine și apoi ne putem da seama ce urmează.”

Ea a fost de acord, dar pentru o clipă, am crezut că o să mă sărute. M-am aplecat să o sărut în schimb, iar ea m-a sărutat înapoi, dar Liz nu văzuse asta venind. Să fiu sincer, nici eu nu. Un lucru pe care îl știam sigur, o doream la fel de mult acum, ca vreodată. Dar nu era momentul potrivit. A trebuit să aștept.

ÎNMORMÂNTAREA A FOST O AFACERE MARE . L ATICA POATE SĂ FI FOST ORFANĂ , DAR a atins mulți oameni în viața ei și mulți dintre ei au venit să-și ia rămas bun. Mario era bine-a plăcut și iubit de toți și era o casă plină.

Toată atenția era concentrată asupra lui Liz. Știam că o parte din asta era pentru că ea îl avea pe Stephen, așa că am decis să-l iau pentru puțin timp. Știam că nu puteam face nimic cu privire la cea mai mare parte a atenției îndreptate spre ea, dar a avea copilul a atras unii oameni în calea mea.

„Mă bucur să te revăd, Glenn. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa. O cunosc pe Latica de ani de zile si ma bucur sa vad ca Stephen arata bine. Are Liz grijă de el? Știam că o va face.”

„Da, amândoi stăm la vechea lor casă, încercând să ne dăm seama.”

„Voi amândoi?”

M-am uitat la Amber și, deși ne cunoșteam de ceva vreme, știam și că ea era puțin năzdrăvană. „Da, amândoi. Suntem nași și asta am spus că vom face.”

Amber se înroși. „Corect, e bine de auzit. Latica a fost foarte hotărât să le aibă. Uneori mă întreb dacă ea știa ceva ce nimeni altcineva nu știa.”

Și eu mă gândeam la fel, dar nu era momentul și, dacă era, nu eram încă pregătit să am acele conversații. Era încă prea devreme.

„Ei bine, indiferent de ce, ea este norocoasă că te-a ales. Știu că cei mai mulți dintre noi nu ne-am gândit că vei rămâne, dar iată că ești.”

Era ciudat să cred că oamenii vorbeau deja despre noi. Nu se

întâmplase dar în urmă cu câteva zile, epava care a schimbat totul, dar se pare că știrile călătoresc foarte repede.

„Ei bine, mi-am luat un angajament față de cel mai bun prieten al meu, nimeni nu m-a putut ține departe.”

Amber a zâmbit și am încercat să nu fiu jignit. Era personajul meu atât de tremurător în ochii celorlalți, încât aș pleca de la așa ceva, de la Stephen? Asta m-a făcut să mă întreb dacă a fost cauzată de propriile mele acțiuni și dacă o merit.

Mintea mi s-a întors la ceea ce îmi spusese Liz înainte. Ea spusese că simțea ceva, dar știa că nu voi fi bună pe termen lung, de aceea nu ne urmărise niciodată. Am fost chiar atât de rău?

Știam răspunsul la asta, înainte de a fi pusă întrebarea. Știam ce sunt și mi-a fost sincer rușine că propriile mele acțiuni au făcut oamenii să creadă asta despre mine. Ar fi trebuit să știu că exista un motiv pentru care a fost mereu atât de cald și rece cu mine.

Dar nici nu ar trebui să mă gândesc la nimic. Țineam copilul în brațe, la înmormântarea celui mai bun prieten al meu. M-a cuprins vinovăția, când mi-am dat seama că eu sunt cauza tensiunii dintre noi. Va trebui să rezolvăm asta, pentru că am fost aici pe termen lung și aveam nevoie ca Liz să creadă asta. Atunci poate lucrurile s-ar putea schimba.

„Oh, ce băiețel frumos. Arată exact ca cei doi ei...”

O femeie din stânga mea a început să plângă și am încercat să o alin. Nici nu știam cine este, dar a fost o distragere a atenției, una bună și am putut s-o las să o scoată, în timp ce am încercat să-mi trag și eu capul.

„CE ZI.”

„Da, a fost cam mult.”

„Nu-mi vine să cred câți oameni au apărut. Am pus-o pe mama să se ocupe de toate apelurile, probabil că ea a închiriat-o, dar și-a găsit cumva iubita de la gimnaziu. Asta a fost o nebunie.”

Stăteam să bem ceva; copilul a adormit după toată atenția acordată de la înmormântare și am fost bătuți amândoi. Mi-am luat ziua și noaptea liberă, ca să pot sta cu Liz și mi-am dat seama că era un moment bun să limpez aerul.

„Vreau să vorbesc despre ceea ce am discutat ieri.”

Ea a zâmbit și apoi a părut nervoasă. „Despre ce am vorbit ieri?”

Liz era timidă și am scos o pagină din cartea ei. Era evident că nu voia să vorbească despre asta, deși nu mă puteam gândi la altceva de spus. Am vrut să ajung direct la asta, dar nu era momentul. mă grăbeam. A trebuit să încetinesc, chiar dacă a fost incredibil de greu să o fac.

„Știi, doar despre vremurile vechi.”

„Îmi amintesc bine de ei. E ciudat să stai în casa asta, încă îl simt pe Mario. Poți?”

Conversația a fost rapid atât de departe de locul în care mi-am dorit-o, dar nu puteam face nimic în privința asta. A trebuit să-l las să se joace. A trebuit să mă retrag, deși fiecare parte din mine era pregătită să văd ce se va întâmpla în continuare. A fost puțină vinovăție, suficientă pentru a mă reține, dar nu știu dacă asta avea să funcționeze sau nu. Cât timp am putea să trăim împreună și să nu vorbim despre elefantul din cameră?

„Am vorbit azi cu Amber; o cunoști?”

„Așa cred. Era în aceeași clasă ca tine și Mario, nu-i așa?”

am fost de acord. „A fost destul de surprinsă că stăm aici împreună.”

„Pariez. Întotdeauna avea ceva de spus.”

„Cred că a fost surprinsă că am rămas.”

„Ei bine, ai fost grozav. Nu trebuie să te cunoască prea bine.”

Comentariul ei m-a făcut să zâmbesc. Mai era o parte din mine care

voia să treacă peste plăcerile. Erau multe despre care puteam vorbi, dar încercam să le țin împreună. Privirea din ochii ei, vulnerabilitatea de pe chipul ei. M-a făcut să vreau să o țin în siguranță și a fost tot ce puteam face. Trebuia să rețin restul.

„De ce nu ne culcăm? Copilul se va trezi în curând. ”

Ea a fost de acord, dar a existat o oarecare ezitare. Nu știu despre ce era vorba, dar nu am vrut să întreb. Dacă făceam, atunci aveam să intru pe un teritoriu pe care îmi spuneam că nu o voi face. Era doar o parte din mine căreia îi era greu să aștepte. Cât de mult a fost momentul potrivit pentru așa ceva? Când avea să fie corect, pentru că nu știu cât aveam să mai pot aștepta?

CAPITOLUL 12

LIZ

eu nu știu de ce seara asta a fost cea mai grea încă. Chiar dacă știam că Glenn era chiar pe hol, nu m-am putut abține să mă simt de parcă eram singur. Am vrut să fiu cu el, lângă el, ca să știu că totul va fi bine. Avea o modalitate de a se asigura că mă simțeam așa și că aveam nevoie acum mai mult decât oricând.

După ce m-am uitat foarte mult timp la întunericul de deasupra mea, am decis că trebuie să fiu lângă el. Știam că avea să facă lucrurile și mai ciudate. A trebuit să risc, pentru că gândurile mele nu erau cele pe care le alung. Aveam nevoie de niște distragere a atenției, dar știam că va avea un preț. Cel mai probabil ar îngreuna și mai mult lucrurile între noi.

Asta nu m-a împiedicat însă să merg înainte. Nu m-a împiedicat să bat încet la ușa lui, înainte de a realiza că nu avea de gând să răspundă. Așa că m-am mutat în cameră, sperând că va fi treaz sau poate că va adormi. Apoi aș putea să mă strec lângă el și să mă culc, fără ca el să știe vreodată despre asta.

Din nefericire pentru mine, dormea, dar era deasupra husei și nu purta absolut nimic. Fața îmi ardea și ar fi trebuit să mă uit în altă parte, dar totul era chiar acolo în fața mea și nu m-am putut abține să nu mă uit. Era tot ce puteam să fac, să văd corpul dur la câțiva metri distanță. Să alunec în pat cu el, ar fi fost o idee foarte proastă. Asta era clar privindu-l. Știam că nu ar trebui să mă uit. Ar trebui să ies din cameră. Înainte să fiu prins. Dar nu am vrut să-mi smulg ochii, nu sunt

sigur dacă voi putea sau nu.

Am găsit în sfârșit capacitatea de a mă întoarce și aveam de gând să plec. Nu știu cum am putut să merg în prezent. Picioarele mele se simțeau ca cauciuc și nu voiau să funcționeze.

„Liz?”

Inima mi s-a oprit și am înghețat. Nu știu de ce, dar am fost convins pentru o clipă că, dacă nu mă mișc și nu scot un cuvânt, atunci cumva, nu mă va vedea. Am auzit un foșnet în spatele meu și am sperat că Glenn se acoperă.

„Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că dormi. Și apoi te-am văzut... tocmai plecam.”

Încă nu mă întorsesem, temându-mă de ceea ce voi vedea și apoi de ce voi simți. Nu am vrut să mă vadă așa. Mâinile îmi tremurau, vocea îmi tremura, eram o mizerie.

„Ai nevoie de ceva?”

„Eu um. Pur și simplu nu puteam să dorm. Am vrut să văd dacă pot să stau cu tine.

"Puteți. Ești mai mult decât binevenit."

Nu aveam cum să mă îndrept spre patul lui. Nu aveam cum să mă întorc. Știu că aș vedea mai mult decât ar fi trebuit, iar simțurile mele nu au putut face față. A fost atât de simplu.

„Nu, e în regulă. Îmi pare rău că te-am deranjat Glenn. Nu știu la ce mă gândeam.”

Nu mă gândeam și acum eram pierdut. Capul meu era plin de atâtea lucruri la care nu trebuia să mă gândesc. Nu așa am vrut să mergă. Încercam să plec cu orice mândrie care mi-a mai rămas și nu a fost mult.

„Hai Liz. E bine. Ce s-a întâmplat?”

„Nu pot să dorm, vise. Chiar nu am vrut să te deranjez.”

„Nu m-ai putea deranja niciodată. Vino la culcare. O să arunc niște boxeri, dacă vrei. Poți veni oricând la mine, pentru orice ai nevoie. Știi, așa-i?”

„Nu, vreau să fii confortabil. Ești bine, dacă așa dormi.”

„Ei bine, atunci haide.”

Am vrut să-i spun că nu trebuie să-și facă griji pentru asta, dar nu am putut să formez niciun cuvânt. Încă mă gândeam la corpul dur care era acum atât de aproape. Încă mai puteam vedea fiecare parte din el în mintea mea și nu era deloc situația potrivită.

„Ești sigur? Nu vreau să impun.”

— Ești bine, Liz, într-adevăr. Hai să dormim puțin. Stephen se va trezi în curând.”

Se purta de parcă nu era mare lucru. Când în cele din urmă m-am întors înapoi spre el, avea cearceaful tras în jurul taliei, dar pânda era joasă și nu ascundea deloc mare lucru. Încă eram roșu din cauza faptului că am văzut prea multe și nu eram sigur cum trebuia să mă descurc. Nu puteam să-l privesc în ochi chiar acum.

Glenn s-a culcat și i-am fost recunoscător că nu făcea nimic mare în privința asta, dar asta nu mi-a schimbat reacția. Eram încă nervos ca naiba și nu puteam face nimic în privința asta. Oricât de mult aș fi vrut să cred că sunt imun la toate acestea, chiar și mai presus de ele, începeam să realizez că s-ar putea să nu fie adevărat.

„De ce tremurați?”

„Am văzut prea multe.” Am scos cuvintele înainte să le pot opri. A fost atât de simplu și acum îmi era rușine.

A chicotit și mi-a plăcut sunetul. Era plin de încredere pe care nu cred că aveam să o simt vreodată. Lui Glenn i-a plăcut prea mult răspunsul meu și mi-am spus atunci că va trebui să fiu mai atent când voi spune lucruri. Nu mai era spațiul în care puteam fi smucitori unul cu celălalt. Știam că lucrurile trecuseră de această linie cu ceva timp în urmă și, din câte îmi dădeam seama, nu aveam cum să o repar.

„Nu-i nimic, și eu te-am văzut prea mult. Ești frumoasă Liz.”

Cuvintele lui nu ajutau la stinghereala situației. Am vrut să cred că era ceva ce aveam să pot face, dar nu cred că există.

„Ei bine, mulțumesc, dar amândoi știm că acest lucru nu va face

totul mai ușor. Nu ne putem gândi la astfel de lucruri. Este mai bine dacă nu facem noi.”

„Mai bine pentru cine?”

Momentan a fost mai bine pentru mintea și bunăstarea mea, dar nu părea să fie prea deranjat de asta.

„Pentru amândoi. Acesta este deja o perioadă de încercare.”

„Atunci de ce tremuri?”

„Te crezi prea bine despre tine, Glenn. Încercam doar să mă liniștesc puțin. Nu are nimic de-a face cu ceea ce porți sub cearșaf. Este puțin mai mult decât am vrut să obțin de la tine.”

A chicotit din nou, dar de data aceasta nu părea la fel de sigur pe el ca înainte.

„Bine Liz, du-te la culcare și mă voi asigura că visele rele nu te găesc.”

Asta m-a făcut să zâmbesc și am știut că, dacă nu aveam de gând să spun mai multe, avea să facă totul mai complicat. Am închis ochii și am încercat să dorm, dar tot era greu. Se simțea imposibil.

„Va trebui să încetezi să o arunci și să o întorci pe Liz.”

Mă loveam mult de corpul lui și asta părea să-l deranjeze cu adevărat. Doar pentru că nu o făcusem înainte, nu însemna că nu știam cum am afectat bărbații. Mi-a făcut deja destul de clar și voiam să cred că asta va încurca lucrurile. Dar dacă nu? Și dacă...? Am avut atâtea întrebări și nu suficiente răspunsuri.

„Îmi pare rău, poate ar trebui să mă întorc în camera mea. N-am vrut să fac ca nici tu să nu poți dormi.”

A oftat tare. — Nici măcar nu știi de ce ai nevoie, nu?

„Nu, cred că nu”.

„Ei bine, o să fii bine, doar vino aici, relaxează-te și vei adormi destul de curând.”

A sunat totul găsit și dandy, până când a început să mă tragă în brațe. Nu am vrut să-mi placă felul în care se simțea, dar nu puteam face nimic în privința asta. Brațele lui erau în jurul meu și eram

cuibărit de pieptul lui dur, înainte să știu ce fac. Toate acestea au fost doar pentru a mă face să mă simt în siguranță și a făcut-o. Îi simțeam inima bătând împotriva mea din spate și mi-a ajutat să-mi stabilesc propria inimă.

Ultimul sentiment și amintire pe care l-am avut despre noapte, a fost cât de fericit m-a făcut să mă simt. Eram în siguranță și protejată și știu că această relație a fost doar o întâmplare, nu însemna că nu mi-am dorit mai mult de la ea ca niciodată.

CAPITOLUL 13

GLENN

S în sfârșit dormea, dar noaptea mea de tortură tocmai începea. Dorisem complet când intrase ea prima dată. Dar timpul petrecut în armată a făcut imposibil să nu mă trezesc când a intrat ea. Nu i-am spus că sunt treaz, dar am privit-o prin fantele ochilor. Se uitase de ceva vreme și trebuie să spun că a fost umilitor să fiu atât de interesant pentru ea.

Eram confuz cât de departe ajunsese Liz. Cu o săptămână sau două în urmă, aș fi crezut că ea se aseamănă mult cu mine, încercând ce își dorea dintr-un bufet, dar acum începeam să cred că mă înșelasem mult mai mult decât mi-am dat seama. Nu era îngrijorată de așa ceva. Era pofta în ochii ei, dar nu râșnetul amăgitor pe care îl așteptam. Era singurul lucru cu care eram obișnuit cu femeile, dar nu a venit niciodată.

În schimb, când s-a urcat în pat cu mine și a existat ocazia, nu a făcut nimic. De fapt, fusese atât de nervoasă încât tremura destul de tare încât să-l simt pe cealaltă parte a patului. Asta m-a deranjat. O voiam poftioasă și nevoiașă, fără frică.

Acum nu eram sigur ce să fac. Simțeam căldura corpului ieșind din ea și aș fi mințit, dacă aș fi reușit să spun cu fața dreaptă că nu trebuie să fiu înăuntrul ei, dar nimic din toate astea nu mă va ajuta. Singurul lucru care avea să mă ajute, era exact ceea ce aveam nevoie. Acesta nu a fost.

Mirosul ei mi-a umplut nările și a scos sunete mici în timp ce se mișca în brațele mele. Liz avea deja vise și nu păreau deloc distractive.

Am strâns-o puțin mai strâns, dar știam că nu puteam face nimic. Am vrut să le iau de la ea, să le scot din minte, dar nu a fost posibil. Deci, tot ce puteam face cu adevărat era să o țin în brațe.

Liz s-a așezat în cele din urmă și am știut că aveam o noapte lungă înaintea mea. Mă gândeam la ce avea să se întâmple în continuare. Nu puteam rămâne în casa lui Mario pentru totdeauna. Aveam nevoie de ceva mai potrivit pentru noi și, deși ea avea un loc alături, am vrut să avem un loc suficient de mare sub același acoperiș. Când ea lucra, ar fi mai ușor pentru ea și pentru Stephen, dacă ar putea merge dintr-o cameră în alta. În acest moment, ea nu putea să lucreze cât timp copilul dormea.

Mintea mea era plină de tot felul de moduri de a face să fie mai confortabil pentru noi doi. Cred că mă convinsesem că atâta timp cât o voi păstra fericită, ea nu ar vrea să meargă. Această situație, așa cum era, nu putea dura decât atât de mult timp. A trebuit să o fac să dorească să o schimbe, să o oficializez în alte moduri.

L-am hrănit pe Stephen și apoi el s-a culcat din nou și eu la fel. Afară era lumină, așa că nu mă descurcasem așa cum ar fi trebuit când a venit timpul, dar avea să fie în regulă. Câteva ore era ceva cu care eram obișnuit. Nu am avut nevoie de mult somn.

M-AM DEZEMPLAT DE LIZUL LIZULUI CÂND MI S -A SCHIPAR ALARMA .

Ea s-a ghemuit mai aproape cu sunetul și a trebuit să-i trag brațele departe. Nu voiam să părăsesc căldura îmbrățișării, dar știam că trebuie. Aveam o slujbă pe care trebuia să o fac și oricât de mult aș fi vrut să mă prefac că lumea s-a oprit pentru tragedia noastră personală, nu a făcut-o. Aveam pacienți de văzut și oricât de mult mi-aș fi dorit să stau acasă cu mica mea familie improvizată, știam că nu pot.

Sărutând-o pe Liz pe frunte înainte să plec, i-am studiat fața pentru

o clipă. Arăta de parcă era în pace și asta era cea mai bună expresie pe care am putut-o obține. Aveam să mă gândesc la ea toată ziua, așa că era o imagine bună de prins pentru mai târziu.

Gândurile care mi-au trecut prin cap cu o seară înainte erau încă acolo. Am vrut să ne găsim ceva care să fie mai mult al nostru. Niciunul pe care îl aveam în prezent nu ar funcționa, dar asta s-ar putea schimba. Aș putea să ne aduc un loc mai mare și apoi putem lăsa aceste două case în urmă. Îmi doream să fiu mai aproape de ea, în toate privințele și primul meu gând a fost că se va întâmpla când ne voi pune pe toți sub același acoperiș cu normă întreagă.

„MĂ BUCUR SĂ TE VĂD ÎNAPOI LA BIROU . MI -A FOST DOR DE CUM MERGEAU LUCRURILE aici.”

Claudia era din nou pe ea și știam ce vrea, dar nu mușcam. Îmi pierdusem interesul pentru ea. N-a fost vina ei desigur, nici a mea, oricum nu mi-a plăcut să mă gândesc. Va trebui să o dezamăgesc din nou. De data asta, aș avea mai mult tact. Atunci poate că n-ar fi rănită din cauza asta.

„Ei bine, lucrurile se schimbă pe Claudia. M-am întors la birou, dar lucrurile nu vor merge ca înainte. Nu a fost o idee bună și am de gând să rectific asta acum.”

Ea a făcut bofă și am știut că era calmul dinaintea furtunii.

„Știi, am ieșit să-l găsim pe Glenn. A fost greu să las pe altcineva să mă atingă. Nu a ieșit așa cum mi-am dorit.”

Nu știam ce să spun la asta. Am venit aici ca să fac afaceri și să păstrez lucrurile profesionale, dar era imposibil să se întâmple asta cu felul în care vorbea ea. Nu avea de gând să lase să se întâmple. Tot ce mă puteam gândi era la Liz și ultimul lucru pe care voiam să-l fac, era să am de-a face cu Claudia. Ea pur și simplu nu înțelegea nimic.

„Bine pentru tine, Claudia. Mă bucur că ai ajuns acolo. Știam că nu

va fi greu pentru o femeie ca tine. Ești frumoasă și ai multe de oferit.”

„Nu la asta mă refeream, Glenn. Am încercat să găesc un înlocuitor pentru tine, dar pur și simplu nu am reușit.

am fost confuz. Nu eram sigur ce încerca ea să spună.

„Ei bine, Claudia, chiar trebuie să începem să lăsăm pacienții să intre. Avem o zi mare și nu avem timp să continuăm această discuție.”

Încercam să o grăbesc, dar nu înțelegea. S-a dus la ușă și a încuiat-o. „Pacienții vor aștepta, o fac întotdeauna. Ești cel mai bun din domeniu și din zonă, așa că unde altcineva ar merge?”

Înainte, aș fi sărit pe șansa. I-aș fi tras scrub-ul în jos și aș fi izbit de ea din spate. Erau multe suprafețe în jurul biroului pe care aș fi putut-o lua, dar nu asta îmi era în minte astăzi. Era o nouă zi și pofteam doar vulpea cu care am împărțit patul aseară. Liz era singura pe care o aveam în minte.

„Nu, Claudia. Sunt serios. Asta se face între noi. Acum vă rugăm să descuiați ușa și să aduceți primii doi pacienți înapoi. Nu vreau să discut din nou despre asta. Nu mai mult.”

Acum nu făcea bofă, dar era supărată. Am putut vedea că era ceva pe vârful limbii ei, dar orice ar fi fost, ea a decis să se opună impulsului ei și nu a spus nimic.

Claudia a făcut ceea ce i-am cerut, iar eu am răsuflat ușurată. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca ea să facă o mare mizerie cu atitudinea ei. Mi-a fost greu să știu cu adevărat la ce se gândește, dar aveam sentimentul că nu s-a terminat. Se simțea supărată și asta avea să fie ceva pentru care urma să plătesc mai târziu. Puteam doar să simt asta.

Munca mi-a ținut mintea departe de necazurile femeilor mele. A fost frumos să am ceva timp în care să mă gândesc, dar destul de curând, mă îndreptam spre casă. Am vrut să fiu acolo, dar era o parte din mine care era nervoasă ca naiba. A fi în preajma lui Liz pentru mult timp și a trebuit să lupte împotriva impulsului pe care sunt sigur că fiecare bărbat o simțea în preajma ei, nu a fost ușor. A fost mai ales

greu când am avut sentimentul că și ea își dorește asta.

Când m-am întors, locul era gol și am început să intru puțin în panică. Nu știam ce se întâmplă. Luminile erau stinse și nimeni nu era acasă. Am văzut luminile aprinse alături și cântând muzică. Nu mi-a plăcut sentimentul care m-a cuprins. A fost greu de avut și înainte să știu ce fac, mă duceam să o văd pe Liz. Nu știu ce mă așteptam să văd când am ajuns acolo, dar nu asta.

„Hei Glenn, intră și bea ceva. Nu știam la ce oră vei fi acasă, dar mă bucur că ești aici acum.”

„Am coborât devreme, ca să putem face unele lucruri.”

Mă uitam prin cameră. Mai erau patru băieți și câteva femei. Toți erau bogați după înfățișare, așa că am presupus că erau niște prieteni ai ei. Nu mi-a plăcut de ea aici cu toți și am fost supărat că mai sunt și alți tipi acolo. Ce făceau ei aici?

„Oh, trebuia să mă relaxez. Cu siguranță nu este ceea ce mă așteptam de la săptămâna mea.”

„Unde este copilul?”

„Mama a vrut să-l ia peste noapte. Cred că își dorește legătura cu Mario.”

„Și ai lăsat-o?”

Ea a ridicat din umeri. „Da, ea este bunica. De ce nu?”

Nu știu ce a fost cu mine. Am putut vedea că toți ochii erau ațintiți asupra mea, chiar dacă încercam să mă concentrez doar asupra ei. Nu a fost posibil.

„Pentru că ar trebui să facem asta împreună! Nici măcar nu mi-ai spus nimic, vin acasă într-o casă întunecată...”

M-am oprit scurt pentru că începusem să ridic vocea. Eram în casa ei, copilul era îngrijit, nu aveam alt cuvânt de spus în nimic. Oricât de mult îmi plăcea să cred că ea este a mea sau ceva de genul ăsta, ea nu era. Am fost conectați de copil și atât.

Am plecat și nu m-am uitat înapoi. Eram atât de rușinat de toate acestea. Știam că tocmai mi-am făcut un fund și am făcut un duș

fierbinte pentru a mă relaxa. M-am simțit puțin mai bine când am ajuns, până am văzut-o stând pe canapea. A băut ceva în fața ei și mi-am putut doar imagina că nu va fi bine.

— Încă mai alergi cu chestia aia se leagănă, nu?

„M-am gândit că vei fi acolo.”

Se uita la el și Liz nu părea deloc jignită. Greu. Era o sclipire în ochi și un pic de alcool, i-a făcut buzele să fie puțin mai vorbărete.

„Ei bine, sunt aici acum.”

„Dacă ești atât de jignit, Liz, ai putea să nu mai cauți.”

„Da, aș vrea să pot.”

Vocea i s-a stins și ochii ei albaștri i-au întâlnit pe ai mei. Acum era dorință, dar încă eram îngrijorat de ceea ce am văzut alături.

„O să-i lași acolo?”

„Nu, i-am trimis acasă. S-ar părea că nu am voie să am prieteni.”

„Nu este așa.”

„Nu, nu ai devenit doar gelos și ai făcut o scenă?”

M-am încruntat și buzele mele s-au lipit strâns. Este exact ceea ce era, dar asta nu însemna că trebuia să spună așa.

„Chiar nu a fost așa, Liz.”

„Dacă nu am fost așa, spune-mi ce a fost.”

La naiba, m-a avut acolo.

CAPITOLUL 14

LIZ

eu nu știu ce mi-a spus să vin acasă. Ar fi trebuit să ignor mica lui răbufnire, pentru că era în afara liniilor, dar pur și simplu nu puteam. Am vrut să aflu ce se întâmplă și acum că aveam casa pentru noi, am crezut că este un moment bun să rezolv cu adevărat.

„Am fost doar îngrijorat pentru tine. Mă așteptam să fii aici și nu erai. Nu a fost nicio notă, mesaj, apel și apoi te-am văzut petrecând acolo cu toți acești tipi.

„Sunt doar prieteni, Glenn. Asta este, deși nu e treaba ta. Nu putem să trăim împreună, să-l creștem pe Stephen împreună și să nu ne implicăm niciodată romantic cu altcineva. Asta nu are niciun sens.”

„Dacă nu vreau să te implici cu altcineva?” „Este mult de cerut, nu crezi?”

"Nu chiar. Vreau să fiu cu tine și vreau să fii cu mine. Toate acestea nu s-au întâmplat fără niciun motiv. Dacă ar fi mai mult în asta și ar trebui să fim împreună?"

„Asta nu se poate întâmpla.”

"De ce nu? Știu că mă vrei la fel de mult cum te vreau eu pe tine. Pot să simt asta de la tine de fiecare dată când suntem aproape. Nu nega."

Avea dreptate din toate punctele de vedere. Îl doream, eram foarte atras de el și asta a devenit mai puternic de când stăm împreună, dar adevărul era că am fost retras din multe motive. Fiind numărul unu de care mi-era frică. Dacă m-aș îndrăgosti de el sau l-aș da să știe că cad,

sigur ar ajunge să mă facă să fiu nebună ca toate celelalte femei.

Îi văzusem foștii și toți îl doreau înapoi. A fost ceva ce le-a făcut. Nu sunt sigur ce a fost cu adevărat, doar că nu am vrut să am nimic de-a face cu asta. Tot ce voiam să-mi fac griji, era ziua următoare. Restul a fost prea mult pentru a fi absorbit dintr-o dată.

„Dacă te plac sau nu, nu contează. Suntem foarte diferiți și nu cred că știi cât de mult.”

„Da, trăiești din dragoste. Un artist, care a avut întotdeauna un fond fiduciar, eu sunt medic. Eu sunt responsabil, iar tu ești fulgerător. Aceste lucruri nu contează. Lucrăm împreună.”

„Doamne, am vrut să spun în alte moduri. Ești un jucător și ți-am mai spus că nu sunt. Deloc. Chiar nu m-am întâlnit atât de mult. Ești prea experimentat pentru mine și cred că m-ai mesteca și m-ai scuipa. Văd ce le faci fetelor. Îi înnebunești și nu vreau să fiu așa pentru tine. Ar îngreuna ca acest lucru să funcționeze.”

„Deci, îmi spui că nu la toate, pentru că unii dintre foștii mei au fost nebuni?”

„Nu, pentru că nu mă întâlnesc întâmplător. Nu intim cu oamenii în mod obișnuit, sau deloc cu adevărat. Nu am experiență în toate acestea și tu ești regele. Nu cred că ar fi o confruntare corectă.”

"Oh."

Stătea lângă mine pe canapea, dar acum era încremenit acolo unde era. A fost aproape amuzant, dacă nu m-ar fi deranjat atât de tare. Nu am vrut să-i spun asta, dar m-am simțit ca singurul meu scut, nu doar față de el, ci și propriile mele dorințe. Trebuia să mi se amintească că era o veste proastă.

„Da, oh. Deci, vezi tu, nu trebuie să fii gelos. Nici nu mă gândesc la nimic din toate astea. Cred că ești înfierbântat, știi asta, dar asta e cât îmi spune mintea.”

„Nu este atât de departe cât merge al meu.”

Mai multe cuvinte pentru a îngreuna respirația. Știa că mă deranjează în așa fel?

"Știu."

„Atunci ce ar trebui să facem cu toată această tensiune dintre noi?”

„Ignoră-l. Asta am făcut.”

„Cum îți merge asta?”

Glenn a ridicat din umeri și pieptul i-a sărit odată cu acțiunea. Nu cred că știa cât de fierbinte era, dar din nou, poate că știa. Acel zâmbet înțelegător era din nou pe buzele lui și îmi era greu să refuz zâmbetul înapoi.

„Nu foarte bine. Nu cred că voi putea să nu mă mai gândesc la asta, când alergi pe jumătate îmbrăcat și îmi spui lucruri atât de dulci și sexy. Mă face să cred că încerci să te joci cu capul meu.”

„Nu sunt, dar pari foarte încordat. ”

„Tu pari destul de încordat. Poate ai nevoie de puțină eliberare, ca să te poți relaxa. Poate de asta avem nevoie amândoi.”

„Sună ca un truc.”

„Nu este, promit. Vreau să te ajut. Asta e tot.”

„Nu mă poți atinge. Nu te voi lăsa.”

„De ce, te-ar face să te simți mai bine? Doar pentru că nu vrei să faci sex, nu înseamnă că nu putem face alte lucruri care să te facă să te simți bine, să-ți dea eliberarea de care ai nevoie.”

— Pentru că nu fac așa ceva, Glenn, indiferent cât de bine ai face să sune.

Sprânceană i s-a ridicat. „Tu nu, nu? Nu ai lăsat vreodată un bărbat să te atingă? Vă rog?”

Am clătinat din cap că nu am făcut-o. Știu că nu m-a crezut, dar asta nu a contat. Știam care este adevărul. Nu lăsasem niciodată pe cineva să mă atingă în așa fel, dar nu trebuia să mă explic. Știam și asta, chiar dacă tot voiam, știind să fiu al naibii.

„Nu, nu am.”

„Te atingi?”

Nu eram pregătit pentru acea întrebare, așa că am încercat tot posibilul să nu întâlnesc ochii lacomi din fața mea. Era aproape

imposibil să le refuz intrarea în mintea mea. Parcă ar putea să citească atât de repede. Indiferent de ce s-a întâmplat, știam că va trebui să-mi păstrez inteligența cu privire la mine, mai ales în jurul lui.

„De ce mi-ai pune o astfel de întrebare?”

„Îmi doresc foarte mult să vă imaginez că vă atingeți. Chiar mi-ar pune un zâmbet pe buze.”

Nu știu de ce, dar răspunsul a fost puțin mai mult decât eram pregătit să mă descurc. Nu văzusem asta venind, chiar dacă ar fi fost ceva între noi, fierbinte chiar sub suprafață.

„La ce ar folosi asta?”

„Mi-ar oferi multe nopți de plăcere.”

Am pufnit, pentru că a fost atât de neașteptat și am știut că trebuie să fi stricat momentul.

„Da, o fac din când în când.”

„De ce nu o faci acum?”

Asta a fost o altă cerere pe care nu am văzut-o venind și am încercat să nu văd ochii flămânzi îndreptați spre mine. Am vrut să mă prefac că nu vedeam cât de mult avea nevoie de mine.

"Ești serios?"

„Atât de serios acum, Liz.”

În cele din urmă, i-am aruncat o privire pe fața și nu-mi venea să cred că mă gândeam la asta. Cum am ajuns eu în această situație?

„Nu am de gând să stau aici și să mă joc cu mine însumi, în timp ce te uiți.”

„Vrei să fac ceva? Aș fi mai mult decât bucuros să vă ajut.”

Știam că ultimul lucru de care aveam nevoie erau mâinile lui pe mine, ajutându-mă oricum. Ar fi o pantă alunecoasă și, în scurt timp, mi-aș dori mai mult. Știam la ce va duce mai mult și nu am spus nu în tot acest timp fără niciun motiv. Cu siguranță a existat un motiv, chiar dacă era greu de explicat în momentul prezent, când întreg corpul meu era în viață.

„Dacă vrei să mă ating, vreau și tu. ”

Zâmbetul i s-a larg și s-a grăbit să fie de acord. A început să-și descheie nasturii la pantaloni, dar l-am oprit. „Nu, nu poți arăta nimic. Doar bagă mâna înăuntru.”

— Și tu o vei face la fel?

Mi-am mușcat buzele, știind că asta va fi al naibii pentru asta, dar am fost de acord. Îmi doream rău să mă ating, aș fi făcut-o de îndată ce eram departe de el, dacă asta ar fi fost o opțiune. Această idee a fost cam fierbinte și chiar mi-a plăcut gândul la ea. Dacă voia să joace aceste jocuri, atunci aveam să joc și eu.

— Vrei să mă ating?

„Este pentru binele tău, Liz. Ești gata atât de rău. Ai nevoie de o eliberare și știu că ți-o pot oferi.”

— Am crezut că n-o să mă atingi?

"Nu voi. Doar închide ochii."

CAPITOLUL 15

LIZ

W Când cineva ca Glenn spune să închizi ochii, primul meu gând a fost că nu avea să iasă nimic bun din asta. El nu era genul din care veneau lucrurile bune. Mă ducea pe un drum despre care știam că se va sfârși cu durere, dar mi-am spus, raționalizat, că nu va fi așa. Nu am face-o cu adevărat, așa că nu a existat nimic din asta. Aveam să fiu în siguranță, sau așa credeam.

Am închis ochii și am ascultat sunetul vocii lui Glenn. Îmi spunea că sunt frumoasă și că vrea să mă vadă pe tot, dar nu mergeam pe drumul ăsta. Nu părea că ar fi bine să cobor, nu când îmi era atât de greu să-i spun că nu, știam că era ceva la Glenn pe care nu aveam de gând să-l refuz. Întotdeauna fusese un bărbat cu o doamnă și era ceva greu de luptat. Experiența pe care a avut-o, m-a prins rapid din urmă.

„Acum, bagă mâna în pantaloni și spune-mi dacă e frumos și cald?”

Cuvintele lui au fost profunde și grave și sigur că naiba mi-au făcut ceva. Felul în care suna era fierbinte și nu m-am putut opri. Am făcut cum mi-a sugerat sau mi-a poruncit, oricum am vrut să văd.

Nu mi-a fost cald, mi-a fost cald și nu am vrut să-i spun asta, dar am făcut-o. M-am bucurat că am făcut-o, pentru că reacția de pe fața lui a fost neprețuită. Nu aștepta acel răspuns. Apoi l-am văzut cum își punea propriile mâini în pantaloni. Era rândul meu să spun ceva, să-l încurajez, dar știam că nu trebuia.

„Ești greu?”

„De fiecare dată când sunt în preajma ta.”

Mi-am mai mișcat puțin degetele și am gemut încet. Am vrut să fie

măinile lui pe mine, dar dacă mă uitam la el în timp ce o făceam, era aproape ca și cum era. Ochii lui verzi erau adânci și întunecați. Erau mai smarald decât marea acum și mi-a plăcut cum i s-a schimbat fața când a făcut-o pe a mea. El ieșea mai mult din expresia mea, apoi se atinge. Cred că simțeam la fel. Să-l am aici, lângă mine, a fost cu adevărat încurcat cu mine și a făcut să mă simt mai intim decât mi-aș fi putut imagina.

„Începe să te freci Liz, drăguță și încet. Mi-aș dori să fiu eu. Aș apăsa din ce în ce mai tare butonul tău mic de fiecare dată, luând ritmul când respirația a început să-ți se blocheze în gât. Te-aș face să te clatina pe margine atât de mult, până când m-ai implorat să te termin.”

Am făcut cum mi-a sugerat și ochii mi s-au închis. Era deja peste mine și nu puteam suporta. A-l vedea privindu-mă, a fost prea mult. Nu m-am putut abține să nu fug de el. Când am închis ochii, nu i-am putut vedea trupul dur și ochii care mă chemau. I-a ajutat pe unii, dar nimic nu a putut să-i oprească sunetul vocii.

Au fost și alte sunete care veneau de la el, un geamăt scăzut m-a alungat și a trebuit să deschid ochii ca să văd. Am vrut să văd despre ce era vorba în toată zarva și nu am fost dezamăgită. Avea pantalonii deschiși acum și i-am văzut lungimea tare. Mi-a umplut mintea și mâna mi s-a blocat.

„Nu te opri acum, Liz. E aproape timpul.”

Nu știam despre ce vorbea. Mintea mea era prea mult la ceea ce era în fața mea. Membrul dur și neted care era în mână. Felul în care l-a mângâiat, făcându-l să se schimbe, a fost fascinant de privit și m-a făcut să tremur și mai mult între picioare. Mi-a fost greu să-mi iau ochii, dar mi-a fost imposibil să continui ceea ce făceam, urmărind asta.

Glenn nu a ratat nicio bătaie. Mi-a tot spus să-mi mișc mâna, să mă frec, dar eram înghețat pe loc. Nu văzusem niciodată așa ceva de aproape și îmi lua toată atenția.

"Nu pot."

„Da, poți, Liz. Vreau să te văd venind. Arătați-mi.”

Cuvintele lui nu au ajutat deloc. Eram înghețat pe loc, copleșit de cât de greu și de fioros părea. Nu era deloc ceea ce mă așteptam, dacă nu era deloc. Noaptea lua o întorsătură care m-a speriat până la capăt. Lucrurile pe care mi-am dorit să le fac erau greșite și nu semănau cu nimic pe care le simțisem până acum.

În cele din urmă, și-a atins mâna de brațul meu și apoi mi-a acoperit mâna cu a lui. Nu am știut ce face la început, până când a început să-mi miște mâna pentru mine, frecându-se de mine în așa fel, încât începusem să zvâcnesc când trecea peste anumite locuri. Încă nu mă atingea, nu tehnic, dar era și mai intim.

Am reușit să-mi urmăresc privirea către fața lui și dorința de acolo m-a lăsat să tremur. A accelerat ritmul, exercitând mai multă presiune, făcându-mă să icnesc în timp ce am început să mă întorc de la propria mea atingere.

„Arată-mi pe Liz”.

Era mai aproape acum. Îi simțeam respirația pe mine. Știam că nu va face nimic din ceea ce eu nu voiam să facă, dar era atât de aproape. Ar putea să se miște câțiva metri și să fie chiar în interiorul meu. M-am simțit de parcă era locul în care îi este locul, iar eu am pulsat mai mult.

Glenn mișca rapid ambele brațe, făcându-ne plăcere pe amândoi, dar eu eram cel care gemea și îi striga numele. Nu m-am putut abține. Aveam mare nevoie, mult mai rău decât îmi dădeam seama. Sunetul m-a șocat că era atât de puternic, dar nu m-am putut opri. S-a simțit atât de bine.

Am reușit să-i împing mâna și am putut să respir din nou. M-am îndepărtat de el, dându-ne puțin loc, pentru că era prea mult. Cred că știa și asta, pentru că a început să se miște mai repede din propria sa dorință.

„Lasă-mă să o văd pe Liz. Lasă-mă să văd cât de ud ești.”

Nu era ceea ce mă așteptam. Abia mă puteam mișca, tot corpul meu

relaxat, dar el voia mai mult. Aveam nevoie de mai mult după aspectul ei și nu puteam să-i spun nu, nu după ce mi-a făcut, era imposibil.

M-am ridicat, cu ochii pe mișcarea lui și mi-am lipit picioarele. Eram atât de ud.

"Vă rog?"

Părea disperat, așa că mi-am scos pantalonii puțin mai repede. Mi-am lăsat și chiloții să cadă pe podea.

„Atinge-l, dacă vrei să vezi.”

Acum era rândul lui Glenn să facă o pauză. Ceva i-a întunecat ochii și am știut ce urma să se întâmple. Voiam ca el să simtă asta înainte de a face el, să fie motivul pentru care lumea lui a explodat la fel ca a mea. Am prins mâna răătăcită care mă ajutase și am apăsă-o între picioare. „Tu simți asta?”

A gemut zgomotos și am văzut niște chestii albe vărsând și l-au lovit în piept. A fost mult și nu m-am putut abține să mă uit la el. Eram fascinat.

Glenn a început să-și miște degetele asupra mea, zbârnindu-mă repede și am încercat să mă îndepărtez, dar s-a prins de mine, trăgându-mă mai aproape. Felul în care m-a atins, sa simțit atât de diferit de ceea ce făcuse înainte. Nu mai era mâna mea, era a lui, groasă, tare și slăbită.

Am venit repede și m-am ținut de el când am venit. Nu era nimic altceva de făcut și abia când mă împingeam înapoi, mai tare decât îl strigam, mi-a lăsat în sfârșit să plec. Glenn m-a ajutat să mă întorc pe canapea și am început să spun ceva, când telefonul a început să sune.

Mintea mea era amortită și nu puteam gândi. Cu siguranță nu am putut face nimic momentan. Mi-a luat un minut să-mi pun picioarele înapoi sub mine și l-am văzut îndreptându-se spre telefon. Era îmbrăcat înapoi, cu cămașa pătată.

„O voi primi. Doar te relaxezi. O baie s-ar simți bine.”

Am dat din cap, pentru că suna bine, dar partea în mișcare a sunat destul de complicat. Ce mi-a făcut? Ce i-am permis să facă?

CAPITOLUL 16

GLENN

W Când m-am întors de la telefon, nu am găsit-o pe Liz în cadă așa cum mi-am imaginat-o. M-am gândit că ar fi un moment bun să-i ofer ceea ce își dorește cel mai mult. O vedeam în ochii ei. A fost un moment în care ea și-a dorit totul și să fie al naibii, eu am vrut-o foarte mult.

Mi-am imaginat să mă întorc la ea, jucându-mă cu ea în cadă și împingând-o pe Liz la limitele ei, unde m-a implorat să o iau. Așa s-a jucat în capul meu, dar nu a fost deloc așa. În schimb, ea dormea pe canapea. Nici măcar nu-și pusese pantaloni, așa că am putut-o vedea pe toată. A fost tot ce a fost nevoie, ca să o acoper și să plec, apoi am avut grijă să recunosc. Nu era ceea ce îmi doream, dar trebuia să facă deocamdată.

Întinzându-mă, m-am răsturnat și m-am întors, deși fusesem mulțumit. M-am simțit bine, am eliberat o presiune mare, dar aveam nevoie de mai mult. Nu a fost de ajuns. Nu știu dacă un moment cu Liz va fi vreodată de ajuns. Conceptul meu despre această idee se schimba drastic cu fiecare întâlnire cu ea. Ea era îngrijorată să nu se rănească, în timp ce eu cădeam într-o groapă de iepure în care nu mai fusesem niciodată jos. Aceste sentimente erau străine și greu de adaptat.

Aproape că dormeam, când am auzit că îmi spunea ușor numele. Am crezut că este un vis.

„Glenn, pot te rog să stau cu tine? Dorm mult mai bine când ești lângă mine.”

Nu a fost un vis. Stătea la capătul patului, într-unul din acele lucruri

nenorocite despre care am avertizat-o înainte. Liz părea destul de delicioasă încât să mănânce și la asta era tot ce mă puteam gândi. Aș putea să o mănânc literalmente chiar acum.

Am vrut să-i spun că nu. Dacă se întindea lângă mine, aveam să mai am o noapte fără somn. Știam că sunt o mângâiere pentru ea, dar ea nu era o mângâiere pentru mine, cu siguranță nu în același mod. Am vrut să cred că totul va fi bine, că sunt suficient de puternic, dar nu eram sigur.

„Sigur, haide.”

Am ezitat și asta a făcut-o să ezite și pe ea. Nu știam cum să fiu altfel. Mă înnebunea și nu știu ce voi face cu ea. Ea mă îndurera deja din nou. Vederea ei era de obicei suficientă. Spuseam adevărul când am spus asta.

„Ești sigur? Nu sună așa?”

Am oftat și i-am spus că e bine. Voiam să mă creadă, dar a fost greu când am știut că mint. Ar fi bine, dar aveam să fiu din nou în tortură. Așa s-a întâmplat când am fost cu ea, dar nu așa cum mi-am dorit. Ea m-a făcut să mă gândesc la lucruri pe care nu ar trebui, cum ar fi cât de puțin ar trebui să împing, ca să-mi ies drumul. Știu că nu ar fi atât de mult. Era pregătită pentru a lua și nici nu știa asta.

Liz s-a așezat lângă mine și s-a mișcat de câteva ori, înainte să-i aud vocea blândă.

„Mă iei în brațe, ca înainte?”

Cred că acela a fost momentul în care am știut că am probleme, probleme reale. Am tras-o înăuntru și n-am spus un cuvânt, nu am putut. Pentru o dată, am rămas fără cuvinte.

De asemenea, eram greu, așa că ținerea ei a fost mult mai complicată. Nu am vrut să o sperii. Văzusem cum mă privea înainte. Liz nu era pregătită, indiferent cât de mult eram.

„DOCTORE , SPERAM că PUTEM VORBI ?”

M-am bucurat să văd că nu era Claudia. O evitasem ca pe ciuma. Dr. Wallace era un vechi coleg și părea că avea ceva care îl deranjează. Din moment ce mă gândeam la Liz non-stop, ar fi bine să-mi scot mintea din jgheab și să mă întorc la muncă.

„Ce pot să fac pentru tine, Benny?”

„Este acest pacient. Mă întrebam dacă poți vorbi cu ea. Trebuie să fie operată, dar nu vrea. E înfricoșător, știi, toate astea.”

„Ei bine, este o operație pe creier Benny, nimeni nu vrea să o facă.”

„Știu, dar e tânără și speram că mă vei ajuta să o conving că este bine. Trebuie să o facă.”

„Ce ar trebui să fac Benny?”

„Știi, fluturează acea baghetă magică a ta. Te-am mai văzut făcând-o. Nicio femeie nu te poate nega.”

„Vrei să mă întâlnesc cu ea?”

Nu înțelegeam punctul lui.

— Nu, dar știu că o poți convinge. Doar vorbește cu ea, asta e tot ce cer.”

„Când intră ea?”

„Ea este aici acum.”

Nu eram pregătit, dar am luat dosarul ei în mână în timp ce mergeam spre ușă. Ea chiar avea nevoie de o operație, dar Benny nu era foarte autoritar. Avea o minte de geniu, dar a lăsat mult loc pentru abilitățile oamenilor. Era un pic pudrăș, avea cicatrici de acnee și asta nu i-a ajutat pe oameni să aibă prea multă încredere în el. Aș merge la el dacă aș avea nevoie vreodată de un chirurg. Deși poate fi corect să vin la mine, m-am întrebat dacă aș fi putut să-mi mănânc egoul la fel de bine ca el. Am vrut să cred că aș putea, dar nu prea știu dacă aș avea sau nu. Benny avea mereu grijă de pacienții săi.

Trecând în cameră, m-am prezentat, luând loc lângă pacientul lui. Femeia avea peste douăzeci de ani și puteam vedea frica pe toată fața

ei pistruită. De asemenea, am observat că nu avea pe nimeni altcineva cu ea. Un părinte ar trebui să fie aici, dar nu era locul meu să judec. Nu am putut.

„Știu că este greu pentru tine, dar îți promit că asta este cel mai bine. Ești tânăr și asta înfricoșează, dar îți reduce și timpul de vindecare. O să treci peste Julie.”

Femeia din fața mea, era încă speriată, dar se simțea mai bine. O vedeam în tensiunea frunții ei. Probabil că îi spuneam exact același lucru pe care îi spusese Benny, dar ea a relatat aproape imediat. Indiferent dacă a avut dreptate sau greșit, Benny a știut să obțină cel mai bun rezultat. M-am gândit din nou cum aș putea învăța de la el. Trebuia să-i iau o parte din răbdarea, pentru că aveam multe din astea petrecute chiar acum. Nu a fost aproape atât de ușor pe cât credeam că va fi.

Când am plecat, toată lumea se simțea mai bine și asistenta trecea prin analizele necesare înainte de operație. Urăsem să văd pe cineva atât de tânăr, care are nevoie de o operație atât de extinsă, dar știam că va fi pe mâini bune.

„Îmi amintești mereu de ce fac acest Benny.”

„O fac pentru că am crezut că va fi o carieră bună. Îmi place să ajut oamenii și este o muncă interesantă.”

Am clătinat din cap. Geniu, dar abilitățile sale de oameni aveau încă mare nevoie de îmbunătățire.

„Vrei să bei o băutură? Am avut una dintre acele zile.”

„Nu, trebuie să ajung acasă. I-am promis lui Liz că voi fi acolo să-l iau pe Stephen pentru o vreme. Are și ea treabă de făcut.”

"Ce face ea?"

Pentru o clipă, aproape că m-am simțit jenat să spun ceva. Nu a fost o muncă importantă, nu ca a noastră. Era important pentru ea, dar lumea ar fi bine, fără un alt tablou în ea.

„Un artist”.

"Ah."

Asta a fost tot ce am avut de spus. Nu a mai pus întrebări, pentru că nu-l interesa. Pentru un tip ca Benny, orice lucru care nu salva vieți, era o pierdere de timp. Am simțit că așa a fost într-o oarecare măsură. Nu am înțeles de ce a fost artistă și ce beneficii avea pentru lume, dar știu că s-a întors părând mai relaxată. Avea nevoie de asta în viața ei chiar acum. Depindea de ea, cât avea să dureze. Treaba ei acum era să aibă grijă de copil oricum. Am făcut mai mult decât suficient pentru noi toți.

Mă gândeam deja la ei ca la propria mea familie. A fost o realizare atât de ciudată.

„Pareți distras. Să cred că e din cauza acestei nașe?”

Drept și la obiect. Benny nu m-a dezamăgit niciodată.

„Da, cu siguranță aș spune că ar fi o presupunere corectă.”

„Atunci voi asuma departe.”

„Fă asta Benny. Spune-mi cum este Julie.”

„Julie?”

— Pacientul cu care m-ai pus să vorbesc acum cinci minute?

„Dreapta, semi-frontal.”

Am oftat și i-am făcut semn cu mâna când m-am întors în biroul meu. Uneori chiar era fără speranță.

CAPITOLUL 17

LIZ

„IT /JT arăți de parcă ai fi într-o dispoziție bună.”

Eram aplecat, luând niște cereale mici pe care le aruncase copilul. Mi-am ridicat privirea și am văzut zâmbetul de pe chipul lui Glenn. Părea fericit. Când am terminat și m-am ridicat din nou, expresia și comportamentul bărbatului se schimbaseră. Nu mai

părea atât de fericit. I-a revenit pofta de mâncare, iar eu eram nervos cum mă privea.

„Ce, nici acum nu pot purta pantaloni scurți?”

„Sunt destul de scunde, Liz. Pot să văd mult din piciorul tău și pe ceilalți.”

„Ești o mizerie. Trebuie să pot purta haine Glenn, indiferent cât de mult te deranjează.”

„Poți să spui la naiba cu toți dacă vrei. N-aș spune un cuvânt.”

„Pariez. Deci, ce ești așa de fericit?”

„Voiam să-ți spun la cină, dar vreau să-ți spun acum. Vreau să-ți arăt acum.”

"Arătați-mi?"

Habar n-aveam ce se întâmplă. Era entuziasmat de ceva, dar cu el, chiar nu se putea spune. Oricât de mult mi-am dorit ca el să fie fericit, pe mine m-a nervos și din anumite motive. Nu se putea spune ce se afla în spatele acelui zâmbet al lui.

„Da, să-l pregătim pe Stephen și să mergem la o mică plimbare.”

Fericirea lui era greu de ignorat. Zâmbetul îi trecea de la o parte la alta a feței. Ce l-a făcut pe un bărbat ca Glenn să zâmbească așa?

Am pregătit copilul și apoi am plecat la plimbare cu căruciorul. Habar n-aveam ce avea să-mi arate. Știu că Glenn s-a întâmplat ceva și a vorbit mult la telefon, dar m-am gândit că are ceva de-a face cu slujba lui. Întotdeauna se consulta cu alți medici și uneori asta însemna că îi trimitea dosare și scanări în miezul nopții și trebuia să-și dea cu părerea pentru o intervenție chirurgicală care uneori era în desfășurare.

„Deci, care este marea surpriză?”

Am mers cam un bloc și am coborât un alt bloc înainte de a ne opri în fața unei case. Avea un semn vândut pe el și aveam senzația că știu ce se întâmplă. Nu-mi venea să cred, dar din nou, puteam. Acesta a fost Glenn despre care vorbeam până la urmă.

"Vă place?"

— Ai cumpărat casa asta, nu-i așa?

„Da, am făcut-o. M-am gândit că ar fi frumos să avem un loc în care să ne potrivim cu toții. Ai loc pentru un studio, așa că poți picta oricând vrei. La etaj este perfect pentru asta, lumină mare și le-am pus într-o lumină de cer. Îmi amintesc că ai spus odată că ai iubit toată lumina care venea de la ei.”

am ramas fara cuvinte. Nu știam ce trebuia să spun la asta. Cumpărase o casă, o casă întreagă.

— Nu pot să cred că ne-ai cumpărat o casă, Glenn. Am crezut că ne descurcăm bine la Mario's.

„Suntem, doar că m-am gândit că ar fi mai bine dacă am putea face cu toții ceea ce ne trebuie sub același acoperiș.”

M-am întrebat dacă are vreo legătură cu băieții care trecuseră. A fost gelozia asta sau a fost un gest dulce? Eram încă uluit. Cum trebuia să reacționez la toate acestea?

„Am crezut că vei fi fericit.”

„Sunt, într-adevăr. E mult de luat dintr-o dată pe Glenn. Adică, suntem împreună din cauza...”

„Nu trebuie să spui asta. Știm de ce suntem împreună, dar asta nu contează acum. Ceea ce contează este că suntem împreună și nu aș prefera să fac nimic, apoi asigură-te că ești fericit. Vreau să faci ceea ce îți place și să fii în continuare aici pentru Stephen.”

"Știu. Acesta este cu adevărat dulce. Haideți să aruncăm o privire la ce ați cumpărat. Adică, dar când majoritatea oamenilor spun că au o surpriză, de obicei nu este o casă de jumătate de milion de dolari.”

„Nu a fost un preț atât de bun, nu pe această piață. Dar va fi perfect pentru noi, doar așteptați și vedeți. ”

I-am zâmbit înapoi și am încercat să fiu la fel de entuziasmat ca și el. Au fost multe și înainte să mă pot gândi cu adevărat la asta, am știut că va trebui să spun ceva. Asta mergea prea departe. Acea dată am lăsat-o prea departe și acum cred că am fost amândoi confuzi.

CASA ERA FRUMOASĂ ȘI A TREBUIT SĂ I-O DAU LUI G LENN , EL ȘTIA CU SIGURANȚĂ CE vreau. Nu întrebases niciodată, dar începusem să-mi dau seama că a ascultat. Locuim împreună de peste o lună acum și lucrurile au ajuns într-adevăr la noi culmi între noi.

Nu ne mai întâlnisem sexual, dar ne sărutasem de câteva ori. A spus că nu-l deranjează să aștepte, dar a fost greu să nu văd nevoia în ochii lui și perpetua duritate pe care o manifesta. Ceea ce mi s-a părut și mai deconcertant, au fost imaginile care îmi treceau în cap de fiecare dată. Desigur, știam ce se întâmplă sub hainele lui. Știam cum arată când era greu și se mângâia. Mi-aș aminti cât de mult îmi doream să mă urc peste el și mă facea să tremuresc.

Casa părea să înrăutățească lucrurile și mai mult. Când ne-am mutat, amenajarea casei însemna că eram unul lângă altul, iar dușul era lângă al meu. Asta însemna că l-am auzit în ambele camere și am învățat să aud gâfâiturile înfundate pentru ceea ce erau. Avea să geamă jos în gât când era terminat și m-ar face să vreau să merg la el.

Frica m-a ținut departe. Înainte, nu îmi doream cu adevărat să fac nimic. Tocmai învățam puterile corpului meu când m-am mai bătut cu Glenn înainte. Lucrurile erau altfel acum. Nu se mai juca cu Glenn, pentru că acum eram prea afectat de el. Atingerea mea în fața lui, mă schimbase într-un fel sau altul. Era tot ce mă puteam gândi și asta nu era bun pentru starea mea mentală.

Noaptea asta nu avea să fie diferită. Copilul era jos pentru noapte și, din moment ce era acasă, ne uitam la un film sau ceva pe canapea. Canapeaua care a făcut totul să se întoarcă la mine. Ne-am așeza aproape, dar nu ne-am atinge. Totul a fost doar o nouă formă de tortură.

„Ne uităm la Start-Go?”

"Sigur."

Arăta al naibii de bine și eu deja pulsam. Aceasta avea să fie o

noapte lungă. Era întotdeauna o noapte lungă, când mă tot prefac că nu am nevoie de Glenn. Aveam nevoie de el, chiar dacă nu voiam să-mi recunosc asta.

CAPITOLUL 18

GLENN

S ceva era diferit, dar nu știam ce este. Liz era tăcută, ceva pentru care nu era cunoscută. Gura îi mergea aproape întotdeauna și astăzi a tăcut. Am vrut să-i spun că totul va fi în regulă, dar azi se juca ceva pe capul ei. Cel mai bine era să-l scoți din drum și să-l scoți în aer liber. Învățasem atât de multe din trăirea cu ea.

— Ai ceva în minte, Liz?

Ea nu mi-a răspuns imediat, dar i-am văzut ochii răsturnându-se în poala mea. Nu trebuia să mă uit în jos, să știu că voi fi greu. O simțeam, desigur, dar, de asemenea, eram greu de ceva vreme din cauza ei. Aveam mare nevoie de ceea ce mi-ar putea oferi ea. Am vrut să cred că totul se va rezolva între noi, dar s-ar putea să nu fie așa. Fiind în această stare tot timpul, nu putea fi ușor pentru ea. Cu siguranță nu a fost ușor pentru mine.

„Nu, nu chiar. Doar că a fost o zi lungă. Cum a fost ziua voastră?”

Ea reflecta și nu aveam de gând să o las să o facă astăzi.

„Munca a fost în regulă. Am fost fericit să ajung acasă la tine și Stephen.”

Asta a făcut un zâmbet și am sperat că nu citesc lucruri pe care nu mi-a fost permis. Voiam să spun mai multe, dar trebuia să plec lent.

„Ne bucurăm mereu să te vedem acasă.”

„Cum îți place casa și garsoniera?”

„E minunat. Cred că mă cunoști prea bine uneori. Nu cred că aș fi putut să ies cu ceva mai bun decât atât. E ca un vis.”

Acum, eu eram cea deturnată pentru că în ochii ei exista atâta plăcere și pasiune. Nu a fost pentru mine, din păcate, dar îi plăcea arta ei. A scos la iveală o altă latură a lui Liz, una de care am fost mereu fericit să o cunosc. Nu cred că a fost un lucru pe lumea asta, care să mă facă la fel de fericit ca ea, când a venit timpul să vorbesc despre pictură.

„Va trebui să-mi arăți în curând la ce lucrezi. Pun pariu că va fi bine.”

„Îți voi arăta când voi face unul. Chiar nu-mi place să le arăt când sunt în desfășurare.”

am fost de acord. La naiba, pentru ea, aș fi fost de acord cu orice.

„Deci, mai este ceva despre care vrei să vorbim?”

„Nu, de ce?”

„Nu știu. Doar că nu pari azi ca tine, Liz.”

Ea a zâmbit și a fost de acord. „Nu cred că am mai fost eu însumi de ceva vreme.”

„Nu, vreau să spun, ca altfel decât în mod normal.”

Știam că reține ceva. Liz nu era prea bună la asta și ar părea că va exploda dacă nu o scotea afară. Nu știu ce încerca să iasă din ea, dar știam că era ceva.

„Este mai bine dacă putem vorbi despre aceste lucruri. Vreau ca asta să funcționeze.”

„Nu se poate vorbi despre toate.”

„Sunt doctor. Haide, bineînțeles că putem vorbi despre orice. Sunt sigur că am mai auzit totul înainte.”

„Nu este deloc așa.”

„Atunci ce este?”

Ea o ținea, dar se construia. Trebuia doar să am răbdare. Locuisem cu ea destul de mult, ca să știu că aș putea scăpa de ea, dacă i-aș acorda ceva timp. Aveam de gând să-i dau tot ce are nevoie, chiar dacă mă durea.

„Există multă tensiune între noi chiar acum, Glenn, asta-i tot.”

"Tensiune? Ce vrei să spui?"

Liz a fost exasperată și m-a întrebat dacă sunt doar gros.

„Nu, ce vrei să spui?”

„Vreau să spun că există multă tensiune sexuală în această casă. Te plimbi greu jumătate din timp. Ce vrei să spun?”

I-am zâmbit, pentru că sincer, nu era nimic mai bun de spus. Am fost greu tot timpul și dacă va trebui să supraviețuiesc bilelor albastre în viitorul apropiat, era bine să știu că ea a observat. Ar putea la fel de bine, pentru că oricum din cauza ei.

„Pot oricând să am grijă de asta pentru tine, dacă vrei să o fac.”

Liz nu era prea entuziasmată de ideea asta, dar cred că o parte din ea era. Poate că era partea mai întunecată, dar aș juca în orice parte care m-a făcut pe fată.

„Chestia este că te vreau. Lucrurile pe care mi le-ai făcut, mă țin trează noaptea, Glenn, dar cred că știi deja asta. De aceea foștii tăi sunt nebuni. Am înțeles acum.”

„Lucrurile sunt diferite între noi, Liz. nu ești doar o fată.”

„Atunci ce sunt eu pentru tine?”

Dacă ar fi orice altă femeie, nu aș vrea să am această conversație cu ea. De obicei nu era o femeie care trebuia convinsă. Femeilor le plăceau bărbații cu bani. Eram medic cu unul, așa că nu, nu era ceva ce am auzit des. Ea îmi spunea că nu, dar într-un mod cu totul nou. Și apoi, punându-mi o întrebare care, de obicei, însemna că era timpul să părăsesc o situație.

„Ești o mulțime de lucruri pentru mine. Trebuie să știi asta. Ești nașa lui Stephen, locuim împreună.”

Ea clătină din cap și oftă. „De aceea nu putem fi împreună. Te gândești la situația noastră. Asta se va schimba și nu pot lua decizii bazate pe ceva care se va schimba atât de repede.”

„Cum mă simt pentru tine nu se va schimba, iar aceste circumstanțe nu se vor schimba. Suntem împreună acum.”

„Tot ce spui este dulce și te-ai ținut de mine și de promisiunea ta

față de Mario, mult mai mult decât s-ar fi așteptat oricine, dar chiar vei sacrifica următorii optsprezece ani pentru a o face?”

„A fi cu tine, cu siguranță nu este un sacrificiu. Credeam că vei ști asta până acum.”

„De unde să știu asta?”

Ea a fost frustrantă din vină și nici măcar nu cred că și-a dat seama că o făcea. Liz se gândea greșit la lucruri și avea dreptate, nu-i spusese niciodată despre schimbarea lentă care mă cucerise de când am fost puși în această situație.

„Pentru că te iubesc, Liz. Am crezut că este evident, dar cred că m-am înșelat.”

"Tu mă iubești?"

„De ce arăți atât de surprins? Chiar nu știi?”

Liz nu a făcut-o și am fost puțin șocată. I-am arătat în toate privințele, dar cuvintele m-au eșuat. Acum puteam vedea că cuvintele au contat de fapt. Știam că au, dar a fost întotdeauna atât de complicat. Nu mai spusese niciodată astfel de lucruri unei femei și era străin pentru limba mea să le spun.

„Nu, cred că nu am făcut-o. Speram că îți pasă de mine, dar nu știam.”

„Tu simți la fel?”

Liz și-a întors privirea pentru o clipă și am știut că era ceva în mintea ei. Acum eram nervos că am citit totul greșit. Dacă ea nu simțea la fel pentru mine, așa cum am simțit eu pentru ea? Părea imposibil, dar știam că există întotdeauna o șansă.

„Da, cred că te-am iubit de multă vreme, Glenn, și prin felul în care m-ai ajutat și ai fost cu mine, nu cred că aș fi putut vreodată să o fac fără tine. Trebuie să știi cum mă simt. Lucrurile pe care le-am făcut împreună...”

Vocea i s-a stins și a avut cel mai frumos înroșire pe față. Pentru mine, asta a fost doar o gustare în marea schemă a lucrurilor. Era aproape PG-13 din câte îmi puteam da seama, dar pentru Liz,

însemnase ceva mult mai mult. Știam asta, înainte să o atins, sau ea vorbise despre experiența ei.

— Atunci ce te face atât de nervos în preajma mea?

„Hai, Glenn, amândoi știm cum ești. Ești obișnuit cu o altă femeie în fiecare seară și nu am făcut niciodată așa ceva. Știu că vrei mai mult, dar nu cred că pot să-ți ofer ceea ce ai nevoie. Nu sunt o fată care știe să-i placă unui bărbat.”

„Acolo te înșeli, Liz. M-ai mulțumit și nici măcar nu m-ai atins. Cred că habar nu ai puterea pe care o ai pe Liz.”

„Vreau să te cred, dar nu tu ești cel care tremură.”

„Eu sunt Liz, doar că nu o poți vedea. Vreau să te ating atât de tare încât mâinile îmi tremură. Când sunt în preajma ta, mintea mea nu merge bine. Am uitat ce fac. Ai atât de mult control asupra mea și nici măcar nu știi asta.”

CAPITOLUL 19

LIZ

nu simt că am prea mult control deloc. De fiecare dată când sunt în preajma ta, nu pot gândi corect și tot ce mă pot gândi este ultima dată când am fost împreună.”

A zâmbit și am știut unde îi era mintea. A fost întotdeauna așa cum a fost Glenn. A avut un moment în care nu a fost încrezător, dar acum acel moment a dispărut, iar eu am rămas încă tremurând. Nu știu dacă ceea ce a spus a fost adevărat, dar cu siguranță simțeam că îmi încurcă capul.

„Poate pentru că nu am terminat ceea ce am început. Știu că ai așteptat ceva timp, dar asta nu înseamnă că trebuie să mergem acolo. Vreau să te ating, te rog. Nu trebuie să fie mai mult de atât.”

Juca din nou aceste jocuri de deal și nu am putut. Știam ce se întâmplă dacă pune mâna pe mine, aș vrea să o duc mai departe. Data trecută, mi-a trebuit totul în mine, să ignor vocea minusculă din capul meu care îmi spunea să merg la asta. Știam că este greșit, dar îmi doream atât de mult. Nu am vrut să aștept. Îl doream chiar acum, dar în acea situație, când m-a împins la limită, nu aveam de gând să-l pot nega și asta m-a speriat.

„Și asta este? Nu vrei nimic din asta?”

„Primesc mult mai mult din plăcerea ta, apoi o fac pe a mea.

Fiind cu tine în acest fel, capabil să te ating, sunt sigur că aș fi foarte încântat de asta.”

Îmi dădea un milion de motive pentru care ar trebui să mergem înainte, în timp ce mintea mea încerca să vină cu un motiv bun să nu o fac. Tot ce aveam, era că n-am făcut-o niciodată înainte. Am așteptat în tot acest timp cu un motiv. Aproape douăzeci și trei de ani așteptam omul potrivit. Nu a fost ca și cum nu aș fi fost întrebat, de multe ori, dar întotdeauna am spus nu fără să mă gândesc la asta. mi-am dat seama acum; a fost pentru că nu am vrut. Acum voiam și încercam să mă gândesc la un motiv să spun nu.

„Mi-e teamă că Glenn. Asta e tot.”

„Știi deja ce se va întâmpla. Nu o să te rănesc și nu te-aș forța niciodată să faci ceva ce nu ai vrut să faci. Fără împingere. Nici măcar nu aș face dragoste cu tine dacă ai cerși.”

Asta i-a dat o privire, dar era serios și a înjurat oricum.

„Deci, îmi spui că aș putea să te implor pentru asta și că m-ai nega?”

„Mă va ucide, Liz, știi asta, dar nu, nu voi merge mai departe, chiar dacă te rogi pentru asta.”

Acum câteva luni, nu mi-aș fi putut imagina, dar acum puteam. Dacă l-am lăsat să mă apuce, aveam senzația că o să-l cerșesc destul de curând.

M-AM TREZIT A doua zi dimineata si el era chiar langa mine . N - am avut nevoie să mă uit în jos, să știu că niciunul dintre noi nu purta haine. Mi-ar fi plăcut să nu-mi amintesc de fiecare dată când m-a făcut să țin noaptea trecută, dar totul se rezezi înapoi la mine. L-am dorit foarte mult. Cu o seară înainte, o implorasem, așa cum știam că o voi face. Făcuse atâtea lucruri corpului meu, folosindu-și limba și degetele. Nu aveam să reușesc niciodată să dispară pulsațiile, dacă nu făceam ceva în privința asta. Știam că trebuie să-l am, într-un fel sau altul, deși avea să vină împotriva tuturor lucrurilor care mă făceau să aștept.

Când mi-am dat seama că nu era treaz, mi-am amintit și cuvintele pe care le rostise. Spusese că nu-mi va da nimic aseară și fusese fidel cuvântului său. Dar nu mai era noapte și aveam ceva să-i ofer, că speram că nu va putea să se întoarcă de data asta. Chiar aveam nevoie de el să meargă cu el. Tremuram înăuntru de ideea asta, dar nu conta. Tot ce contează a fost că în sfârșit am făcut ceea ce era necesar.

Era timpul pentru amândoi.

Trebuia doar să-mi dau seama cum o să fac. Pentru o dată, când m-am uitat la el, nu era greu ca înainte. Nu mi-au plăcut aceste informații suplimentare. Ar fi fost ușor dacă era deja dur. Atunci aș putea să ajung deasupra lui și să-l simt adânc în mine acolo unde aveam nevoie. Nu purta haine, așa că nu a fost nimic care să mă împiedice să fac exact acest lucru.

Oricât am crezut că știu despre toate, până la urmă nu cred că știu multe. Am crezut că un bărbat trebuie să fie treaz pentru a fi dur, dar am aflat repede că nu este cazul. Mi s-a părut că de îndată ce am mutat cearceaful pentru a-l arunca o privire, penisul lui părea să răspundă aproape imediat. Înainte să-mi dau seama, era de două ori mai mare decât atunci când a început și încă crește. Știam, văzând-o înainte, că are mult mai mult potențial, dar părea mult mai ușor de gestionat la dimensiunea lui acum.

Mintea mea s-a îndreptat către toate lucrurile pe care le făcuse trupului meu. L-am atins ușor, trecându-mi degetul pe membrul lung,

uitându-mă la fața lui la fiecare două secunde pentru a mă asigura că nu era treaz. Chiar nu știu ce făceam. Tot ce am avut de spus în apărarea mea, a fost că a fost fascinant pentru mine și mi-a plăcut cum smutea și creștea în mână. A fost cu adevărat mai mult decât am putut să mă refuz.

În curând a fost și mai greu, dar nu chiar acolo. Am vrut să stea drept, pentru că m-am gândit că va merge mai ușor așa. Eram ud pe măsură ce toate ieșeau, dar nu adunasem de ce avea să ușureze asta. Știam foarte puțin despre sex și ceea ce învățasem era în cel mai bun caz din surse incomplete. Începeam să simt că nu știam absolut nimic.

Apoi mi-am amintit cât de bine s-a simțit când a pus gura pe mine. A fost una dintre cele mai bune plăceri din toată viața mea. Dacă voiam să-l fac greu, atunci era normal că câteva minute în gura mea și el va fi exact acolo unde l-am vrut eu.

Planul era atât de simplu în mintea mea, dar atunci când a venit timpul să-mi înfășor buzele în jurul lui, atunci mi-am dat seama că era mai mare decât părea. În mâna mea, se simțea mare și masiv chiar. Dar când am încercat să-l bag în gură și maxilarul meu a trebuit să devină atât de mare încât m-a durut, am început să văd că poate nu va fi atât de ușor pe cât credeam.

Când, în sfârșit, mi-am pus buzele în jurul capului lui, el a scos un geamăt care a atins fiecare parte din mine și am făcut o pauză pentru că nu știam ce să fac. Încercam să-l pregătesc fără să-l trezesc. Când mi-am ridicat privirea, smiorcăia și scotea sunete, dar mi-a fost foarte clar că încă doarme. Glenn n-avea să stea prea mult așa, dacă nu mă mai relaxam.

Am încetinit, luând cât am putut din el în gură și în gât, dar nu a fost suficient. Pulsăturile care mi se întâmplau între picioare erau încă acolo, și mai rău acum și voiam să mă urc peste el. Era gata. Eram pregătită și nu mă puteam gândi la niciun alt motiv să o fac.

Gustul tijeii lui era copt în gura mea, copleșindu-mi simțurile și făcându-mă să vreau mai mult. Parcă nu mă puteam sătura de el. așa

m-a facut sa ma simt si am stiut ca din cauza asta l-am luat si l-am bagat la loc in gura.

Nu m-am putut opri și în scurt timp, nu mă mai uitam la fața lui. Nu-mi păsa ce face acum, cred că nici măcar nu-mi păsa dacă s-a trezit sau nu. În acest moment, tot ce mă gândeam era la pulsația dintre picioarele mele și la faptul că știam că el ar putea face totul mai bine. Chiar îmi doream ca el să facă totul mai bine.

CAPITOLUL 20

GLENN

eu am crezut că este un vis, un vis foarte bun. Liz era în ea, dar asta nu era nimic diferit. A fost mereu în visele mele în ultima vreme și nu se ducea nicăieri. Aș putea să-i fac în visele mele, ceea ce nu i-aș putea face în viața reală.

Am prețuit visele pe care le-am împărtășit cu ea, dar acesta se simțea diferit. Aceasta se simțea reală și aveam să o mulg pentru tot ce puteam, pentru că știam că atunci când mă trezesc, aveam să mă confrunt cu aceleași frustrări cu care mă confruntasem cu ea de peste o lună acum. Mă duceam la serviciu și mă gândeam la ea, veneam acasă și o vedeam și chiar jucam jocuri de pat cu ea, dar niciodată ceea ce îmi doream cu adevărat să se întâmple. Nu puteam face nimic în privința asta.

Acum însă, m-am uitat în jos și Liz era în genunchi în fața mea. Avea penisul meu în gură și avea ochii închiși. Ea scotea aceleași sunete mici când am început să o ating pentru prima dată. Nicio femeie nu ar scoate asemenea sunete, când mă înghițea. Știam că acesta trebuie să fie un vis, pentru că era prea perfect pentru a fi altceva.

Mâna mi-a mers la capul ei și ea s-a smucit puțin, ochii ei albaștri deschizându-se pentru a-i întâlni pe ai mei. Nu m-am putut opri cum m-a făcut ea să mă simt, dar nu am vrut. M-am îndrăgostit de ea, cu capul peste cap și asta nu avea să se schimbe. Nimic nu avea să oprească aceste sentimente să se ridice, oricât de problematice ar fi ele.

„La naiba, se simte bine Liz. Mi-aș dori să pot avea acest vis în

fiecare noapte. Nu cred că aş vrea să mă trezesc vreodată. ”

Am auzit-o chicotind, dar nu am vrut să aud asta. Am vrut mai mult de la ea. Am vrut s-o iau, pe toată. Aveam nevoie de ea şi i-am apăsât mai mult capul în jos. Visul a fost singura dată când am putut-o avea cu adevărat pe Liz şi nu aveam de gând să încurc asta pentru nimic. Trebuia să o am şi acum că puteam, aveam de gând să profit de asta înainte să mă trezesc şi totul era pierdut.

Chicotul era acum un gălgâit şi am putut vedea că se zbate. Nici în vis nu mi-a plăcut asta şi am încetat să o forţez să coboare. Voiam să-i simt capătul gâtului, dar nu dacă avea să o rănească. Aş face orice să opresc asta. Ştiam că nu pot face asta, nici măcar într-un vis.

„Îmi pare rău, la dracu, te simţi atât de bine. Gura ta este atât de fierbinte. Vreau să vă simt pe toţi, Liz. Vino aici. Urcă-te pe mine şi lasă-mă să-ţi mulţumesc în toate privinţele.”

Liz a fost de acord şi am ştiut că trebuie să fie un vis. Trecuse un minut în care mi-am dat seama că nu era, dar acum ştiam mai bine. Acum ştiam că singurul lucru pe care îl puteam face era să mă bucur de tot ce puteam. Ar fi terminat în curând.

„Arăţi atât de real.”

Se urca peste mine şi nu am putut-o opri, nu voiam. Am încurajat-o, aliniindu-o deasupra mea şi privind cum începea încet să coboare. Ochii ei erau deschişi şi concentraţi, dar apoi s-au închis brusc când am urcat în sus. Se mişca prea încet şi nu mai puteam aştepta, ca ea să se mişte în ritmul de melc pe care mergea.

„Te rog, dracului!”

Liz nu înjurase niciodată într-un vis. Cu siguranţă nu spusese niciodată aşa ceva. Abia atunci i-am atins faţa şi m-am uitat cu adevărat la ea. Respira greu şi când am ridicat-o în sus, am putut vedea că inocenţa ei a rămas pătată pe tija mea. Acesta nu a fost un vis. Era prea al naibii de real şi îi simţeam interiorul strângându-mă. Mi-a fost greu să mă mişc, dar nu am vrut.

Ideea că asta era real, a căzut peste mine în mulţime şi nu-mi venea

să cred. Acesta trebuia să fie un vis, în care aş putea să mă descurc cu ea şi nu ar exista consecinţe. Evident că nu a fost cazul. Eram cu adevărat în interiorul ei. Asta a fost real.

„Liz?”

Ochii ei erau încă închişi şi ştiam că simţea fiecare centimetru din mine. Eram multe de luat pentru majoritatea femeilor cu experienţă, aşa că nu puteam decât să-mi imaginez cum mă simţeam în ea. o întindeam; O simţeam şi ştiam că asta trebuia să se întâmple. Ştiam că va fi a mea în tot acest timp, dar nu m-am gândit niciodată că va fi aşa. Nu mi-am dorit niciodată să fie aşa.

În cele din urmă, ochii ei s-au deschis şi a fost lipită de mine. Ştiam că încerca să mă împiedice să mă mai mişc. Eram prea mult pentru ea, dar era ceva diferit în faţa ei. Nu avea dureri. Nu era speriată. Liz părea că avea o mulţime de mirare. Ştiam că mai văzusem acea faţă. Ea dorea mai mult, chiar dacă nu ştia cum să-l obţină.

Liz a început să se mişte deasupra mea, stângace la început şi apoi când a început să geme, am ajutat-o. Mâinile mele au mers la şoldurile ei şi i-au ghidat şoldurile mai adânc decât fusesem eu înainte. Ea m-a sunat şi trebuie să spun că a fost unul dintre cele mai dulci sunete. Dar acesta avea să fie şi motivul pentru care am fost făcut să mă opresc şi asta a fost prea mult pentru mine. Aveam mare nevoie de ea şi singurul lucru care avea să pună capăt asta, era când ea m-a implorat, sau în sfârşit am umplut-o din plin. Era o nevoie pe care o aveam, copleşind orice altceva.

„Chiar eşti aici?”

Ochii ei s-au închis când şoldurile lui au început să se apese înăuntrul ei, mai adânc decât înainte. Ea a icnit în timp ce el a împins cu putere, a smuls mai repede şi apoi a trântit înapoi înăuntru. Acum el îi domina toate simţurile şi ea era la mila mea. Ştiam cât de bine o să se simtă, dar ceva mă cuprinse. Nu m-am putut abţine.

„Da, ce crezi?”

„Am crezut că acesta este un vis. A fost una al naibii de bună, dar

se simte prea bine pentru a fi un vis.”

Ea a zâmbit și am crezut că o să râdă, dar s-ar părea că alte sentimente o trec pe ea în acest moment. Mi-a strigat numele și i-am simțit corpul încordându-se. Ea a încercat să oprească mișcarea, dar am ținut-o deasupra mea și am trântit-o în sus de câte ori am vrut. Nu cred că aveam să mă satur vreodată de acel sentiment, când a venit și tot corpul i s-a strâns.

A fost ca o magie pentru urechile mele și id nu încearcă să încetinească sunetul. Nu aveam nevoie și nici nu voiam. Nu-mi păsa de repercusiuni și cel mai probabil de aceea eram cu ea. Știam că va fi complicat, femeile au fost întotdeauna, dar Liz nu era ceva ce să mă pot nega. Trebuia să o am și asta a fost sfârșitul.

„Nu pot Glenn. Vă rog.”

Ea a vrut să mă opresc și am știut că ar trebui. Liz avea să simtă că ne adunăm în câteva zile și știu că ar fi trebuit să fiu mai blând. Acum că știam că asta era real, eram îngrijorat de cum i se înfățișase totul. Nu terminasem, puteam continua mult, dar ea nu avea să reziste. Avea să-i ia ceva timp până să-mi poată îndeplini toate nevoile. Chiar acum, va trebui să mă grăbesc.

Am început să mă mișc mai repede, iar ea a devenit și mai tare. Liz începea să devină isteric. Mi-a afectat corpul și am lăsat-o. De obicei, mă lupt cu sentimentul până mă durea, dar nu voiam. Nu am putut. Dacă nu termin acum, aveam senzația că nu voi putea să o fac în seara asta. Se întâmplau prea multe și Liz nu avea de gând să reușească.

Încă câteva împingeri și ea țipa din nou de plăcere, iar eu am plecat cu ea. A fost una dintre cele mai mari ușurări pe care le-am simțit vreodată înainte. Am vrut să cred că totul va fi diferit acum. Aș putea s-o am oricând mi-aș dori, de îndată ce își va reveni.

S-a mișcat să se dea jos de pe mine, dar bâjbâia mai mult decât orice altceva și am gemut când a căzut peste mine. Eram încă înăuntrul ei și acum mă întărisem din nou. Știam că și ea poate simți asta, pentru că ochii i s-au mărit și s-a îndepărtat de mine.

Acum eu eram cel care râdea și nu m-am putut abține. Fugea de parcă aș fi vrut să-i iau viața, în loc de corpul ei.

"Unde te duci?"

Liz nu răspunse. „Nicăieri, dar nu mai Glenn.”

Puteam să înțeleg de ce se purta așa. O copleșisem și acum aveam să o asigur că totul este în regulă. Așa trebuia să meargă, indiferent cât de complicat ar părea.

„Bine, hai să dormim până când Stephen se trezește. Vreau doar să te țin în brațe pentru o vreme, Liz.”

Am avut multe de discutat mai târziu, dar acum nu era momentul. În momentul de față, tot ce mă puteam gândi să fac, era să o iau în brațe și să nu o las niciodată. După ce tocmai s-a întâmplat, am știut că pierderea ei nu mai era o opțiune. Am vrut să fie, dar pur și simplu nu a fost. Liz era a mea și nu aveam de gând să o las niciodată să plece.

CAPITOLUL 2i

LIZ

eu L-am privit plecând și nu-mi venea să cred ce s-a întâmplat între noi. Nu era nimeni altcineva care să mă vadă în afară de bebeluș, deși amintirile încă mă tremurau puțin. Fața mea era roșie și buzele încă îmi tremurau acolo unde el mă sărutase înainte de a pleca.

Viața era bună. Foarte bine și nu m-am putut abține să nu fredonez în timp ce pregăteam micul dejun. Nu am dormit prea mult cu o noapte înainte, dar a fost un somn de calitate aparent, pentru că m-am simțit mai bine ca niciodată. M-am simțit de parcă sunt gata să înfrunt lumea. A fost un sentiment care avea să mă dureze până când voi primi o bătaie la ușă și apoi totul s-a schimbat.

La ușa era o femeie, dar era însoțită și de un polițist. Nu știam ce să spun, dar nu a trebuit să aștept mult ca să-mi dau seama ce fac cei doi acolo.

„Elizabeth Ruiz?”

„Da, pot să te ajut?”

„Suntem aici să vorbim cu tine despre Stephen Ruiz. Înțelegem că ai grijă de copil, de la trecerea fratelui tău.”

"Da?"

Acum începeam să devin puțin nervos. Soarele nu mai strălucea în viața mea. A fost un nod care s-a format în stomacul meu și nu am simțit că va dispărea vreodată. Acest lucru nu avea să fie bine.

„Putem intra?”

Nu am vrut să le las să intre, dar am simțit că trebuie. Stephen dormea în camera lui, așa că cel puțin nu avea să fie trezit din cauza intruziunii. Și asta avea să fie o intruziune.

„Deci, despre ce este vorba?”

Am închis ușa în spatele oaspeților mei, în timp ce se îndreptau spre sufragerie. Eram nervos și voiam să știu ce se întâmplă. Ce îmi arunca lumea acum?

„Ne-a atras atenția că ai copilul fratelui tău și că s-ar putea să nu fii cel mai potrivit pentru Stephen. Stilul tău de viață a fost descris ca fiind sporadic și sunt aici pentru a evalua faptele, pentru a mă asigura că bebelușul are cea mai bună casă care poate fi găsită pentru el.”

„Și ce caută el aici?”

Am făcut semn către polițistul. Arăta amenințător, deși mă îndoiam că încerca să arate așa. Uneori era imposibil să ascunzi ceea ce era chiar în fața ta.

„El este aici pentru a se asigura că totul merge bine.”

Nu mi-a plăcut deloc sunetul asta, dar încă nu eram sigur despre ce era vorba.

„Aveți drepturi legale asupra copilului?”

„Fratele meu și soția lui au murit într-un accident. Eu sunt nașa lui.

Asta le-am promis că voi face, dacă s-ar întâmpla vreodată ceva.”

„Da, dar l-ai pus în scris, semnat legal?”

„Nu, nu credeam că va fi o problemă. Suntem sânge și asta a vrut fratele meu.”

„Deși simpatizez cu situația ta și poți fi respectat pentru ajutorul tău în îngrijirea nepotului tău, trebuie să fii legal.”

„Ei bine, eu sunt o familie, deci la cine altcineva ar merge? Latica nu are familie.”

„Da, dar Mario a făcut-o. Fratele tău are altă familie.”

Știam exact despre cine vorbea ea acum. Femeia în vârstă fără - prostii a fost aici din cauza părinților mei, dar nu avea niciun sens. De ce nu ar suna? Nu au fost niciodată foarte îndrăgostiți ca părinți, aproape niciodată prin preajmă, așa că acum de ce și-ar face griji pentru asta?

„Deci, ești aici din cauza mamei mele?”

„Bunica copilului ne-a adus la cunoștință că aveți copilul ilegal și ne-a arătat că ar dori să preia responsabilitatea copilului. Deoarece mama ta este foarte hotărâtă în ceea ce privește natura neclară a relației tale cu colegul tău de casă și orele pe care le ții, ea vrea să se asigure că copilul este în cel mai bun loc posibil. Asta ne dorim și noi. Vrem doar ceea ce este mai bun pentru Stephen.”

Femeia se uita în jurul locului și l-am văzut prin ochii ei. Copilul mă ținea ocupat și era puțin dezordonat. De obicei nu m-aș gândi cu adevărat la asta, dar astăzi nu m-am putut abține. Nu când femeia mă judeca brusc ca pe o mamă.

„Mama mea l-a văzut o dată pe Stephen de la moartea fratelui meu. Am stat în casa lui câteva săptămâni înainte de a ne muta. Ea nu are niciun interes pentru el în tot acest timp, așa că de ce acum?”

„Nu știu răspunsul la asta. Unde este copilul acum?”

Inima mi s-a strâns și am știut că îl vor lua. Nu știam de ce sau detaliile, dar rezultatul final nu a fost unul cu care să mă pot descurca.

Nu puteam lăsa să se întâmple asta.

„Trebuie să dau un telefon.”

Am ridicat telefonul înainte ca ei să poată spune ceva într-un fel sau altul. L-am sunat pe Glenn, rugându-mă să răspundă și totul va fi bine. Nu a răspuns însă. Tot ce am primit a fost o asistentă care a promis să-i dea un mesaj. Era operat și nu putea fi deranjat. Va trebui să fac asta singură și nu știam dacă voi putea să o fac sau nu.

Am închis telefonul și am încercat să-mi pledez. Nu cred că a mers atât de departe. Legea era de partea mamei mele și îl avea pe Stephen până când vom merge în instanță în următoarele două zile. Aveau să-mi aducă finanțele și stilul de viață lipsit de griji pe care îl aveam, faptul că nu aveam de lucru, știu că puteau spune multe și, din păcate, majoritatea ar fi adevărate. Am avut o viață bună și m-am distrat. Nu am fost mamă acum o lună și, deși nu dorm prin preajmă, asta nu înseamnă că nu am băut mai mult decât suficient, de mai multe ori.

Amorțeala s-a întins peste mine și am încercat să-mi sun părinții, să-i scot din planurile lor, dar mi-am dat seama repede că nu va conta. Nu avea de gând să mă asculte, pentru că nu trebuia. Poate că aceasta a fost șansa ei de a deveni părinte din nou. Nu știu care era problema ei, dar îmi frângea din nou inima.

După ce am stabilit o întâlnire pentru a vedea un avocat dimineața, m-am întins și am încercat să-mi scap de toate problemele care îmi veneau în cale. Oricât de mult voiam să cred că totul va fi în regulă, începeam să văd că poate nu era cazul.

Somnul nu a venit niciodată și, dacă a venit, a fost atât de scurt, încât a dispărut într-o clipită. Abia când am auzit ușa deschizându-se, totul s-a scufundat. Va trebui să-i spun lui Glenn despre toate astea. Nu reușisem să-l țin pe Stephen în siguranță. Acum era cu părinții mei, regele și regina părinților eșuați. Nu m-a făcut să mă simt bine deloc.

„Liz? esti acasa? De ce este atât de întuneric aici?”

Îl auzeam vorbind și abia când era pe hol, lângă cameră, am spus ceva. „Sunt aici.”

„Ce cauți aici? Te simți bine? Luminile sunt stinse și nu se prepară nicio cină. Adică, nu-mi pasă dacă nu ai gătit, dar o faci mereu. Te simți bine?”

Era atât de îngrijorat pentru mine și nu știu de ce, dar m-a făcut să izbucnesc în lacrimi și mai mult decât înainte. Era atât de dulce, amabil și grijuliu, iar eu încurcasem totul. Dacă nu m-ar ierta? L-am văzut cu Stephen și am știut cât de mult îi pasă de el. Era familie, dar într-un alt fel.

— Stai jos Glenn, trebuie să vorbim.

„Nu-mi place sunetul asta.”

„Și cu un motiv întemeiat.”

„Acum începi să mă sperii.”

„Nu vreau să fac asta, dar am niște vești foarte proaste să-ți spun. Nu știu cum să o spun într-un mod care va fi mai ușor de înțeles, așa că o voi spune doar.”

„Stai, unde este Stephen? Nu ar trebui să doarmă acum. E bine? E bolnav?”

Îi vedeam panica pe față și o auzeam în vocea lui. Am vrut să-l liniștesc și să-i spun că totul va fi în regulă, dar, în același timp, nici nu am vrut să-l mint. El fusese cel care îmi dădea vești proaste nu cu mult timp în urmă, iar acum eram cel care trebuia să o fac de data asta. Nu era deloc o sarcină pe care o așteptam cu nerăbdare.

CAPITOLUL 22

GLENN

M Mintea sa schimbat foarte repede după ce am ajuns acasă. Într-un minut, mă gândeam că voi avea ceva timp să o iau pe femeia de care m-am îndrăgostit. Era tot ce mă puteam gândi la serviciu și nici măcar Claudia nu putea să mă pună într-o dispoziție proastă. Totul erau curcubee și margarete în felul meu, chiar dacă de obicei nu eram deloc așa. De obicei eram prost, dar nu azi. Astăzi, am fost ușor ca o pană.

Apoi am ajuns acasă și nu era atât de plin ca atunci când îl lăsasem. Copilul dispăruse, iar mica noastră familie fericită fusese despărțită. A fost destul de rău că s-a întâmplat, dar mai rău încă când mi-am dat seama că propria ei familie îi făcea asta. Chiar a fost păcat.

„Deci, ce vom face?”

"Nu știi. Cred că mă voi întâlni cu avocatul meu dimineață și ne vom da seama de ceva. Pot aduce toți oamenii de la botez care au văzut ritualul. Nu este obligatoriu din punct de vedere legal, dar arată că au fost dorințele lor. S-ar putea să devină dur, pentru că îmi vor aduce în discuție trecutul."

„Știi cu adevărat că nu poți avea prea mult din trecutul lui Liz. Adică, haide. Erai virgină când ne-am întâlnit."

„De ce este asta sinonim cu a fi rău sau bun? Am avut destule probleme pe care părinții mei le-au făcut să dispară. Câteva conducere în stare de ebrietate, odată ce am lovit pe cineva. Erau bine, dar totuși.

Am băut unul de prea multe băuturi, de multe ori și asta a dus la a face prostii. Am fost într-o etapă rebelă, cred. Încă mai cred că sunt așa, dar totul s-a schimbat. Știu că și tu ai simțit același lucru. Mi-ai spus tot timpul.”

Spusesem chiar asta. Era un pic prea mult tot timpul și am spus înainte că a fost răsfățată. Liz nu era deloc așa acum. A avut grijă de copil și nu a meritat.

„Am un avocat. O vom folosi pe a mea. El este bun și este în reținere.”

„De ce ai unul pe reținere?”

„E mai bine așa. Tipul de operații pe care le fac, este mai bine pentru orice proces de malpraxis de orice fel.”

— L-ai mai folosit înainte?

„Nu, dar un bun prieten a făcut-o și sunt încrezător că ne va putea ajuta.”

„Îmi pare rău, Glenn.”

„De ce îți pare rău? Eu ar trebui să fiu cel care spune asta. Nu-mi pot imagina ce simți acum.”

„Mă simt ca o prostie, dacă vreau să fiu perfect sincer cu tine. Nu am știut niciodată că vreau să fiu mamă și apoi am făcut-o. Acum simt că lipsește o parte din mine.”

O vedeam pe fața ei. Inima i se frângea, iar a mea se frângea o dată cu a ei. Am ținut-o un timp, sărutându-i părul, încercând să o aline.

„O să fie bine, Liz. Ne vom da seama de ceva.”

„Dacă nu-l aducem înapoi?”

Nici măcar nu eram pregătită să mă gândesc la așa ceva și nici nu voiam să o facă. Am vrut ca ea să înțeleagă că lucrurile nu erau atât de bune pe cât ar putea fi, dar puteau fi întotdeauna mai rele.

„Latica și Mario au vrut să le creștem fiul dacă li se întâmplă ceva. Nu numai tu trebuie să mergi în instanță pentru a lupta cu asta. Suntem amândoi.”

„Cum ai de gând să pleci în tot acest timp? Nu va fi ușor. Părinții

mei au prea mulți bani și timp pe mână acum.”

„Ei bine, trebuie să sperăm că acest simț va prevala.”

„Dacă nu se întâmplă?”

„Ne vom face griji pentru asta când vom ajunge acolo.”

„Va mai fi un noi?”

„De ce ai întreba asta?”

„Pentru că suntem cu toții împreună din cauza morții lor. Suntem aici, împreună, din cauza lui Stephen. Ce se întâmplă dacă toate acestea se schimbă?”

Nu am vrut să mă gândesc la asta. Pierderea lui Stephen sau a lui Liz nu era o opțiune. Nici nu aveam de gând să distrez deloc gândul. Nu am putut. M-ar deranja mult prea tare.

„Nu se va schimba. O să-l luăm înapoi. Suntem stabili și suntem ceea ce și-au dorit părinții. Dorințele lor trebuie să aibă un temei legal în instanță. Mi-aș dori să aibă un testament sau ceva de genul ăsta.”

„Nu știu de ce nu ar face-o. Așa cum a fost Latica, nu ar fi lăsat nimic la voia întâmplării.”

„Atunci asta trebuie să facem. Trebuie să ne dăm seama unde este testamentul, dacă au unul sau ce avocat au apelat. Am fost atât de implicați în orice altceva, încât trebuie să ne punem casa în ordine. Asta o să meargă, vei vedea.”

„Mi-aș dori să fiu la fel de pozitiv și încrezător ca tine.”

I-am zâmbit. „Uneori trebuie să falsificăm, până când reușești.”

„Nu vreau să prefac Glenn. Vreau ca totul să revină la fel, înainte ca Mario și Latica să intre în epavă și totul să se complice.”

Știam ce vrea să spună, dar tot simțeam o ustură din cuvintele ei. Dacă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, nu ne-am fi apropiat niciodată și nu pot spune că mi-a plăcut deloc ideea asta. O doream mult și cu cât încercam să o înțeleg mai mult, cu atât îmi era mai greu să o fac.

„Știu ce vrei să spui Liz. Viața s-a schimbat cu siguranță. Dar sunt fericit aici, cu tine și cu Stephen. Vreau să mă întorc la asta și la familia

noastră de aici.”

„Îmi place când ne spui așa.”

"Ce?"

„O familie.”

„Ei bine, asta suntem noi Liz. Aceasta este micuța noastră familie și voi face orice este nevoie, pentru a mă asigura că nimic nu va deranja. Îl vom aduce pe Stephen înapoi și în curând, nu-ți face griji pentru asta.”

S-a ghemuit lângă mine și un val de protecție m-a umplut. Nu mi-am dorit să o văd niciodată atât de supărată. Nu știam încă cum, dar aveam să mă asigur că totul merge așa cum ne-am dorit. A trebuit să. Liz s-a uitat la mine pentru răspunsuri și, deși mi-a plăcut gestul că a avut încredere în mine, a existat și o mare parte din mine care s-a îngrijorat că cumva o să încurc totul pentru ea și pentru mine. Nu voiam să cred că este adevărat, dar nu puteam să mă mai mint singur.

A fost destul de greu să o minți pe Liz.

CAPITOLUL 23

LIZ

eu am încercat din nou să spun sens în familia mea, înainte de a avea prima întâlnire la tribunal. Nu voiam să mă lupt cu ei și nu era ca și cum nu i-aș lăsa să-l vadă pe Stephen. Îi lăsam mereu să-l vadă, dar ei nu au vrut asta. Nu știu ce au vrut. Nu au vrut să-l crească. Mario și cu mine am fost crescuți de bone și nu am văzut nimic din toate acestea în schimbare. Nu știu despre ce a fost vorba, dar mama a spus că mai vrea o șansă. S-a spus de parcă am fost atât de încurcați, că acum mă arunca la gunoi și va încerca din nou cu Stephen.

Tatăl meu era puțin mai ușor de înțeles. Își dorea un fiu sau un băiat cu ADN-ul său căruia să-și părăsească imperiul. Știam multe despre afacerea lui când eram mai tânăr, am învățat tot ce puteam, dar nu a fost niciodată interesat de cât de inteligent eram. Întotdeauna Mario avea să preia conducerea.

Mario a fost îngrijit, iar eu eram doar acolo. Mi-a spus de mai multe ori că vrea un alt băiat. Acum că Mario dispăruse, Stephen era singura lui opțiune. Dar mama, asta a fost mai greu de înghițit.

Glenn a fost acolo pentru mine, în timp ce am încercat să-mi dau seama. A mers la întâlnirile cu avocații și tot ce i-am cerut, a făcut fără ezitare. Nu ne mai făcusem fizic, dar împărțisem același pat de când l-au luat. A fost o mângâiere pentru el să fie atât de aproape, chiar dacă nu făceam nimic, dar stăm acolo în brațele celuilalt. Cu siguranță a fost suficient pentru mine.

Când a venit vremea instanței, Glenn era și lângă mine. Când a fost

adus în discuție cum fusese trecutul meu, el nici măcar nu a tresărit. Sunt sigur că a fost mult pentru el să ia. Nu păream genul ăsta de fată, dar cu mult timp în urmă, pericolul a fost întotdeauna distractiv pentru mine. Voiam să cred că nu puteam face nimic în privința asta, dar acum știam că există. Nu aveam de ce să mă schimb. Asta fusese problema. Restul a fost totul în trecut acum.

Glenn arăta ca cetățeanul model. Dusesse o viață bună, nu avea niciodată probleme și el a fost cel care a adăugat stabilitate situației. Am vrut să mă gândesc că prima dată îl vom aduce pe Stephen înapoi, dar apoi mi-am dat seama că lucrurile nu merg așa cum am plănuit. Am avut o altă întâlnire, cu multe lucruri de făcut între ele. Ajungeam acolo, dar nu aveam de gând să mă odihnesc, până când ne vom avea familia înapoi împreună.

„Aceasta este doar prima întâlnire. E în regulă.”

„Știu. M-am gândit că l-am fi recuperat. Ne-am avut toate ratele la rând, mărturie de la peste douăzeci de oameni care au fost la botez. Nu știu de ce nu s-a auzit asta astăzi.”

— Mai mult din optimismul tău?

„Ceva de genul ăsta. Cred că trebuie să depunem mai mult efort pentru a găsi voința fratelui tău. Trebuie să fie pe aici undeva. Am aflat cine este avocatul, poate va avea o idee.”

„Sună ca un plan.”

Mi-a zâmbit și m-a sărutat. Glenn m-a făcut să mă simt special, de parcă aș fi singurul, dar știam că va funcționa. Trebuia. Aveam să ne recuperăm familia, mai devreme decât mai târziu, speram. M-am descurcat mai bine cu toți în jurul meu.

FOST UN WEEKEND LUNG DE URMĂRIRE A AVOCATULUI LUI MARIO . EL NU AVEA O COPIE A TESTAMENTULUI , dar știa că cuplul lucrase la unul. Trebuia să fie ceva la casă, pentru că avocatul le dăduse niște hârtii de completat.

Eram convins că vom găsi această documentație și totul se va rezolva.

Avocatul a sugerat și ceea ce al nostru nu a făcut. Ne-a sugerat să ne căsătorim, ca să arătăm și mai stabili, mai ales din cauza trecutului meu. Dacă ar crede că Glenn este un loc permanent, atunci ar avea încredere că Stephen i-ar fi și mai bine. Ar arăta bine instanțelor. Nu prea mă gândeam la asta, dar începeam să mă gândesc că poate ar fi o idee bună. Glenn părea să creadă așa.

„Deci, îmi spui că te vei căsători cu mine?”

„Desigur. De ce nu aș face-o? Orice bărbat ar fi mai mult decât norocos să fie cu tine. Ai tot ce și-ar putea dori vreodată un bărbat și apoi ceva Liz. Trebuie să știi asta. Am fost primul tău și mi-ar plăcea să fiu ultimul tău.”

Cuvintele lui m-au făcut să roșesc. Am trecut împreună prin această tragedie și nici măcar nu a adus-o în discuție. Întâlnirea noastră fusese cu siguranță în mintea mea, dar el nici măcar nu încercase să facă o mișcare. Cu totul învârtindu-se în aer, necunoscutul mult mai aproape decât mi-aș dori să fie, începeam să cred că acum era momentul perfect pentru așa ceva. Aveam amândoi nevoie să ne luăm mințile de la lucruri, știu că cu siguranță am făcut-o.

Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui. „Știți, este drăguț de spus, dar vreau o căsătorie adevărată, nu una doar de nume pentru a-i face pe avocați și pe judecător să se simtă bine în privința asta. Nu vreau să promit cuiva pentru totdeauna.”

„Nu am spus niciodată că așa va fi, nu-i așa?”

„Nu, nu, cred că nu ai făcut-o.”

„Dacă ne căsătorim cu Liz, este pentru că suntem îndrăgostiți. Ai de gând să-mi spui că noi nu simțim ce se întâmplă între noi?”

Am vrut să neg, dar el știa că nu pot și de aceea avea această expresie îngâmfată pe față. El știa că sunt captivat, dar știam și că și el. A fost chiar atât de rău să mă îndrăgostesc, când cealaltă persoană mă iubea la fel de mult?

„Știi că te iubesc, Glenn. Nu m-aș fi culcat niciodată cu tine, dacă nu aș fi făcut-o.”

Mi-a zâmbit și m-a tras pentru un sărut. Era genul de sărut pe care îl așteptam. A fost genul de sărut care m-a lăsat fără suflare și, în scurt timp, am încercat tot posibilul să-l trag în dormitor cu mine.

„Unde mă duci?”

„La pat.”

„E încă devreme. Ești obosit?”

Am clătinat din cap că nu sunt obosită, deloc. Voiam să cred că se va întâmpla ceva când ajungem acolo, aveam nevoie să se întâmple.

„Nu caut să dorm Glenn. Cred că a trecut destul de mult.”

„De ce?”

„De când ai pus mâinile și gura pe mine. Vreau să-mi faci pe plac lui Glenn. Ești atât de bun la asta și trebuie să-mi scap de asta.”

A zâmbit larg. „Credeam că n-o să întrebi niciodată.”

Aș fi întrebat mai devreme, dacă știam că trebuia. De ce au fost relațiile și toate astea atât de complicate?

CAPITOLUL 24

GLENN

știi că ai multe lucruri de făcut, Glenn, dar trebuie să te apuci de treabă.”

”Nu pot. Am tribunal pentru următoarele două zile. Nu ți-aș cere asta, dacă aș avea altă alegere. Știi că lucrez întotdeauna când am nevoie și mă fac mai multe operații decât oricine altcineva pro-bono pentru spitalul tău.”

„Da, dar când nu vii în tura ta, atunci trebuie să aducem și să plătim dublu alți medici. Trebuie să am un neurolog de gardă tot timpul. Dacă

nu ești aici, trauma nu poate veni aici. Știți cum funcționează asta. Acesta nu este ceva ce vreau să fac Glenn, dar am nevoie de cineva care va fi aici.”

Am fost puțin șocat că Bill mergea pe un drum atât de greu. Mai aveam nevoie de câteva zile. Desigur, ratasem câteva zile în care lucram la spital, dar acesta nu ar trebui să fie un motiv pentru a mă da afară cu totul. Ar fi nevoie de timp pentru a obține o altă asociere cu un alt spital. Aceasta a fost o durere mai mare decât mi-aș fi putut imagina. Nu era că aveam de ales. Nu l-am putut pierde pe Stephen și nu am vrut să o las pe Liz s-o facă singură. Nu a fost corect.

„Ce ai de gând să faci atunci, doar să angajezi pe altcineva?”

„Da, ne-am uitat la CV-uri. Știam că asta se va întâmpla, de îndată ce mi-ai spus despre copil.”

Asta m-a enervat, dar știam că nu avea să fie îndreptat către el. Nu a fost vina lui. Știam exercițiul și l-am pus într-un loc greu recent, mai multe de fapt, așa că am putut înțelege de ce s-ar simți așa. Dar nu însemna că trebuie să-mi placă.

„Ei bine, Bill, nu regret. Dacă trebuie să pierd acest post și spitalul, voi găsi altul. Am o reputație impecabilă.”

„Sunt de acord, dar avem nevoie de un chirurg. E lege.”

„Știu. Ei bine, atunci cred că va fi ultima dată când voi lucra aici. A fost bine să lucrez cu tine Bill.”

Nu a fost și când i-am strâns mâna, m-am dus puțin mai greu pe strângere decât aș fi făcut-o, dar doar așa puteam să-mi arăt nemulțumirea totală față de toată situația. Nu știu ce se întâmplă, dar știam că asta era o altă lovitură.

Nu aveam de gând să-l las să ajungă la mine. Nu aveam de gând să-mi strice ziua. Trebuia să fiu acolo pentru Liz, așa că va trebui să îndepărtiez acele alte sentimente pentru moment. Mi-aș face griji pentru cariera mea mai târziu. Familia a fost pe primul loc.

„Ai ÎNTÂRZIAT . ”

„Da scuze. Aveam de ce să am grijă la serviciu. Nu e mare lucru, dar îmi pare rău că am întârziat. Nu mi-aș dori să fiu altundeva, dar aici, chiar acum.”

Ea mi-a zâmbit mie și mie și am știut atunci că făcusem alegerea corectă. Aș deschide undeva un antrenament într-o colibă dacă ar trebui. Nu am mai vrut să plec de lângă Liz din nou. Când m-a sărutat, a fost un moment în care am uitat că suntem în tribunal. Nu era locul pentru asemenea manifestări de afecțiune, dar având în vedere de ce am fost aici, poate că ar fi logic să fim așa. Am fost aici pentru a ne căsători până la urmă.

„Ești sigur de asta? Adică, știu că spui că mă iubești și tot, dar căsătoria? Este un pic prea mult? Nu ne cunoaștem de atâta vreme.”

I-am făcut semn să plece. Știam de ce era nervoasă, la naiba eram și eu. Ultimul lucru pentru care am crezut că o să-mi fac griji a fost să mă căsătoresc vreodată, dar acum mi s-a părut cea mai ușoară decizie pe care am putut-o lua. Nu era nimic altceva care să conteze în acest moment.

„Nu te dai înapoi din această Liz. Când ne vor striga, ne vom căsători și asta e sfârșitul. Nu vreau să mai trec vreodată în altă zi fără să fiu soțul tău. Și dacă ne ajută când ne întoarcem mâine în instanță, atunci a fost un bonus. M-aș căsători cu tine fără ca toate acestea să se întâmple, dar cred că m-a făcut să realizez cât de mult nu pot trăi fără tine și Stephen. Tragedia ne-a adus împreună, dar trebuie să fim împreună.”

„Ma simt la fel. Bănuiesc că sunt doar speriat. Nu credeam că asta se va întâmpla vreodată și acum nu știu cum ar trebui să merg fără tine. Știu că nu vreau să fiu departe de tine vreodată. Nu am fost niciodată atât de fericit, ca atunci când sunt cu tine. Vreau doar să știi asta. ”

Am tras-o spre mine și am știut că nu era nimeni aici în acest loc,

care să mă împiedice să o sărut.

Apoi ne-au spus numele și m-am retras. Nu am avut nicio vină pe față. Aveam să încetez să o sărut doar pentru o vreme, pentru că de îndată ce se terminase, ea era a mea până la tribunal.

Ce gând ciudat...

Sala de judecată era exact ca în filme. Nu era genul de nuntă la care m-aș fi gândit, dar, din nou, nu m-am gândit niciodată să mă căsătoresc vreodată. A fost ciudat. Nu este deloc tradițional, dar cumva, a fost potrivit pentru mine și Liz. Dragostea noastră nu era tradițională, așa că avea sens ca nunta noastră să nu fie.

Cuvintele erau aceleași, dar nu le-am auzit pe niciunul. Am așteptat doar partea în care am fost de acord cu toate acestea și apoi partea în care am ajuns să o sărut. Asta era tot ce-mi era în minte și totul era doar zgomot.

Știam ce înseamnă. O alegeam să o aibă și să o țină pentru tot restul vieții mele. Am sperat că a fost pentru foarte mult timp. Trebuia să sper în fundul minții mele, că va funcționa cumva așa cum mi-am dorit, așa cum trebuia.

„Acum poți să-ți săruți mireasa.”

Am tras-o pe Liz spre mine și i-am spus că acum este a mea, înainte să-i pun un sărut umed pe buze. M-am simțit bine să o sărut în sfârșit, știind că este a mea pentru totdeauna. S-a simțit al naibii de bine. Totul a căzut și doar Liz stătea în picioare cu mine pe altar. Nu era nicăieri altundeva unde aș prefera să fiu vreodată.

„Nu pot să cred că am făcut acest Glenn. Suntem la fel de nebuni cum ne simțim acum? Sunt căsătorit. Nu pot să cred că sunt căsătorit.”

Am zâmbit și am sărutat-o din nou, la jumătatea din sala de judecată. Nu a fost nunta pe care majoritatea oamenilor și-au dorit-o, dar aceasta a fost perfectă. Am intrat și ieșit în douăzeci de minute și am plecat cu cel mai important lucru, soția mea.

„Pot să cred. Acesta este ceea ce trebuia să se întâmple și acum ne vom întoarce la hotel și o să vă arăt ce altceva ar trebui să se întâmple.”

Ea a chicotit și apoi s-a îndepărtat când am încercat să o prind din nou. „Hai să plecăm mai întâi de aici, înainte să faci asta.”

Liz avea o privire serioasă pe față, dar știam că nu era metal. Ea s-ar apleca în fața voinței mele și înainte de a părăsi tribunalul, am crezut că este o idee bună să desăvârșesc căsătoria. S-a făcut în casa scării, rapid, greu și plin de intensitate. Amândoi mergeam puțin diferit când totul a fost spus și făcut.

— Ai dreptate Glenn. Mă gândesc cum altfel ar putea fi mai bine sau mai corect. Trebuie să mă întreb, totuși, ce s-ar fi întâmplat dacă am fi făcut asta cu ani în urmă? Dacă nu aș fi tachinat, tu și tu nu te-ai fi distanțat. Ce s-ar fi întâmplat, mă întrebam?”

Am ridicat din umeri, neavând timp să mă gândesc la asta. Am vrut-o la un moment dat, m-a tachinat necruțător o vreme și apoi recent, dar dacă ar fi fost altfel? Dacă aș fi încercat mai mult sau ea ar fi recunoscut?

"Nu știu. Mă îndoiesc că atunci eram pregătiți unul pentru celălalt. Uneori persoana are dreptate, dar timpul este oprit. Trebuie să cred că așa ar fi trebuit să se întâmple.”

„Nu știu dacă așa ar fi trebuit să se întâmple sau nu, dar cu siguranță se simte bine.”

Ne-am sărutat din nou și, în sfârșit, am ajuns la mașină. Era o nouă zi și mă simțeam mai optimist decât oricând.

CAPITOLUL 25

LIZ

L dacă era dulce într-un moment și acru în următorul. Ziua instanței era aproape de noi și trecuseră aproape două săptămâni de când părinții mei l-au luat pe Stephen de la noi. Stăteam trează în fiecare noapte îngrijorat pentru el. Glenn stătuse cu mine, îngrijorându-se cu mine și părea corect să facem asta împreună. Tot ce puteam face a fost să mă întreb cum avea să iasă totul. Eram fericit, dar știam că adevărata mea fericire depindea de a-mi reuni familia înapoi. Era tot ce mă puteam gândi și tot ceea ce îmi doream.

Ziua a durat și a trebuit să aud despre fiecare faptă pe care o făcusem vreodată și din care părinții mei mă scosese. Avocatul nostru nu a crezut că ar trebui să merg la tribună. Îi era teamă că o să-mi pierd calmul, dar Glenn avea încredere în mine. A fost suficient să mă ajute să-mi țin gura când ar fi trebuit să fie. Am vrut să spun mai multe, dar știam că voi spune ce trebuie spus, pentru a ne aduce copilul înapoi.

Când a venit timpul să iau tribună, m-am concentrat pe Glenn și a fost suficient pentru a mă calma. Eram îngrijorat de ce avea să se întâmple dacă nu reusim să-l ducem pe Stephen acasă, dar nu mă puteam gândi la asta. A durut prea tare. Ultimele două săptămâni au fost cele mai lungi din viața mea. A fost ca și cum i-ai pierde din nou pe Mario și Latica.

Întrebările care mi-au fost puse au fost, evident, alese manual de

la părinții mei. Le-am răspuns cât am putut de sincer și sincer. Nu am înfrumusețat în niciun fel, pentru că nu ar fi adăugat nicio valoare la ceea ce spuneam. Mi-am păstrat calmul, chiar și atunci când unele dintre întrebări erau destul de dure. Cu toate acestea, am crezut că m-am descurcat destul de bine când am demisionat, deși asta nu m-a împiedicat să mă zguduiesc până la miez din cauza asta.

Tot ce m-am putut gândi când mă întorceam la locul meu, era întrebarea pe care mi-am pus-o cel mai mult, dacă nu era de ajuns? Ce se întâmplă dacă aș spune ceva greșit și mi-aș strica șansele? Avea să mă omoare, dacă nu știam curând ce se întâmplă. Așteptarea a fost ceva asemănător cu tortură. Trebuia să fie tortură, pentru că nu îmi puteam imagina ceva care să dureze atât de mult ca asta.

Era timpul ca Glenn să ia tribună și nu eram atât de îngrijorat pentru el pe cât m-am îngrijorat pentru mine. Glenn era foarte curat și nu mi-l puteam imagina făcând ceva ce ar fi văzut greșit. Era perfect în imagine și era aproape la fel de bun în persoană. La urma urmei, Glenn era medic. Glenn avea o mulțime de bani și ne cumpărase și casa. Ca să nu mai spun că era soțul meu. Eram o familie stabilă și eram sigur că atunci când a ieșit din tribună astăzi, toți cei din sala de judecată aveau să creadă la fel.

Totuși, nu a mers așa cum credeam. Glenn și-a pierdut calmul de mai multe ori și din cauza întrebărilor care i-au fost puse despre oamenii cu care a lucrat. Se pare că a avut o aventură cu una dintre femeile de la serviciu și, desigur, ea a fost următoarea care a luat tribună. Cuplul fericit căsătorit dispărea rapid și toți ceilalți îl priveau pe Glenn diferit. Nu a schimbat felul în care am simțit pentru el, dar am urât că s-a pierdut pe sine și am fost atât de complet neînțeleș.

Rezultatele zilei au fost destul de ușor de ghicit pentru toată lumea. Am știut imediat că l-am pierdut pe Stephen și, oricât de mult m-a dus să spun asta, am știut că nu mai putem face nimic altceva. Aș putea încerca să raționez cu părinții mei și măcar să-l văd cât mai mult posibil. Poate chiar m-ar lăsa să-l privesc. Era ciudat cât de repede mă

atașam atât de mult de el.

Când am ajuns acasă în acea seară, Glenn nu a vorbit mult timp. Am învățat trăind cu el, că avea nevoie de ceva timp. Cel mai probabil s-au întâmplat un milion de lucruri în capul lui și cel mai bun lucru pe care l-am putut face în această situație a fost să-i las puțin spațiu. Nu avea sens să-i spun că nu era vina lui. Nu credeam că era vina lui, dar avea să creadă că oricum era. Așa era el. Și-a asumat responsabilitatea pentru lucruri, deși poate nu a fost vina lui. A fost o parte din motivul pentru care l-am iubit, dar chiar acum, mi-am dorit să nu fie așa, pentru că îl rănea în interior.

— O să fie bine, Glenn.

„Cum poți să spui asta? L-am pierdut.”

„Nu l-am pierdut. El este încă în familie și îl putem vedea oricând vrem. Doar așa va fi acum.”

Am încercat să-l trag spre mine ca să-l țin, dar a rezistat. În sfârșit i-am dat drumul. Nu era încă pregătit. Eram răniți amândoi și aceasta a fost prima dată când nu l-am avut pe Glenn de care să-l țin. Cred că asta a fost cea mai grea parte a tuturor.

CATEEVA ZILE MAI TARZIE M-AM Imbolnavit DE CÂTE ORĂ DIMINEAȚA . M - am desfășurat cu câteva zile înainte de tribunal, dar am explicat-o ca pe nervi. A fost o perioadă foarte stresantă și aveam stomacul slab.

Am fost mai mult decât puțin fericit să aflu că nu a fost deloc așa. Stresul nu a fost cauza bolii mele; era cu totul altceva.

„Îmi pare rău că am întârziat, am avut câteva interviuri la care a trebuit să merg.”

„Cum au mers?”

"Nu știu. Speram că voi primi o ofertă imediat, dar nu am făcut-o. Totuși, nu voi gândi negativ despre asta. Va apărea ceva.”

„Asta este linia mea. Totul va fi bine.”

Știam că era îngrijorat de ipotecă și de cum vom plăti pentru tot, dar am început să-mi vând din nou tablourile. S-ar putea să nu spună niciodată nimic negativ despre arta mea, dar am fost încântat că în sfârșit am fost plătit pentru asta. Fondul fiduciar pe care părinții mei îl puseseră deoparte pentru mine cu atâta vreme în urmă, acum dispăruse. Se pare că era parte din pedeapsa mea, deși nu știam pentru ce.

„Va fi bine. Te am pe tine și asta e tot ce contează.”

M-a îmbrățișat cu el și, pentru o clipă, am simțit cum se formează umezeală în spatele ochilor mei. Era exact ceea ce aveam nevoie să aud.

„Mă vei avea mereu. Dar nu știu dacă vom fi întotdeauna doar noi.”

"Ce vrei să spui? Au decis să-și revină în fire despre Stephen? Vine acasă?"

Întrebarea lui m-a deranjat pentru un minut și am știut de ce. Nu pentru că Stephen venea acasă, ci pentru că voiam să o facă. Să am un alt copil avea să-mi amintească de Stephen, dar va trebui doar să mergem mai departe cât de bine puteam. Cel puțin acum, ne-am construit familia, dar fără Stephen ar lipsi întotdeauna o piesă.

„Nu, nu este Stephen care se întoarce. Nu am auzit nimic de la părinții mei.”

„Atunci despre ce vorbești?”

„Chiar nu știi?”

Am zâmbit puțin, pentru că era complet derutat.

„Bănuiesc că chiar nu știu despre ce vorbești. Explică-mi-o.”

„Sunt însărcinată, Glenn. Vom avea un copil.”

Fața lui a trecut printr-o mare varietate de emoții și nu eram sigur pe care urma să aterizeze. A fost șoc, plăcere, dar a fost și altceva.

„Ar fi fost fratele sau sora lui Stephen. Trebuie să-l aducem înapoi, știi, așa-i?”

„Știu iubito. Deocamdată avem altceva pe care să ne concentrăm.”

Pierderea lui Stephen chiar se încurcase cu Glenn și speram că

într-o zi în curând, va putea trece peste ziua fără a avea expresia aceea dureroasă pe față. Am urât să văd persoana pe care o iubeam, atât de supărată. Mai ales când nu puteam face nimic în privința asta.

„O să fie bine acum. Pur și simplu o simt.”

CAPITOLUL 26

GLENN

T Ideea că Liz va avea copilul meu m-a făcut fericit. A făcut să fiu mai fericit decât cred că orice altceva a fost vreodată și nu știam ce să fac cu mine. Desigur, era o dulceață amară. Încă mă gândeam la copilul pe care îl pierdusem și, deși se afla la doar câțiva kilometri de drum, nu era la fel. Nu a fost aici cu noi și l-am vrut înapoi.

Mintea mea a trecut de la un lucru la altul. Nu-mi venea să cred că eu și Liz vom avea un copil. A fost tot ceea ce mi-am dorit vreodată, înainte de a-mi da seama că vreau. Nu am știut niciodată că vreau să fiu căsătorit, până când am fost căsătorit cu femeia pe care o iubeam. Nu am crezut niciodată în dragoste, până când am găsit-o pe Liz. Nu am știut niciodată că îmi doresc un copil sau o familie, până când am avut un împingere asupra mea și am pus-o în poală. A fost una dintre cele mai înfricoșătoare vremuri, dar s-a dovedit și una dintre cele mai bune momente din viața mea. Mă schimbase în atât de multe feluri și știam că totul era în bine.

Ceea ce mă tot mănâncă era faptul că familia noastră nu era complet împreună. A trebuit să-l vedem pe Stephen din când în când, dar nu a fost suficient. De fiecare dată când plecam din casa părinților ei pentru vizita noastră după cina cu ei, îmi dădeam seama că îi era greu pentru Liz să plece. Nu a fost niciodată suficient timp pentru ea.

Pe măsură ce a evoluat mai mult în sarcină, emoția părea că o învinge și mai mult. Voiam să o țin stabilă și să o păstrez în siguranță, dar nu puteam face nimic în privința asta. Nu puteam să merg

împotriva părinților ei și oricât de mult încercasem să explic situația pentru ca ei să o înțeleagă și să renunțe la drepturile lui Stephen, nu funcționase bine. Au insistat că acesta este cel mai bun lucru pentru el. Știam altceva, dar pentru că erau părinții lui Liz, nu am împins mai departe.

Au fost alte lucruri pe care am început să le fac diferit. Întârziem de la serviciu de câteva ori pe săptămână, dar nu pentru că întârziaseam. În realitate, eram la Mario acasă, pîtănând până la urmă de hârtii pe care le-am putut găsi. Încă mai speram că a făcut destule cereri pentru testament și că toate informațiile de care aveam nevoie vor fi acolo. Apoi ne-am putea întoarce în instanță și în sfârșit am câștiga asta.

După câteva săptămâni în care am făcut asta, încă nu l-am găsit. Începeam să cred că totul era pierdut, dar apoi am găsit ceea ce căutam. Am așteptat săptămâni întregi să-l găsesc și acum stătea în mână și aproape că nu se simțea real.

M-am întors până la casă, înainte să mă uit efectiv la hârtii. Fusesem atât de prins în acest moment, încât eram sigur că va avea tot ce ne trebuia pe el. Aceasta era o armă fumegândă de care trebuia să schimbăm totul, dar după lumina și hârtiile pe care le aveam în mână, nu era ceea ce aveam nevoie. Era cererea pentru testament, dar nu fusese completată atât de mult cât trebuia.

Mai important, partea despre ceea ce avea să se întâmple cu copiii lor nu a fost completată deloc. Aceasta nu era noua dovadă pe care am sperat că va fi și m-am simțit zdrobit. Nu cred că m-am simțit atât de supărat în viața mea. Am vrut să-i aduc asta lui Liz și să-i spun că totul va fi bine acum. Am vrut să repar asta pentru ea, ca să nu mai fie niciodată dureroasă. Nu voiam să mai petreacă o noapte departe de Stephen dacă nu era nevoie, dar acum, nu mai aveam nimic.

„Hei iubito, speram că vei fi acasă mai devreme. Mă gândeam că am putea viziona unul dintre aceste videoclipuri pe care mi le-au dat la cursul de naștere.”

Nici măcar nu suna bine, dar era mai bine decât să mă opresc asupra faptului că nu eram mai aproape să-l aduc înapoi pe Stephen, atunci când am început. Totul mersese atât de diferit în capul meu și chiar acum nu știam ce să fac. Cum aveam de gând să-l îndepărtiez pe Stephen de părinții ei, fără să le fac ceva negativ direct părinților ei? A fost o enigmă care mi-a rupt literalmente creierul.

„Sigur, Liz. Lasă-mă să mă schimb și să fac un duș și voi fi chiar acolo.”

„Bine dragă. Am de gând să încălzi cina pentru tine. Am făcut friptură, preferata ta.”

I-am sărutat-o pe obraz și apoi am intrat în baie înainte ca emoțiile mele să se revarsă. Tocmai fusesem atât de sigur că în sfârșit m-am lins și acum... nici nu voiam să mă gândesc la asta. Mi-a fost și mai greu să-mi dau seama că eram supărat că l-am pierdut pe Stephen pentru mine, la fel de mult pe cât eram supărat pentru ea. Nu doar că îl pierdusem, ci că nu îl mai primim niciodată înapoi. A fost o pastilă foarte greu de înghițit.

„ÎN SFÂRȘIT AM SOSIT TIMPUL LUI G LENN . TREBUIE SĂ AJUNGEM LA SPITAL .”

"Ce?!"

Am fost zguduit din pat cu cuvintele frenetice ale lui Liz. Nici nu am înțeles ce spunea la început, dar am înțeles tonul. Ceva nu era în regulă și am fost aici să o protejez. Pur și simplu nu știam că o protejez de propriul meu copil.

„Ești sigur?”

Mi-a dat o palmă pe umăr și mi-a spus să mă ridic. Cred că era suficient de sigură pentru noi doi.

„Nu trebuie să intri în panică. Avem totul pregătit, nu?”

"Așa cred. Știi unde sunt cheile?”

M-am uitat prin cameră. Pierderea unui set de chei avea să facă cumva totul să meargă prost. Nu am avut niciodată atât de multă fericire în viața mea, cu excepția timpului pe care l-am împărțit ca familie. Acum că urma să ne înființăm propria familie, eram practic amețit. Nu exista altă modalitate de a o descrie. Eram gata să fac această minge să ruleze.

Am găsit cheile și i-am spus o mică rugăciune omului de la etaj, sigur că el a fost cel care m-a ajutat. Am nevoie de mult mai mult din acel ajutor și de puțin noroc, așa că am condus mult prea repede ca să ajung la spital. Am condus ca un nebun și ne-am dus acolo cu mult timp. Când conduceam și mă speriam, Liz suna doctorul, ca să se asigure că știe că ne prezentăm la urgență. Încă nu-mi venea să cred că asta se întâmplă în sfârșit.

„Trebuie să slăbești pe Glenn. Vrem să ajungem la spital dintr-o bucată, nu?

„Desigur, desigur. Suntem aici acum.”

Încercam să găsesc un loc de parcare în față, dar devenea clar că nu avea să se întâmple. Problema cu intrarea din față a fost că va trebui să o părăsesc și nu am vrut să o părăsesc nici măcar o secundă.

Când nu am găsit ceva imediat, am decis să-l trag în fața ușilor și să las mașina. Am lăsat cheile în el; în cazul în care cineva a vrut să o mute sau să o fure. Oricare ar fi cazul. Nici măcar nu-mi mai păsa de nimic din acele lucruri. Mica mea familie era pe cale să se înmulțească și mă concentram doar pe asta.

Doctorul ne aștepta când am ajuns acolo și totul s-a întâmplat atât de repede. Într-un minut, mica noastră familie era de două persoane, doar eu și Liz, iar în clipa următoare, suntem trei. A fost un moment de nostalgie cu mine în brațe, amintindu-mi de Stephen.

A fost nevoie de timp pentru ca camera să se elibereze și abia atunci am avut un moment pentru ea. Mica noastră familie.

„Liz, vreau doar să știi că m-ai făcut cel mai fericit bărbat din viață.”

M-a sărutat și a zâmbit.

„Bine, pentru că și tu ai făcut la fel. Nici măcar nu știu cum am mers înaintea ta.”

„Cum îi vom numi?”

— Amber, Stephen ar dori acel nume pentru sora lui.

„Nu știi dacă îl vom aduce înapoi. ”

Ea mi-a zâmbit în cel mai amuzant mod și mi-a spus că totul va merge bine. „Îl vom avea înapoi destul de curând. Așteaptă și vezi.”

EPILOG

LIZ

O mber a fost balsamul pentru toată rănirea pe care am simțit-o în ultimul an. Am știut când m-am uitat în jos la fetița mea, că totul este în regulă cu lumea. Mi-a fost în continuare dor de Stephen, dar era o încântare să o am în preajmă. A fost frumos să avem familia înapoi.

Glenn își obținuse un loc de muncă bun. La început, ne-am gândit că va trebui să-și deschidă propriul cabinet și poate chiar trebuie să ne mutăm din casa pe care a cumpărat-o, dar în cele din urmă a găsit ceva în cealaltă parte a orașului. Și de fapt, s-a dovedit a fi mai bine, pentru că orele erau mai propice unei familii. Îl voiam acasă în fiecare noapte și, dacă nu era o urgență cu unul dintre pacienții lui, nu mai erau nopți de lucru în spital.

Totul părea să funcționeze perfect. Amber era în jos pentru un pui de somn și aveam de gând să fac un duș, înainte să încep să fac niște curățenie în casă. Eram mulțumit unde eram, chiar dacă în urmă cu un an, nu mi-aș fi imaginat niciodată genul acesta de viață. Cine ar fi crezut că voi fi o gospodină atât de fericită?

Dar mi-a plăcut. L-am iubit pe Glenn și am iubit-o pe Amber. Încă aveam speranța că într-o zi Stephen va veni la mine, chiar dacă Glenn credea că sunt prost. Cum ar putea fi o prostie?

Când am auzit soneria, nu m-am gândit prea mult la asta. Aveam câteva pachete pe care le comandasem și mi-am dat seama că tocmai livratorul le aducea. Nu mă așteptam să o văd pe mama de cealaltă

parte a uşii.

„Mama? Ce faci aici?”

„Am încercat să te sun de ceva vreme.”

„Un timp? Adică astăzi?”

„Da. Am decis ceva şi chiar îmi doream să vorbesc cu tine. Nu-ţi mai răspunzi cu adevărat la telefon.”

Încă eram rănit de ceea ce făcuse ea. Ar fi putut să vină la mine şi am fi putut vorbi despre asta. Nu ştiu dacă ar fi ieşit mai bine, dar felul în care a procedat, m-a acru pe mine şi pe toată relaţia noastră. Nu am înţeles de ce nu a putut obţine asta.

„Ei bine, a fost cam ocupat cu noul copil şi tot. Aveam să vin miercuri să-l văd pe Stephen, aşa cum fac întotdeauna.”

„Despre asta am venit să vorbesc cu tine. Eu şi tatăl tău am decis şi vrem să fii primul care ştie.”

Acest lucru nu părea că va fi un lucru bun. Ea o construia într-un asemenea mod care mă făcea nervos.

„Ce se întâmplă?”

„Vrem ca Stephen să se întoarcă şi să locuiască cu tine şi Glenn. Sincer să fiu, nu ştiu la ce mă gândeam. Aveam această viziune în cap de a reface toţi aceşti ani de parenting, dar nu o mai am în mine. Credeam că da, dar nu o fac.”

Erau atât de multe lucruri pe care voiam să-i spun şi niciunul nu era drăguţ. Am vrut să fiu nepoliticos şi am vrut să ţip la ea. Mă trecuse prin iad când îl luase pe Stephen. Totul a fost doar un experiment pentru ea. Şi acum, se pare, experimentul eșuase şi ea voia să renunţe la el.

„Adu-l, semnează custodie şi nu vom mai sufla niciodată un cuvânt din asta. Îl poţi vizita oricând oricând vrei.”

Mama mea a avut cel mai mare zâmbet pe buze şi pentru o clipă, aproape că am spus toate lucrurile urâte la care mă gândeam. Ea părea uşurată. După atâta agitaţie şi luptă şi l-au luat pe Stephen dintr-o casă fericită, a fost uşurată.

"Bun. Asta mi-am dorit. Știam că vei face ceea ce trebuie."

Și știam că nu o va face. Oricât de mult îmi doream ca oamenii să se schimbe și speram că la un moment dat în viața lor vor face ceea ce trebuie, părinții mei mi-au amintit constant că nu era deloc așa. Uneori oamenii erau cine sunt și asta nu avea să se schimbe. Ar fi trebuit să-mi învăț lecția înainte, dar îmi tot spun că o voi învăța acum.

„A mai fost ceva?”

"Nu. Cred că asta este. S-ar putea să nu venim în vizită pentru un pic, pentru că vorbeam să mergem într-o croazieră pentru o lună sau cam așa ceva, dar sunt sigur că va fi bine. Vom suna desigur."

"Desigur."

Ea suna și trimitea bani. Așa au fost întotdeauna părinți.

G LENN SE ÎNTORCEA ACASĂ DE LA SERVICIU ȘI AM PUTUT VEDEA DUPĂ EXPRESIA DE PE chipul lui că avea o zi lungă. Luni era de obicei grea pentru el și oricât de mult îmi doream să-i ascult ziua și tot ce se întâmplase, pur și simplu nu puteam. Eram pe cale să izbucnesc și dacă nu i-aș spune chiar acum ce se întâmplă, aș putea.

„Ghici ce s-a întâmplat astăzi?”

S-a uitat la mine o clipă și a zâmbit.

„Sper că ai niște vești bune, pentru că chiar mi-ar putea folosi unele.”

„Azi a venit mama mea”.

„Ți-am spus că vreau vești bune, Liz. Când o propoziție începe cu, mama mea a venit astăzi și îți iese din gura, asta nu este niciodată un lucru bun.”

„Ei bine, poate că de data aceasta este.”

"Oh? Ce vrea mama ta? Vrea să-i dea lui Amber o tiară? Sau un fond fiduciar?"

„Nu, vrea să-i dea ceva și mai bun decât atât.”

„Ce poate fi mai bun decât un fond fiduciar?”

Aveam să izbucnesc literalmente.

„I-a dat un frate”.

A existat un moment de confuzie și oricât de mult am vrut să spun ce am vrut să spun; M-am bucurat mai degrabă de procesul în care el a preluat totul. Apoi a fost un moment al becului și l-am putut vedea literalmente în ochii lui.

„Tu nu spui, ceea ce cred eu că spui, nu?”

„Eu sunt, Stephen se întoarce acasă. Ne vom avea familia din nou împreună.”

A alergat spre mine și am știut exact ce avea de gând să facă. M-a ridicat și m-a sărutat, învărtindu-mă.

„Ai dreptate, acestea sunt o veste al naibii de bună. De fapt, cred că aceasta este cea mai bună veste pe care am auzit-o de foarte mult timp.”

„Ajută-ți să-ți faci ziua mai bună?”

„Da. Îmi face viața mai bună. Nu pot să cred că în sfârșit îl vom primi înapoi. Acum putem fi din nou împreună.”

M-a îmbrățișat din nou cu el, de data asta m-a strâns puțin prea tare și a trebuit să mă îndepărtez. Nu m-am putut abține decât să mă îndrept spre el și să mai sărut. Aceasta a fost cu adevărat cea mai bună zi și Glenn avea dreptate, asta avea să ne facă viața mai bună, tuturor.

„Ce m-aș face fără tine Glenn?”

„Ți-am spus înainte de Liz, asta este ceva pe care nu trebuie să-l afli niciodată.”

Și acesta a fost răspunsul perfect. Glenn a știut întotdeauna exact ce să spună pentru a mă face să mă simt mai bine.

<http://eepurl.com/gjKAMT>

Multumesc inca o data pentru lectura!

Dragoste,

Lauren

**Daca vrei sa citesti mai multe Bad Boys sau Billionaire's;
derulați la
pagina următoare!**

ȘI DE LAUREN WOOD

„Dacă îți plac cărțile mele, atunci ești cu un răsfăț! Vedeți mai jos o listă de cutii care conțin majoritatea cărților mele. Toate GRATUIT pe KU!:) Bucură-te!

Tatici miliardari

Setul complet de cutie din seria (Cartea 1-4)

Set de cutie The Hot Bad Boys

Setul complet de cutie din seria (Cartea 1-4)

O ultimă șansă: o a doua șansă de dragoste

Setul complet de cutie din seria (Cartea 1-4)

Prima dragoste: Romantismul surorii celei mai bune prietene a meu

Setul complet de cutie din seria (Cartea 1-4)

Mountain Man's Fever: A Mountain Man Romance

Setul complet de cutie (Cartea 1-4)

Fii meu pentru totdeauna: un miliardar și romantism virgin

Setul complet de cutie (Cartea 1-4)

All Mine: A Bad Boy Next Door Romance

Setul complet de cutie (Cartea 1-5)

Dorință de Crăciun: Un băiat rău Secret Baby Romance

Setul complet de cutie (Cartea 1-2)

DESPRE AUTOR

Vă mulțumim pentru citit! Sper că v-a plăcut cartea mea! Dacă ați făcut-o, vă rog să vă rog să scrieți o recenzie [AICI?](#) Recenziile dvs. vor ajuta alți cititori fideli.

De fapt, dacă ți-a plăcut această carte, poți consulta și [catalogul meu complet de cărți Amazon AICI!](#)

Dacă ești OBSESAT de băieții răi, îl poți găsi aici de tot felul.

Cum să te conectezi cu mine -

[De asemenea, poți să mă dai like și să mă urmărești pe Facebook!](#)

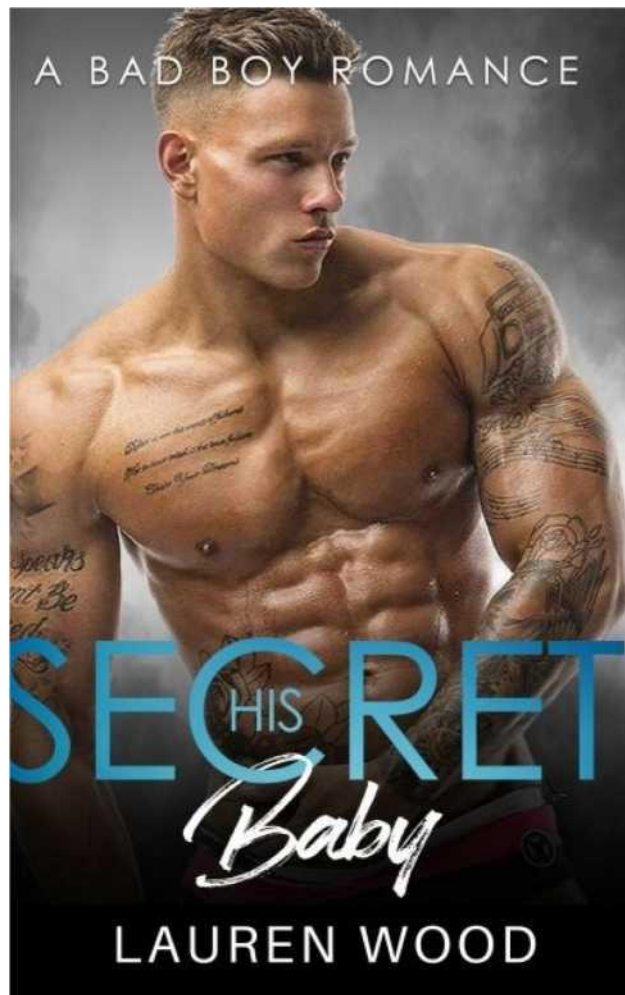
[Și, de asemenea, pe Twitter!](#)

Îmi pasă de calitate, așa că dacă găsiți ceva greșit, vă rugăm să mă contactați prin e-mail la lauren@authorlaurenwood.com

OFERTA GRATUITA
EXCLUSIVA

<https://claims.prolificworks.com/free/CIK6TAGK>

LUATĂ ACUM COPIA TA PERSONALĂ GRATUITĂ!